

TERRI BLACKSTOCK

Autoare de bestselleruri *New York Times*

DACĂ TRĂIESC

Traducere din limba engleză de

Alexandra Țabără

 ACT și Politon

2021

Published by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

IF I LIVE

Copyright © 2018 by Terri Blackstock

© 2021 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

Tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.actsipoliton.ro

Traducător: **Alexandra Țabără**

Redactor: **Maria Nicula**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Marian Iordache**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACKSTOCK, TERRI

Dacă trăiesc / Terri Blackstock; trad.: Alexandra Țabără. - București:
ACT și Politon, 2021

ISBN 978-606-913-829-8

I. Țabără, Alexandra (trad.)

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

CASEY

Nu merită să mori pentru niște orez prăjit. Nu ar fi trebuit să intru aici în veci. Trebuia să mă rezum la fast-food, să trec pe la drive-in, să comand la microfon și să primesc mâncarea printr-un geam. Dar aveam nevoie să merg la baie și să mă spăl pe față după atâtea ore de drum, plus că mă săturasem până peste cap de burgeri, cartofi prăjiți și salate. M-am oprit la un restaurant chinezesc din centrul ăsta comercial, gândindu-mă că nu aveau cum să fie prea mulți clienți la ora asta. De obicei, în localurile chinezești lumina este difuză, așa că m-am gândit că pot s-o scot la capăt cu peruca mea castanie lungă și cu ochelarii pe care îi port ca să-mi ascund ochii. Însă în mass-media au apărut mai multe imagini cu posibilele mele deghizări.

Separeul circular din colț este plin de studenți. O fată se uită la mine, apoi îi șoptește ceva prietenei ei, iar acum toți cei de la masă se uită insistent la mine. Unul dintre ei umblă la telefon.

Încercând să par calmă, mă îndrept către ușa din față. Chelnerița fuge după mine.

– Mâncarea este aproape gata!

– Revin imediat, îi spun, chiar dacă nu intenționez sub nicio formă să mă întorc.

După ce ies afară, aproape că alerg de-a lungul trotuarului. Ajung în dreptul ușii unui magazin și mă uit în urmă. Două dintre fete au ieșit din restaurant și vorbesc animat la telefon. Arunc o privire către mașina mea. Nu mă pot întoarce la ea acum. Dacă fetele alea văd că intru în ea, poliția va ști ce mașină conduc și va trebui să fac rost de alta. Am prea puțini bani. Nici pe asta nu aș fi putut s-o procur fără ajutorul lui Dylan.

Intru în magazin și caut în jur un loc în care să mă ascund. Într-un colț, în spate, văd un indicator către cabinele de probă. Mă strecor pe ușa respectivă și găsesc o cabină de probă goală a cărei ușă se poate încuia. Mă încui acolo și mă așez pe băncuță ca să-mi trag răsuflarea un minut, în timp ce îmi analizez rapid opțiunile.

Studentele m-au văzut intrând în magazinul ăsta. Poliția poate să apară din clipă în clipă și să mă aresteze. Inima îmi bate cu putere și am senzația că mi se desprind copcile din umăr. Mă întreb dacă nu cumva se infectează. Îmi rearanjez bandajul, dar apoi îmi dau seama că este un indiciu care mă dă de gol imediat. Poate chiar din cauza lui m-au observat studenții. Îl scot și îl vâr în geantă.

Îmi dau jos și peruca și îmi prind părul vopsit în negru într-o coadă de cal. Cu brațul lipit de coaste, îmi caut șapca în geantă și mi-o pun pe cap, trăgându-mi afară coada, apoi îmi dau jos ochelarii. Îmi scot bluza de deasupra și rămân doar în maioul de dedesubt. Îmi pun ochelarii de soare și

mă analizez în oglindă. Chiar arăt altfel față de acum cinci minute.

Mă simt epuizată de oboseală – probabil din cauza sângelui pe care l-am pierdut când am fost împușcată cu câteva zile în urmă – însă trebuie să mă mișc din nou. Îmi agăț geanta pe umărul sănătos, apoi îmi pun grămadă peste braț hainele atârinate pe umerășele din cabina de probă. Nu contează că nu îmi vin și că nu le-ar purta nimeni din generația mea. Trebuie doar să arăt ca un cumpărător obișnuit, până reușesc să ies pe ușa din spate.

Îmi fac curaj și ies din cabina de probă, fiind atentă la brațul meu rănit. Prefăcându-mă interesată de un stand cu produse aflate la reducere, trag cu ochiul în jur după fete. Nu le văd, așa că mă uit pe fereastra din față. Văd licărind o lumină albastră. Sunt aici.

Mă duc în spate, în speranța că am să găsesc vreo ușă pe undeva. Există o ușă batantă cu un semn pe care scrie „Doar pentru angajați”. Las jos hainele care îmi atârnă pe braț și intru în această încăpere. Trec repede pe lângă cutii și standuri cu haine, un suport de mătură și o găleată cu mop, apoi o baie pentru angajați. Văd o ușă în spate pentru livrări.

O deschid și mă uit într-o parte și în cealaltă a aleii. Deocamdată, nicio mașină de poliție. Nu-i nimeni aici.

Traversez aleea și, slăbită și gâfâind ca un cardiac, traversez un petic de pădure și urc la deal până când am toată parcare în raza vizuală. Mă așez pe un butuc în spatele unui pâlț de copaci și mă uit la studenții care discută cu polițiștii și își fac selfie-uri cu mașinile de poliție în fundal. În 20 de minute, știrea asta va lua cu asalt rețelele de socializare. Va fi preluată de canalele de știri prin cablu și

poate chiar de rețelele de televiziune. Nu mai am cum să stau în orașul ăsta. Trebuie să plec.

Mă strecor mai departe printre copaci. Ies în cealaltă parte a pădurii, într-o zonă rău famată. O mulțime de bărbați hoinăresc pe la colțuri de stradă și femei îmbrăcate sumar se apropie de mașinile oprite în trafic.

Văd o fată cu o perucă blondă cu păr creț, care trece dincolo de umerii ei înguști. Am avut părul negru, brunet, blond... Am avut o perucă roșcată, una blondă, una castanie. Niciuna din ele nu avea cârlionți. Nimeni nu ar căuta așa ceva.

Cobor dealul printre copaci și aștept să se întoarcă fata pe trotuarul plin de crăpături.

– Scuză-mă, îi spun. Putem vorbi?

Pare a fi prea ocupată ca să stea de vorbă cu mine, așa că adaug:

– Ai putea câștiga niște bani.

I-am atras atenția, așa că se întoarce spre mine.

– Ce e, drăguț?

– Îmi place părul tău. E o perucă?

– Da, îmi spune, punând mâna pe ea. Mulțumesc.

– Mă întrebam dacă nu ai putea să mi-o vinzi mie.

Femeia râde.

– Poftim? Vrei să-mi cumperi părul?

– Îți dau 200 de dolari bani gheață.

Șovăie.

– Patru.

– 250.

Pufăie ofensată.

– Am dat o groază de bani pe ea. Nu o dau pe o nimica toată.

– Bine, îi zic, scotocind după portofel. 300. E ultima ofertă.

Îmi vede cealaltă perucă în geantă.

– Care-i treaba? Faci colecție de peruci sau ce?

– Da, e oarecum specialitatea mea. Sunt actriță.

Rânjește și își dă peruca jos, dezvelindu-și părul castaniu cu şuvițe blonde tuns scurt. Cu înfățișarea asta ar putea trece drept o mamă casnică. Și-l zburlește puțin ca să nu mai stea lipit de cap și întinde mâna după bani.

– Chiar îmi plăcea peruca asta, murmură ea.

– Sigur poți să-ți iei alta cu o sumă mult mai mică, nu?

– Nici n-aș vinde-o dacă n-aș putea.

– Mulțumesc, îi spun. Chiar apreciez.

Iau peruca și o îndes în geanta care este deja plină ochi, iar, când fata întoarce spatele, mă întorc în pădure. O scutur pe exterior și pe interior și mi-o pun pe cap. Simt că e cam largă și pare să se bâțâie. Mă oglindesc în ecranul telefonului și văd că nu arată chiar așa rău. Într-un fel chiar îmi place. Dacă îmi pun și ochelarii de soare, nu cred că ar bănui nimeni că sunt eu.

Mă așez jos puțin, dorindu-mi să îmi fi luat mâncarea înainte să fug. Mor de foame, dar va dura ceva timp până o să pot mânca.

După vreo două ore, trebuie să mă duc iar la baie. Traversez pădurea către locul în care femeia cu peruca făcea trotuarul și văd un magazin mic de cartier cu gratii la

ferestre. Intru și apăs pe clanța ușii de la baie, dar este încuiată, așa că sunt nevoită să cer cheia. Au un televizor în spatele tejghelei și îmi văd deja chipul și înregistrarea cu mine în restaurant. Oamenii sunt avertizați că mă află în zona aceea și că s-ar putea să fiu înarmată și periculoasă.

Casiera nici nu se uită la mine. Îmi dă cheia și mă grăbesc să intru la toaletă. Fac un inventar mental al informațiilor furnizate de filmulețul de la restaurant. Poșeta mea, desigur. Este neagră, mare și nu se remarcă prin nimic, dar vărs tot ce se află în ea în chiuvetă, o întorc pe dos, ca să las căptușeala în carouri pe exterior, apoi pun toate lucrurile înapoi în ea. Mă uit la încălțările mele. Sunt niște teniși gri. Sigur ăștia nu vor ieși în evidență, lucru valabil și pentru blugii de pe mine.

Abia atunci îmi dau seama că bandajul de pe umărul meu este vizibil fără cămașa pe care o purtam peste maiou. Și nu am altă cămașă cu care să mă îmbrac.

Cineva bate la ușă și strig:

– Încă puțin!

Mă uit iar în oglindă și oftez, apoi scot cămașa pe care am dat-o jos mai devreme și o atârn ca pe un prosop pe umărul rănit.

Aud mai multe sirene, văd lumini albastre licărind în sticla geamului de deasupra capului meu. Oare încă mă caută?

Mă trec apele când deschid ușa și ies din baie. Femeia care aștepta îmi smulge cheia din mână și o zbughește înăuntru.

Casierele sunt încă distrase din cauza mașinilor de poliție care trec pe acolo și a știrilor cu tot scandalul din zonă. Văd un stand cu tricouri, iau unul și un pachet de biscuiți

cu unt de arahide, mă apropii de teighea și îmi dreg vocea. Una dintre casiere își aruncă ochii pe produse, în loc să se uite la mine.

– Asta-i tot?

– Da, îi spun.

Îmi scanează produsele și îmi dă bonul. Îmi arunc și tricoul pe umăr și ies afară. Când ajung la colțul clădirii, îmi trag tricoul peste maiou și arunc într-un coș de gunoi bluza și peruca cu păr lung, castaniu. Văd o geantă aruncată acolo și o îndes peste lucrurile mele, ca să le acopăr.

Măcar acum, dacă mă caută, nu va mai fi așa de evident că eu sunt persoana care a fost văzută la restaurant.

Mă întorc prin pădure, sperând să pot ajunge la mașină. Mașinile de poliție ar trebui să fi plecat pentru moment de la centrul comercial. Oare au renunțat să mă caute?

Extenuată, cobor dealul și merg pe lângă magazine către parcare din față. Fără să șovăi, mă îndrept direct către mașina mea. Intru în ea și nici nu privesc în jur când pornesc.

Văd o singură mașină de poliție în parcare, dar are luminile stinse. Șoferul nu se vede nicăieri pe afară. Ies din parcare și o pornesc la drum.

Abia după ce mă îndepărtez suficient, îmi îngădui să respir.

DYLAN

Mașina mea e tot în Dallas, unde a lăsat-o Casey înainte să fie împușcată de un pedofil care făcea trafic de droguri. Dex mă lasă acolo și arunc o privire în jur după Keegan și Rollins, detectivii hotărâți să o ucidă pe Casey înainte ca ea să îi dea în vileag, dar nu îi văd. Mașina este parcată pe strada din spatele casei în care a fost împușcată Casey. De unde stăm acum, pot vedea printre două case curtea și aleea privată ale pedofilului. Nu se află nicio mașină de poliție acolo. De altfel, îmi pare că nu e nimeni acasă. Camioneta din curte, care ar fi dovedit o parte din infracțiunile lui, a fost mutată. Sper că a ridicat-o poliția pentru a-i face verificări la laborator.

– Trebuie să înlocuiești telefonul ăla, Frumușelule! îmi spune Dex înainte să plece. Trebuie să ai același număr la care te contactează Keegan de obicei.

– O să-și dea seama că este alt telefon când nu vor mai putea să-mi ia urma.

– Dar nu vor ști ce ai făcut cu el. Poți să spui că s-a stricat sau că l-ai pierdut.

Apreciez că Dex își face griji în privința asta, având în vedere că am lipit telefonul cu bandă adezivă de spatele unui camion pentru a-i face pe Keegan și pe Rollins să-mi piardă urma. Dacă nu făceam asta, eu și Casey am fi fost morți acum.

– Bănuiesc că pot să-l înlocuiesc și să păstrez numărul.

– Du-te la un magazin de telefoane mobile. Pot să-ți porțeze numărul în câteva minute. Dacă Keegan nu are numărul de serie sau ce îi trebuie lui ca să ia urma noului telefon, mai câștigi ceva timp.

Dex pleacă, iar eu mă îndrept către magazinul respectiv și fac ce mi-a sugerat el. Probabil că Keegan este negru de furie că l-am făcut să umble după cai verzi pe pereți. Mi-ar fi plăcut să-i văd mutra când și-a dat seama că a fost păcălit.

După ce iau telefonul, îmi înfrânez dorința să o sun pe Casey pe cartelă sau să-i trimit un e-mail pe contul nostru secret. Trebuie să o contactez cât mai rar posibil, pentru a-i da ocazia să se îndepărteze mai mult. Nu pot să-i mai dau lui Keegan prilejul de a se apropia din nou de Casey.

În schimb, fac ceea ce s-ar aștepta Keegan să fac și îl sun. Răspunde după primul țârâit.

– Unde ești, Dylan?

Are un ton tăios, furios.

– Sunt în Dallas, îi spun. Mi s-a stricat telefonul și eram așa ocupat să o urmăresc pe Casey, că nu am avut timp să-mi cumpăr altul până acum.

– Am observat, îmi spune. Ai pierdut toată distracția.

– Am ajuns acolo înaintea ta, îi spun, fiindcă știi că el știe asta deja. Am apărut chiar după împușcătură și m-am

luat după ea. Când am văzut că nu o găsesc, m-am dus pe la spitale și le-am verificat pe fiecare în parte. Am arătat poza ei în stânga și în dreapta, ca să văd dacă s-a internat pentru rana suferită în urma împușcăturii.

Șovăie o clipă.

– Știm că a intrat la un moment dat într-un magazin de cartier și s-a dus la baie, spune el. A plecat înainte să ajungem noi acolo, dar n-am mai văzut nicio urmă de sânge. Probabil că s-a pansat singură sau a chemat pe cineva s-o ia de acolo.

– Nu știu, îi spun. Pare o persoană singuratică. Mă îndoiesc că are prieteni care ar încălca legea ca s-o salveze.

– Nu exclud nimic când vine vorba de ea, îmi spune. Nu exclud nimic nici când vine vorba de tine. Poate chiar tu ai ajutat-o.

Mușchii de la gât mi se încordează și simt cum mă apucă o durere de cap în zona cefei.

– Nu am lăsat-o să scape, îi spun. Ți-am zis că am tot căutat-o.

– Atunci de ce ăia au crezut că eram eu când te-au văzut? Oamenii care au împușcat-o.

– Nu le-am spus că eram tu, îi zic. Pur și simplu am apărut acolo, și se comportau de parcă mă așteptau. Deci, care-i treaba cu oamenii ăia?

– Au fost arestați de poliția din Dallas, spune Keegan. Îți vine să crezi așa ceva? În sfârșit ne ajută și pe noi cineva să ne apropiem de ea, iar acum Dallasul ne obstrucționează ancheta arestându-i pentru nu știu ce abuz asupra unui copil.

– Despre ce abuz vorbești? Îl întreb. Te referi la molestarea unei fete de șapte ani? La faptul că a fost oferită în schimbul drogurilor?

– Bine, au primit ce-au meritat. Dar chestia asta ne-a încurcat nouă ancheta. Automat, sunt descalificați ca martori. Dar lasă, că mai am o grămadă. Oameni cu care a lucrat, oameni care știau că avea legături cu Cole Whittington, tipul ăla care a sărit de pe stâncă, oameni care i-au închiriat o cameră.

Nu mă obosesc să-i spun că Casey nu a avut nimic de-a face cu moartea lui Whittington. Casey încerca doar să îl țină în viață.

– Deci, soții Trendell sunt în închisoare? Și traficanții? Toți?

– Asta am zis.

– Copilul e într-un centru de plasament?

– Da, din ce am înțeles. Deci, vii înapoi acasă?

Abilitățile mele actricești au de suferit dacă îl mai mint mult, așa că ar fi mai bine să închei convorbirea. Îi povestesc rapid câteva lucruri pe care am de gând să le fac ca să o găsesc pe Casey în Dallas și acceptă ce îi spun. Și el pare nerăbdător să terminăm de vorbit. Nu vrea și nici nu are nevoie de ajutorul meu. Nu vrea să fie decât Rollins de față când o va găsi, ca să îi facă ei ce vor. Apoi, poate pretinde că era înarmată și că a tras în ei, așa că au fost nevoiți să o împuște.

După ce închid telefonul, mă întreb ce aș face în cazul în care chiar aș urmări-o. Probabil că i-aș face iar o vizită detectivei din cadrul departamentului de poliție din Dallas, de parcă încă nu aș ști că soții Trendell au fost arestați sau unde se află micuța Ava. În felul ăsta pot măcar să o liniștesc pe Casey în privința fetei.

CASEY

Nici nu știu în ce oraș mă aflu, dar mă cazez la un motel oarecare și îmi schimb bandajul. Televizorul se aude în fundal în timp ce încerc să trag un pui de somn; pe canalele de știri se repetă ultimele noutăți din 15 în 15 minute sau cam așa. Devine plictisitor.

Ațipesc, până mă trezește o nouă știre de ultimă oră:

— ... posibilă punere sub acuzare a lui Casey Cox. Să-l ascultăm pe procurorul din Parohia Caddo din Shrevport.

Mă ridic în capul oaselor și mijesc ochii la ecran, apoi iau telecomanda și îl dau mai tare. Camera de filmat este fixată pe bărbatul care stă în fața puzderiei de microfoane. L-am mai văzut, la niște alegeri sau la știri vorbind despre mine. Nu știu sigur unde. Deja am pierdut frazele de început.

– Tocmai am încheiat o anchetă a marelui juriu privind implicarea lui Casey Cox în asasinarea lui Brent Pace din mai. Marele juriu a întocmit un rechizitoriu împotriva domnișoarei Cox, care a dispărut chiar după asasinat.

Am simțit că rămân fără aer, de parcă m-ar fi pocnit cineva în stomac. Știam că lucrul ăsta avea să se întâmple,

Însă acum am trecut de la fuga de a fi arestată la fuga de a fi acuzată pentru o infracțiune.

– Credem că domnișoara Cox i-a făcut o vizită domnului Pace în pauza de masă din ziua aceea și că, atunci când el i-a deschis ușa, ea l-a înjunghiat în repetate rânduri.

Nu sunt șocată că ei asta cred. Până la urmă, am văzut cu ce cruzime a fost ucis. Pur și simplu mi-e rău când văd că atâția oameni cred că eu aș fi putut să îi fac un lucru atât de atroce celui mai apropiat prieten al meu.

– A intrat în casă în timp ce el zăcea pe jos plin de sânge, lăsând urme de pantofi, amprente și alte dovezi fizice ale ADN-ului. Apoi, a luat cuțitul cu ea în mașină, unde a fost găsit ulterior, alături de urme de sânge ale domnului Pace, care se pare că era pe mâinile ei când a pornit mașina și când a deschis și închis portiera. Urmele de sânge au continuat pe scările către reședința ei, până în apartament. S-a schimbat de haine și a luat un taxi până la autogară, de unde s-a urcat într-un autobuz către Durant, Oklahoma. A făcut câteva opriri pe drum, apoi s-a îndreptat către Atlanta, Georgia, după care către Shady Grove, unde a locuit o perioadă.

E terifiant să îl aud cum îmi descrie astfel pașii, rînd pe rînd. Mă duc la fereastră și mă uit afară, așteptându-mă să văd parcare mișunînd de polițiști. Dar nu e așa.

– Mulți cunoașteți deja faptele domnișoarei Cox din Shady Grove, însă v-aș atenționa să aveți în vedere cruzimea crimei pe care a săvârșit-o înainte să ajungă acolo. După evenimentele din Shady Grove, care nu sunt relevante în cazul asasinării lui Pace, a fugit din nou în Dallas, Texas. Cel mai recent, a fost văzută în Dallas, însă a reușit din nou să scape. Credem că Casey Cox este înarmată și periculoasă și că este deosebit de pricepută în a se deghiza. Cu toate

astea, ochii ei se disting cu precădere, așa că îi sfătuim pe cetățeni să țină cont de forma lor migdalată și nu de coafura sau machiajul pe care îl poartă. Are 1.65 m înălțime, în jur de 55 kg și credem că se reface în urma unei plăgi prin împușcare la umărul drept.

Îmi duc mâna la umăr și mă uit în oglindă.

– Îi sfătuim pe cetățenii care o văd pe domnișoara Cox să sune de îndată la poliție și să nu încerce să o prindă sau să o urmărească pe cont propriu. Repet, este posibil să fie înarmată și periculoasă.

Oftez. Nu am nici armă, nici cuțit. Nu am nici măcar o unghieră.

– În încheiere, domnișoară Cox, dacă ne ascultați, vă sfătuim să vă predați la cea mai apropiată secție de poliție, întrucât, dacă veți continua să fugiți de autorități, situația dumneavoastră se va agrava. Vă vom găsi, iar în acel moment vom avea grijă să se facă dreptate.

Situația mea se va agrava? Ce poate fi mai grav decât să fiu omorâtă înainte să apuc să spun adevărul? Mă trec fiorii când aud cum mi se adresează și mă abțin să nu închid televizorul. Omul ăsta nu mă poate vedea, îmi spun. Nu are cum să ia urma semnalului de la televizor. Încearcă doar să se joace cu mintea mea.

Mă sprijin cu spatele de peretele din fața televizorului și stau așa în timp ce reporterii îi pun întrebări bărbatului.

– A fost implicată Casey Cox în moartea lui Cole Whittington din Dallas, Texas?

– Ancheta morții lui este în curs de desfășurare. Nu pot comenta nimic deocamdată despre acest caz.

Scot un geamăt. Ei știu că soții Trendall au fost făptașii. Camionul este o dovadă mai mult decât concludentă.

– Sunt anchetate și alte morți în locurile prin care a umblat Casey Cox?

– Repet, nu pot comenta decât cu privire la cazul lui Brent Pace.

– Asta înseamnă nu, mormăi eu.

– Ați reușit să descoperiți mobilul crimei în cazul lui Brent Pace? Martorii spun că erau prieteni buni și știm deja că el a sunat-o în dimineața respectivă. Știți cumva dacă a invitat-o la el acasă în pauza de prânz? Ați aflat dacă s-au certat sau s-a întâmplat ceva care s-o determine să facă o faptă atât de violentă?

– Nu am descoperit motivul exact.

– Dar ce spuneți de cronologia evenimentelor? Întreabă Macy Weatherow, o reporteră de la postul local de știri din Shreveport. Medicul legist a declarat că Pace a fost ucis cu cel puțin două ore înainte de pauza de masă a lui Cox.

– Asta era o estimare.

– Dar este posibil să îl fi omorât altcineva, având în vedere că știm sigur că Cox a fost la muncă toată dimineața?

Îmi țin răsuflarea, ușurată că măcar o persoană se în-
doiește de vinovăția mea.

– Cox a fugit de la locul faptei. Arma crimei era în mașina ei.

Întoarce capul către următorul reporter, ca și cum nu ar mai fi nimic de adăugat.

Arma crimei *a fost pusă* de altcineva în mașina mea. Eu nu am văzut-o nici până în ziua de azi.

Vocea lui Macy acoperă întrebările celorlalți.

– Prietenii domnișoarei Cox o descriu ca fiind o persoană bună și echilibrată. Unele din acțiunile ei din Shady Grove și din Dallas par să confirme acest lucru. A salvat o fată răpită și pe copilul ei, se pare că a convins un om să renunțe la ideea de a-și lua viața... Cât de sigur sunteți că...?

– După cum am spus, ADN-ul ei se află la locul crimei, cuțitul a fost găsit în mașina ei, urme din sângele domnului Pace erau în mașina și în apartamentul ei.

– Dar unii spun că poate doar a găsit cadavrul, că, dacă l-ar fi omorât ea, ar fi încercat măcar să-și ascundă urmele.

– Dacă nu l-a omorât ea, atunci de ce nu a sunat la 911 pentru a raporta că a găsit corpul? În schimb, a fugit și de atunci încoace tot evită să fie prinsă. Asta-i tot pentru moment, spune el, îndepărtându-se de microfon.

Însă un alt reporter îl întoarce din drum.

– Cum schimbă lucrurile punerea sub acuzare? Nu vă ajută să o găsiți mai ușor.

– Până acum era o persoană căutată pentru investigația unei crime. Acum ea este principalul suspect și este acuzată de o infracțiune de clasa A și de o infracțiune de clasa E. Vă mulțumesc tuturor.

Procurorul părăsește podiumul și se îndepărtează, în timp ce oamenii continuă să îi pună întrebări, strigând în direcția lui.

Alunec pe perete în jos și mă așez pe podea. Îmi sună telefonul. Îl scot din buzunar și văd că e Dylan. Bineînțeles. Cine altcineva ar putea fi? Nu mai are nimeni numărul ăsta. Îmi trece prin minte că și el e în bucluc, acum că am fost pusă sub acuzare. Faptul că a ajutat o persoană aflată sub

acuzare îl încadrează și pe el, automat, într-o altă categorie infracțională. Nu vreau să aibă și el probleme.

Las să intre căsuța vocală. Nu îmi lasă niciun mesaj, dar îmi trimite un sms. Ai fost pusă sub acuzare. Te-ai uitat la știri?

Nu îi răspund.

Ești bine?

Închid telefonul și scot bateria. Trebuie să rup legătura cu el înainte să fie ucis sau băgat la închisoare. Prea multe persoane legate de mine au suferit deja urmări catastrofice. Trebuie să pun capăt acestei situații.

Ar fi atât de ușor să mă predau. Aș putea să mă duc la studioul de televiziune de aici... sau la secția de poliție. Aș putea să-i las să mă aresteze.

Dar apoi ar veni Keegan și Rollins să mă ia sub tutela lor și probabil că aș fi omorâtă.

E o nebunie, sunt total blocată. Până la 12 ani, credeam că toate lucrurile rele care ni se întâmplă au o rezolvare. Viața are metodele ei de a o scoate la capăt. Dreptatea învinge. Erau oameni ca tatăl meu care se asigurau ca acest lucru să fie adevărat..

Dar când l-am găsit pe tata mort, adevărul s-a confundat cu minciunile. Ce era sus a ajuns jos, ce era înăuntru a ieșit afară, ce avea sens a devenit brusc o presupunere. Lumea a dat crezare răufăcătorilor, și nu unei fete proaste de 12 ani, traumatizată de așa-zisul egoism al tatălui ei.

Am ținut toate astea în mine timp de 10 ani, până i le-am povestit lui Brent. El a investigat situația cu înrâncenare și a plătit cu viața.

După un timp, îmi verific contul secret de e-mail. Dylan mi-a trimis niște e-mailuri.

Nu știu dacă ești bine. Trebuie să vorbesc cu tine. Mă gândesc că ai auzit deja de punerea sub acuzare. Sună-mă la orice oră din zi sau din noapte. Dacă nu o faci, probabil că o să mă duc să predau procurorului toate dovezile noastre. Măcar în felul ăsta pot împiedica lucrurile să înainteze în direcția asta.

Trebuie să ne punem la punct o strategie. Am aflat câteva lucruri noi despre inamicul nostru. Sună-mă, te rog. Nu pot să dorm.

Strâng din ochi și las lacrimile pline de rimel să mi se prelingă pe față. Urăsc machiajul încărcat care se scurge când plâng. Urăsc peruca asta care se clatină când merg. Urăsc că am slăbit atât de tare încât parcă înot în blugi, dar nu pot să mă duc să-mi cumpăr alții. Urăsc copcile făcute acasă și durerea continuă din umăr.

Aproape că nici nu-mi mai pasă ce aș putea păți eu. Dar vreau ca Keegan și Rollins să plătească pentru păcatele lor. Trebuie să plătească. Altfel toate astea – moartea tatălui meu, moartea prietenului meu și ultimele luni în care am trăit ca o infractoare înspăimântată – vor fi fost în zadar. Toate vor fi egale cu zero.

Îmi pun bateria și telefonul în geantă. Când mă ridic în picioare, imaginea din oglindă mă face să tresar, de parcă m-aș fi trezit cu o necunoscută în cameră.

Îmi scot peruca – m-am săturat de ea – și mă urc în pat, trăgând păturile subțiri peste mine până peste cap. Nu vreau să mă predau și nu vreau să-mi iau viața.

Dar mi-aș dori pur și simplu să mor în somn.

DYLAN

— Frate, pot să te ajut dacă îmi arăți ce ai.
Dex e la mine, pe canapea, și studiază probele pe care i le-am arătat pe calculator.

– Putem să le împrăștiem cumva, să ne uităm la toate deodată?

Sunt atât de agitat, că nici nu pot să stau jos.

– Când lucram în DIC, aveam niște table din alea albe, mari, cu toate probele pentru fiecare caz în parte, toate legăturile, fiecare element important pe care îl consemnasem. Puteai vedea toate datele dintr-o singură aruncătură de ochi. Uneori doar ne zgâiam insistent la ele și ne dădeam seama de ceva.

Dex se întinde să își scarpine piciorul protetic, un gest care mi se pare interesant. Mi-a vorbit de dureri fantomă în piciorul amputat, deci bănuiesc că are și mâncărimi fantomă.

– Hei, îți amintești de cazul ăla la care lucrei, cu sergentul care a fost otrăvit?

– Da, sergentul Mintz. Un om pe care îl ura toată lumea. Erau atât de mulți suspecți, încât nu credeam că-i mai dăm de capăt. Fiecare om din unitatea lui declarase că-și dorise să-l omoare la un moment dat.

– Deci, cum ai urmărit toate dovezile pentru fiecare din tipii care avea un motiv?

Mă gândesc și îmi amintesc tablele albe, mari, prinse pe toți pereții din birou.

– Aveam câte o tablă pentru fiecare suspect, cu tot ce adunaserăm despre el. Elemente care se legau unul de altul, care se intersectau. Probleme pe care le avuseserăm cu el. A fost un caz greu, deoarece știam ce tip de otravă se folosea pentru uciderea lui, dar, cum eram într-o țară străină, nu puteam să-i facem pe patronii locurilor din care ar fi putut fi cumpărată otrava să coopereze. Am găsit chiar locul din care credeam că o procurase și aveau o filmare de pe camerele de supraveghere, dar o vreme nici pe aia n-am putut s-o obținem.

– Dar tot ați făcut rost de ea, nu? În cele din urmă...

– Până la urmă, da. Apoi s-a dovedit că tipul care credeam noi că apare în filmare cumpărând otrava avea un alibi. Era într-o misiune când avusese loc crima.

Mă îndrept către cel mai mare perete din apartament și îmi imaginez panourile albe agățate de el.

– Ne-a ajutat că aveam totul acolo, pe panouri, și ne puteam da seama ce soldați erau apropiați unul de celălalt, care dintre ei ar fi putut colabora pentru a organiza totul, care dintre ei dădeau dovadă de lipsă de integritate și ar fi putut fi atrași de alții la fel ca ei.

– Corect, spune Dex. Îmi amintesc. Până la urmă s-a dovedit că erau doi indivizi cu apucături de sociopați.

– Da. Au existat plângeri din partea altor soldați care spuneau că dăduseră dovadă de o cruzime nejustificată în unele misiuni. Am început să îi urmărim și am aflat că își cumpărau heroină de la un traficant local. Le-am percheziționat paturile de campanie și am găsit urme ale drogului. I-am arestat pe amândoi.

– Și au fost trimiși în fața curții marțiale?

– Poți fi sigur de asta! Încă își ispășesc pedeapsa: închiisoare pe viață.

– Păi atunci... de ce n-ai nicio tablă albă, frate?

Oftez și mă așez lângă el pe canapea.

– M-am gândit la asta, dar nu pot ține dovezile astea la vedere. Dacă Keegan sau Rollins trec pe aici? Nu aş avea cum s-o ascund. Apartamentul nu-i îndeajuns de mare. Și dacă, Doamne ferește, și-ar da seama ce fac, ar putea scoți peste tot și ar găsi dovezile cât ai zice pește.

– Dar dacă ai face o tablă pe care ai putea-o rula? Ca să o întinzi doar când lucrezi la ea? Ca niște suluri de hârtie?

Mă holbez iar la perete, încercând să-mi imaginez dacă ar merge chestia asta. Dacă mă gândesc bine, aş zice că da.

– Da, poate.

– Ai putea să îi faci și poze, să i le trimiți lui Casey, ca să o analizeze și ea. V-ar putea ajuta pe amândoi să vă dați seama ce vă mai trebuie ca s-o scoateți la capăt și să-i dovediți nevinovăția.

Aprob din cap. Simt că lucrez cu un handicap, întrucât nu pot face majoritatea lucrurilor pe care le fac în mod normal într-o anchetă.

– Și ce-i mai face umărul?

Oftez.

– Nu știu. Nu-mi răspunde la telefon.

– Hei, am făcut ce-am putut, dar nu-i cea mai strălucită operă a mea.

– Te-ai descurcat de minune.

Dex se sprijină în mâna bună pentru a se ridica de pe canapea și își îndreaptă cârligul către mine.

– Hai, să mergem!

– Unde?

– La Office Depot. Găsim noi ceva care să se potrivească. Ai nevoie de uneltele tale, frate. Trebuie să duci chestia asta la bun sfârșit.

– Bine. Hai să mergem.

Mergem la magazinul de birotică și papetărie și ne uităm la obiectele pe care le-aș putea folosi pentru panoul meu. Pun niște coli de hârtie albă în coș. Apoi iau niște markere de mai multe culori.

Dex vine șchiopătând spre mine la casa de marcat.

– Sunt bune alea?

– Da. Pot să țin colile înfășurate când nu le folosesc.

Dex rânjește.

– Nu cred că te-am văzut vreodată așa de entuziasmat pentru niște articole de birotică, Frumușelule.

Are dreptate. Abia aștept să le duc acasă.

Ajuns înapoi în apartamentul meu, desfac sulurile de hârtie albă și le lipesc pe perete. Când termin, tot peretele e acoperit de o fișă mare de lucru. În fiecare zi, după ce-mi

termin lucrul, pot să o rulez și să o iau cu mine, ascunsă în portbagaj, iar data viitoare, când am nevoie să mă uit la ea, pot să o pun rapid înapoi. Dex e un geniu!

Mă apuc de lucru cu notițele mele și toate dovezile pe care le-am descoperit, toți oamenii împotriva cărora am adunat dovezi, toți cei care au fost martori. Mă gândesc mai bine și, în loc să pun numele lui Alvin Rossi și al lui Gus Marlowe, care s-au ascuns de grupul lui Keegan, scriu denumirile orașelor în care cei doi polițiști retrași din activitate locuiesc acum: Jackson și GR, pentru Grand Rapids. Dacă Keegan îmi descoperă vreodată tablele improvizate, nu vreau să îi pun în pericol.

După ce pleacă Dex, lucrez toată ziua până târziu în noapte, făcând liste și legături, încercuind lucrurile care se suprapun. Scot fotografiile la imprimantă și le lipesc în locul potrivit pe coala de hârtie.

Da, imaginea generală e mult mai clară acum. Fac poze peretelui și i le trimit pe e-mail lui Casey. Apoi, întorc canapeaua și măsuța de cafea cu fața spre perete și mă așez acolo, cu picioarele în sus și mâinile la ceafă, privind cu atenție și mutându-mi ochii de la un indiciu la celălalt.

Avem nevoie de dovezi incontestabile care să îi asocieze pe Keegan și Rollins cu una dintre crime. Mă uit la numele a trei persoane care au fost ucise: Andy Cox, Brent Pace, Sara Meadows, cel puțin. Trebuie să existe ceva undeva. Până nu găsesc lucrul ăsta, nu pot să am siguranța că Keegan și Rollins vor plăti pentru crimele lor. Vor fi acuzați de extorziune și spălare de bani și s-ar putea să scape și de acuzele astea. Pur și simplu nu este de ajuns.

Înflăcărat de urmărirea acestui scop, mă pun pe treabă, mintea mea croindu-și drum printre fisurile pe care le

văd deschizându-se în fața mea. Casey se bazează pe mine. Voi găsi ceva. Trebuie!

Dar mai târziu în noapte, când ba adorm, ba mă trezesc – în purgatoriul ăla în care amintirile mele stau la pândă ca alte dispozitive explozibile improvizate – mintea îmi aduce aminte de motivul pentru care o să dau greș.

În altă parte... în casa mea natală, care arată ca un câmp de bătălie, sună telefonul.

Ce-o fi mai făcut mama acum?

Răspund, pun niște haine pe mine și mă duc s-o ajut; a spus că e vorba de o urgență.

Dorindu-mi să fi luat măcar o ceașcă de cafea cu mine, mă urc în mașină și mă îndrept spre locul unde mă așteaptă.

Întotdeauna e o urgență. Am supraviețuit în urma a două explozii cu dispozitive explozive improvizate, în timp ce majoritatea camarazilor mei s-au întors acasă în saci de plastic, dar dramele mamei mele sunt forțele dominante din viața mea de zi cu zi.

Cotesc și dau cu ochii de ea. A intrat cu mașina în șanț și acum se clatină pe drum, în fața ei, făcând scandal la telefon. De partea cealaltă a șanțului este o parcare, așa că încetinesc până zăresc intrarea și intru. Parchez în spatele mașinii lăsate de izbeliște și cobor, în timp ce țipetele ei continuă să răsunе.

– Mamă! îi spun, dar nu mă aude. Mamă! strig apoi.

Se întoarce brusc, scăpând telefonul din mână. Înjură și se apleacă după el, călcând în noroi.

– Ce ți-a luat atât?

– Ești rănită? o întreb.

– Ți se pare că-s rănită? Ajută-mă să scot mașina aia, ca să plec acasă.

Stau de partea cealaltă a șanțului și mă uit neajutorat la mașina ei. Partea frontală este sfărâmată, capota arată de parcă ar fi fost împăturită în două.

– Nu poate fi folosită. Trebuie să chemăm un camion de tractare.

Mă uit în jur.

– Ai sunat la poliție? A mai fost implicată și altă mașină?

– Nu știu, îmi spune, evazivă ca întotdeauna. Eu mă așez la volan și tu încerci s-o împingi din spate în timp ce calc ambreiajul.

Mă întorc la intrarea în parcare și traversez pe partea cealaltă a șanțului, unde se află ea. Stă parțial pe șosea. Șoferii virează spre cealaltă bandă ca să evite să o calce.

– Mamă, pășește pe iarbă. Hai!

Își șterge telefonul de noroi de cracul blugilor ei largi, apoi încearcă să mai dea un telefon.

– Pe cine suni?

– Pe taică-tău! urlă ea, de parcă eu sunt problema aici. Dar probabil că e amețit încă și n-o să răspundă. El ar putea să mă scoată.

– Mamă, nu te poate scoate nimeni de aici, cu atât mai puțin tata. Sun să chem un camion de tractare.

Respirația ei duhnește când se apleacă spre mine și începe să țipe:

– Am nevoie de mașina aia, Dylan! Scoate-o din șanțul ăla în clipa asta! Nu am bani pentru camioane de tractare!

– Mamă, vorbește mai încet.

– Dacă te-ai mai ridica și tu din pat din când în când și ți-ai găsi de muncă, poate că aş avea bani pentru un camion de tractare, dar nu, tu ai sindrom de stres post-traumatic și nu poți să faci nimic, așa că toate cad pe umerii mei! Nici nu mă mir că te-au dat afară din armată.

Maxilarul mi se încheștează și simt că am împietrit. Sunt cuprins instantaneu de o furie arzătoare.

– Nu m-au dat afară. Am fost eliberat din funcție cu onoruri.

– Pentru că erai țicnit!

– Nu eu am intrat cu mașina în șanț, rostesc printre dinți. Mamă, du-te și stai în mașina mea, că mă ocup eu de asta.

– Să nu cumva să suni la poliție! îmi spune. Te avertizez, să nu faci asta!

Mă gândesc că nu am de ce să îi sun având în vedere că nu a mai fost nimeni implicat, așa că o urmăresc cum se îndreaptă clătinându-se spre mașina mea și se urcă în cele din urmă pe partea șoferului... de parcă aş lăsa-o vreodată să mă ducă acasă cu mașina după tot ce s-a întâmplat.

Intru pe Google de pe telefon și caut rapid numele unei companii de tractări. Îi sun și îmi confirmă că vor veni.

Mama a adormit cu capul sprijinit de tetieră și cu gura căscată. Va trebui să o trezesc ca să o mut pe scaunul pasagerului și mi-e groază. O să țipe la mine tot drumul.

Mă sprijin de apărătoare și aștept camionul de tractare în timp ce vocea ei îmi răsună în creier. Țicnit... te-au dat afară...

Apăsarea din piept mă face să tresar și simt că mă sufoc. Sunt lac de transpirație. Dar o stare de ușurare mă cuprinde

treptat pe măsură ce mă îndrept spre locul meu, acolo unde cuvintele ei repetate la beție nu mă pot atinge.

Nu sunt țicnit. Nu o să dau greș.

Și nu sunt singur. Dumnezeu se ocupă și el de problemă, duce și el lupta asta. Agățându-mă de imaginea sabiei lui care nimicește răul din jurul meu – și din jurul lui Casey – adorm iar și, de data asta, visez victorie.

DYLAN

Telefonul de rezervă cu cartelă sună în timp ce mă uit la planșa cu dovezi. Răspund.

– Bună, omule!

– Frate, spune Dex, tocmai citeam ziarul online... știi cum fac ăștia actualizări în timpul zilei dacă au noutăți?

– Cred că da, îi spun, deși rareori intru pe site să citesc știrile online. Sunt mai mult adeptul hârtiei.

– Deci, abia au postat o știre despre un tip care a fost găsit ucis în oraș în dimineața asta. Un neamț care deține o spălătorie. Ei bine, era unul din afaceriștii pe care i-am văzut vorbind cu Keegan când îl urmăream.

Rămân tăcut o clipă, încercând să asimilez informația.

– Unul din tipii despre care credeai că erau victimele unei extorsiuni?

– Da. Adică, nu am auzit ce spuneau, dar l-am văzut cum a intrat și a vorbit cu patronul. I-am urmărit prin geam. Am văzut că patronul i-a dat un plic și mi-am dat seama că erau

bani, deoarece Keegan părea că-i numără. Mai erau și alții în afară de el, mulți, dar mi-l amintesc bine. Acum e mort.

Mă ridic de pe brațul canapelei, unde mă așezasem.

– Ok. Bine ochit, îi spun. Chiar ar putea fi o pistă bună.

– Au spus că a fost găsit acum trei ore, cam așa.

– Corpul lui s-ar putea să fie tot la locul crimei. Vreau să merg să văd dacă pot să-mi bag nasul pe-acolo.

– Și dacă se ocupă cuplul vesel de cazul ăsta?

– O să vedem.

– Vrei să îi urmăresc în continuare?

Mă gândesc o clipă.

– Nu știu. Probabil vor fi extrem de vigilenți azi și în alertă. Poate că azi nu e cea mai bună zi. Lasă că te sun eu.

– Bine. Știi unde mă găsești, îmi spune.

Îi mulțumesc lui Dex și închid telefonul, apoi mă plimb înapoi și încolo, încercând să mă gândesc. Deschid laptopul și intru pe site-ul cu ziarul online, unde îi găsesc poza individului. O scot la imprimantă și o lipesc pe planșa de pe perete cu o însemnare: „Victimă extorsiune”. Mă duc la teancul de pe masa din bucătărie și îl răsfoiesc, în căutarea raportului pe care mi l-a dat Dex, cu oamenii pe care i-a contactat Keegan în zilele în care Dex îl urmărea și despre care credea că erau victimele unei extorsiuni. Parcurg lista și găsesc bărbatul care tocmai a fost ucis. Notez adresa firmei lui.

– Ai făcut treabă bună, Dex, șoptesc, după care îmi iau cheile și ies.

Când ajung la locul crimei, mașinile de poliție sunt încă acolo, iar proprietatea și strada din fața clădirii fuseseră izolate cu bandă. Parchez pe lângă bordură, cât se poate de

aproape de locul crimei, și mă uit în jur. Există un magazin de sandvișuri peste stradă și un magazin de băuturi alcoolice lângă el. Lângă spălătorie se află o croitorie.

În fața magazinului cu sandvișuri, este o cameră de supraveghere care ar putea avea o înregistrare video. Nu aș avea cum să pun mâna pe ea, având în vedere că nu am nicio legătură oficială cu ancheta asta, dar există și alte modalități de a obține informații.

Merg pe lângă banda care izolează locul crimei, apoi traversez strada prin traficul încetinit de curiozitatea trecătorilor și ajung la magazinul de sandvișuri. Intru. E plin de reporteri care stau la geam, urmărind mișcarea de peste drum. Nu este nicio masă liberă.

Mă duc la tejghea și mă apuc să îi scrutez pe angajați. Văd un bărbat mai în vârstă care pare prost dispus, dar care are un aer solemn, așa că mă duc în partea lui de tejghea și mă aplec către el.

– Mă scuzați, îi spun. Sunteți proprietarul?

– Da, îmi spune. Coada e acolo.

– Nu, vreau doar să vă pun câteva întrebări.

Îi arăt legitimația emisă de poliție și se apropie de mine.

– Am vorbit deja cu poliția. Nu știu nimic. Nu vreau neazuri.

– Nu sunt din poliție, îi spun, gândindu-mă că, dacă și el se numără printre victimele extorsiunii, ar putea manifesta o lipsă acută de încredere în polițiști. Sunt detectiv particular. Colaborez cu poliția pentru un caz legat de acesta și mă întrebam dacă ați putea să-mi spuneți dacă a scos cineva înregistrarea video de la camera de supraveghere de afară.

– Da, au luat-o, îmi spune.

– Ați putea să-mi spuneți dacă arăta ceva? Cum ar fi ora la care a venit domnul Brauer la serviciu azi dimineață? Vreo persoană care ar fi venit înainte de deschidere?

Se uită când într-o parte, când în alta, apoi neagă din cap.

– Nu m-am uitat la ea. Nu știu ce au găsit.

Nu prea îl cred.

– Când au luat-o?

– Cam acum o oră.

– Deci, a fost găsit azi dimineață la 7.30. Dumneavoastră deschideți pentru micul dejun, nu-i așa? Deci, ați văzut toată agitația și nu v-ați gândit să vă uitați pe înregistrarea video?

Îl trec apele acum și pare speriat.

– Nu m-am gândit la asta. Vreți să comandați ceva sau nu?

– Puteți să-mi spuneți măcar la ce oră vine domnul Brauer la muncă de obicei?

– Vine cam pe la 6.30 în fiecare dimineață. Deschide la 7.00.

– Ați văzut pe cineva intrând acolo înainte să deschidă?

– Nu, nu am văzut nimic.

– A venit cineva aici să ia micul dejun care s-ar putea să fi fost pe acolo?

– Nu, nimeni.

Omul ăsta mă enervează.

– Sunteți sigur? Știți sigur că nu a intrat nimeni aici care să fi avut de-a face cu el în vreun fel sau altul? Cum ați putea ști asta?

– Îmi cunosc clienții.

N-o să-mi spună nimic. Probabil se teme să nu fiu unul din acoliții lui Keegan și să nu fie ucis și el în caz că dezvăluie ceva.

– Sunt ocupat, îmi spune. O zi frumoasă.

Și dispare prin spate.

Oftez și mă uit în jur, în speranța să găsesc alt angajat cu care să pot discuta. Mă așez la coadă și aștept să-mi vină rândul. Când ajung în față, comand un sandvici. În timp ce plătesc, o întreb pe fată:

– Ce se întâmplă acolo?

Se uită în jur, de parcă vrea să se asigure că nu o aude șeful ei.

– Patronul spălătoriei de acolo a fost omorât, șoptește ea. L-au găsit angajații când au ajuns.

Se apleacă spre mine.

– A fost împușcat. Mă sperie de moarte. Și eu am ajuns azi dimineață devreme. Puteam să fiu eu.

– A fost împușcat înăuntru sau afară?

– Înăuntru. L-au găsit în biroul lui. Execuție în stil mafiot, din ce am auzit. Era și un om de treabă. Venea în fiecare zi aici să ia prânzul. Biata lui soție!

– A venit pe aici de când l-au găsit?

– Da, a anunțat-o poliția și au adus-o aici. A fost oribil. O auzeam până aici cum țipa.

Soția. Trebuie să vorbesc cu soția lui. Ea ar ști dacă fusese amenințat. Dacă știe ceva despre extorsiune, poate ar fi dispusă să mă ajute.

– Acum mi-e frică să mai lucrez aici, murmură ea. Dacă se întoarce criminalul?

O zbughește să prepare ce am comandat, iar eu stau în picioare cu spatele la teighea, uitându-mă pe geam la spălătoria de peste drum. Când îmi aduce punga, o iau și mă duc până la banda de la locul crimei, unde s-au îngrămădit reporterii. Îi cercetez cu privirea pe agenții în uniformă, căutând pe cineva cunoscut. În cele din urmă, văd un tip cu care am fost la școală. Nici nu știam că e polițist. Mă duc înspre el.

– Banks! Îl strig.

Se întoarce, mă vede și râde în hohote, întinzându-mi mâna.

– Dylan! Mă bucur să te văd, omule.

– Și eu pe tine. Pe tine în uniformă. Cine-ar fi crezut?

– Nu-i așa? Am auzit că faci parte din FBI sau ceva de genul.

– Versiunea militară, îi spun. Direcția de Investigații Criminale din armată. Dar nu mai sunt acum. Lăsat la vatră anul trecut. Momentan, am fost angajat să ajut poliția la un caz.

– Lucrezi singur deci? Sună bine.

– Da, poate fi bine. Tu ai fost primul care a venit la fața locului pentru cazul ăsta?

– Nu, am ajuns mai târziu.

Coboară vocea.

– Proprietarul a fost împușcat în cap, probabil cu un .38.

Keegan ar putea deține un .38, ca majoritatea polițiștilor. Dar nu și-ar folosi arma încredințată de secția de poliție.

– S-a găsit vreun cartuș?

– Din câte știu eu, nu, dar anchetatorii de la locul crimei încă mai lucrează și nu știu ce au descoperit. Nu am fost înăuntru.

– Familia lui are habar cine a făcut asta?

– Nu, soția lui era înnebunită de supărare. Îngrozitor.

– Unde e acum?

– A dus-o cineva acasă.

Mă uit în jur la toată agitația.

– Ce detectivi au fost repartizați pentru ancheta asta? îl întreb.

– Stamps și Logan.

Mă gândesc o clipă. Keegan sigur a manipulat dovezile pentru a-i împiedica să-și dea seama că el a fost făptașul...

– Dar Keegan a fost pe aici? Rollins?

– Da, au mai trecut și ceilalți detectivi pe aici. De curiozitate, bănuiesc.

Asta e. Deci Keegan s-a asigurat că ar exista un motiv pentru orice fir de păr, urmă de transpirație sau amprente de-ale lui descoperite acolo.

– Dylan! Ce mai faci, omule?

Întorc capul și îl văd pe Kurt Keegan, fiul detectivului Keegan, care mi-a fost și el coleg la școală. Eram prieteni buni în liceu, dar nu l-am mai văzut de când m-am întors în State.

Îi strâng mâna de parcă nu s-a schimbat nimic. N-am de unde să știu dacă nu cumva e apropiat de tatăl lui și face parte din cercul lui de infractori. Dar era un băiat de treabă pe vremea aia, nu semăna deloc cu taică-su. Însă atracția banului schimbă întotdeauna oamenii.

Stau la palavre cu el, sperând să nu îi pomenească lui Keegan senior că m-a văzut la locul crimei.

– Am auzit că lucrezi la cazul lui Brent, îmi spune. Pe tata l-a cam enervat că te-au angajat și pe tine.

– Ne ajutăm unul pe altul, îi spun, ocolind subiectul.

– Da, pun pariu. Lui îi place să controleze totul îndeaproape. Mă gândesc că mai degrabă vă bateți cap în cap. Ține-te tare! Ar trebui să luăm prânzul împreună într-o zi. Să mai stăm la povești.

Îi dau același număr de telefon pe care îl are și tatăl lui și îi spun să mă sune când are timp. Nu prea știu ce să cred despre ce mi-a zis. Mă testează ca să-i dea raportul lui taică-su sau chiar habar n-are de nimic?

Mai târziu, îi caut adresa și trec pe acolo. Stă într-un apartament nu cu mult mai bun ca al meu. E un vehicul în locul lui de parcare, o camionetă care are probabil vreo cinci ani. Dacă are bani, nu îi cheltuie pe astfel de obiecte. Dar nici Keegan, dacă e s-o luăm așa. Toate jucăriile lui sunt ascunse cu grijă și trecute pe alte nume. Nimic din ce am văzut până acum nu îl acuză pe Kurt, dar nu sunt chiar așa de prost încât să cred că taică-su l-a lăsat pe dinafară.

Sper să mă sune ca să ieșim la masă. Dacă e implicat în uciderea lui Brent Pace – sau a oricui altcuiva – o să-l înfund și pe el. Nu simt nicio loialitate nostalgică față de criminali.

CASEY

În anunțul de pe Craig's List la care am răspuns se caută o persoană care poate „câștiga până la 2.000 \$ pe lună lucrând de acasă”, și mă gândesc că, cu cât întâlnesc mai puține persoane pe zi, cu atât va fi mai bine pentru mine. Deja am avut un interviu telefonic cu soția avocatului care caută să angajeze. Nu mi-a spus prea multe despre munca pe care aş presta-o, însă m-a rugat să vin la un interviu cu soțul ei.

Mă machiez cu o atenție deosebită și îmi pun peruca creată, cu speranța că niciunul din ei nu mă va recunoaște în urma apariției chipului meu la știri. Măcar vocea nu-mi poate fi recunoscută, fiindcă presa a dezvăluit doar poze cu mine.

Găsesc biroul într-un mall. Lângă ușă se află un semn de bronz pe care scrie „Billy Barbero, avocat”. Nu este o firmă de avocatură de lux, ci o afacere cu angajat unic. Când pășesc înăuntru, îmi dau seama cât de scăzut este nivelul de fapt. Soția lui, femeia cu care am vorbit la telefon, are probabil în jur de 50 de ani și poartă o pereche de colanți care nu îi avantajează coapsele generoase și o bluză sport

largă cu Metallica. Biroul ei este acoperit de dosare și teancuri de hârtii, cu o singură porțiune mică lăsată liberă pentru a avea unde să scrie.

– Bună, îi spun. Sunt Liana Winters. Am o întrevvedere cu domnul Barbero.

– Da, am vorbit cu tine, spune ea, căutând ceva pe birou. Scoate o fișă de sub niște caiete și mi-o întinde.

– Dacă nu te superi, completează cererea asta, ca să avem toate datele tale. El e cu un client acum, așa că mai durează un minut.

După ce iau fișa și mă așez pe scaun, o aud strigând:

– Billy, a venit Liana Winters!

Tresar și mă uit în sus. Prin ușă, țipă și el înapoi:

– Cine?

– Fata pe care o angajăm! strigă ea iar.

Faptul că s-a referit deja la mine ca fiind noua angajată este încurajator, dar îmi dau seama că nu este un birou de avocatură obișnuit. Completez cererea cu informații false despre Liana Winters, inclusiv despre locurile de muncă anterioare. Nu știu ce abilități ar fi utile pentru postul ăsta, deoarece nu sunt sigură ce implică de fapt, dar cu siguranță le-ar prinde bine o recepționeră sau o asistentă pentru administrație. Eu chiar ocupam postul de șef de birou înainte ca Brent să fie ucis și mă descurcam bine, așa că notez lucrurile astea și trec o adresă falsă, sperând că nu vor încerca să îmi verifice referințele. Cumva mă gândesc că nu sunt îndeajuns de organizați pentru a face asta.

Aproape că am terminat când se deschide ușa de la biroul lui și apare o tânără cu un câine însoțitor. Seamănă

puțin cu Natalie Portman, dar poartă ochelari fumurii. Probabil e nevăzătoare.

– Marge, poți să-l suni să vină cu mașina?

– Desigur, scumpa mea.

Omul, care presupun că e avocatul, e într-un scaun cu roțile – genul ăla îngust, fără suport pentru brațe – și învârte roțile rapid în urma ei. Are părul grizonat, lung până la umeri și poartă un tricou și blugi cu o gaură în genunchi.

Marge sună persoana cu mașina, în timp ce fata oarbă își ia la revedere de la avocat. Iar eu aștept în tăcere, terminând de completat cererea. După ce închide telefonul, Marge îi spune:

– Nu răspunde, iubita.

– Normal, spune fata nevăzătoare. Știe că am nevoie de el. Poate deja vine înapoi. O să aștept afară și o să mai încerc să dau de el.

Se lasă condusă către ușă de câinele ei. După ce iese, mă ridic și mă îndrept către avocat.

– Bună, sunt Liana.

Barbero îmi strânge mâna.

– Vino în biroul meu, îmi spune. Dacă vrei cafea, poți să-ți faci la cafetiera noastră. Aici ne facem totul de singuri.

Nu prea vreau, așa că refuz și îl urmez înăuntru.

Încăperea arată de parcă ar fi fost lovită de o tornadă. Teancurile de dosare acoperă peretele până la jumătate, ocupând fiecare locșor din spatele biroului. Jumătate din birou este acoperit de hârtii, însă are și un spațiu liber în fața locului în care își parchează căruciorul.

– Deci... te-a angajat Marge, nu?

– Ă... Cred că da.

Se uită pe cererea mea, dă din cap aprobator, apoi spune:

– Așadar, să-ți spun ce facem noi aici.

– Bine.

– Eu reprezint clienți cu dizabilități. Fata pe care ai văzut-o aici este unul dintre ei. Dăm în judecată locațiile care nu respectă Legea Americanilor cu Dizabilități.

Se oprește și chicotește.

– Avem sute de procese în desfășurare în toată țara. Din păcate, unul dintre cei mai buni cercetători ai mei tocmai a încetat din viață. Pneumonie, un caz urât. Nu mă așteptam la asta.

– Îmi pare tare rău, îi spun.

– În fine, trebuie să-i găsim un înlocuitor.

– Ce face un cercetător? îl întreb.

– Trebuie să descoperi cazuri de încălcare ale Legii. În special, hoteluri care nu au piscină cu acces pentru persoanele în scaune cu rotile. De aici scoatem cei mai mulți bani și sunt cel mai ușor de găsit.

Aprob din cap.

– Deci, vrei să mă duc pe la hotelurile din localitate?

– Nu, doamnă, îmi spune. Nu fizic. Intri pe Google Earth sau Google Maps. Alegi un oraș și dai zoom pe fiecare motel înscris în zona respectivă, iar dacă nu vezi un ascensor pentru persoane cu dizabilități lângă piscină, îi dăm în judecată.

– Serios, îl întreb, chiar așa e de ușor?

– Da, chiar așa, îmi spune el. Legea-i lege.

Tastează ceva pe calculator, găsește pe Google Earth o imagine prin satelit a unei piscine din spatele unui hotel și îmi arată cum trebuie să fie un ascensor pentru piscină.

– Este așa, dreptunghiular. Dacă vezi ceva de genul ăsta, treci mai departe. Dacă nu vezi, suni la motel și îi întrebi dacă au ascensor pentru piscină. Apoi îmi dai mie numele și adresa hotelului, iar eu îi dau în judecată în numele unuia dintre clienții mei.

Mă gândesc la toate motelurile la care am stat până acum și nu am văzut niciodată un ascensor pentru piscină. Dar nici nu am căutat așa ceva.

– Deci... nu trebuie să fii cazat la motel ca să îi dai în judecată?

– Nu. Legea ne permite să îi dăm în judecată chiar dacă nu am fost niciodată la ei. Este un serviciu important pentru comunitatea persoanelor cu handicap.

Îmi fixez privirea pe imaginea din satelit.

– Cred că pot să fac asta.

– Nu ai nevoie decât de o conexiune bună la internet. Ești plătită pe numărul de ponturi pe care mi-l oferi. 10 dolari per pont.

Pare destul de ușor, dar nu am de unde să știu cât pot câștiga până nu încerc.

– Pot să încep imediat.

– Atunci, bun venit la noul tău serviciu, îmi spune, întinzându-mi iar mâna. O strâng și mă ridic în picioare.

– Să ne trimiți ponturile prin e-mail și să le ții și tu socoteala ca să fii sigură că Marge te plătește corespunzător. E cam zăpăcită. Poți chiar să le aduci aici, dacă vrei să fii sigură că le-a primit.

– Bine, așa voi face. Abia aștept să lucrez cu dumneavoastră, domnule Barbero.

– Spune-mi Billy. Nu umblăm cu formalități pe aici.

– Bine, Billy.

Își împinge căruciorul și trece în spatele meu în timp ce mă îndrept către biroul din față cu zâmbetul pe buze.

– Mulțumesc, Marge, îi spun.

– Când începe? îl întreabă pe el.

– Acum. Cred că e pusă pe treabă. Bună angajare.

Când ies din birou, am un sentiment bun cu privire la postul ăsta.

Merg către mașină, când ochii îmi pică pe fata nevătătoare și pe câinele ei așteptând pe trotuar.

Mă duc la ea.

– Scuză-mă, am auzit că nu reușești să dai de persoana care trebuia să te ducă cu mașina.

Se uită mult către stânga, față de fața mea.

– Da... Tu cine ești?

– Sunt Liana Winters, îi zic, încrezătoare că nu îmi poate vedea fața. Soții Barbero tocmai m-au angajat ca cercetător. Dacă mai ai nevoie să te ducă cineva acasă, mă ofer cu plăcere.

– Serios? mă întreabă. Ar fi fantastic. Pot să te plătesc. Nu pot să chem un Uber pentru că nu văd aplicația. Ar trebui să-i spun lui Billy să-i dea în judecată. Voiam să sun o firmă de taxiuri, dar Siri nu e prea cooperantă pe telefon.

Mi-l prezintă pe cățelul ei, Butch. Pare prietenos, dar concentrat pe treaba lui. Îi conduc spre mașina mea, neștiind sigur de cât ajutor au nevoie. Fac ordine pe bancheta

din spate și îmi pun geanta pentru cazuri de urgență în port-bagaj ca să-i fac loc cățelului, apoi îi deschid ei portiera.

Pare să fie de-o seamă cu mine și are o expresie prietenoasă. Îmi pare rău că nu vede, dar mă bucur că nu mă vede pe mine.

Își bagă câinele înăuntru, apoi intră și ea în față. Mă așez și eu pe locul șoferului.

– Încotro?

Îmi dă adresa.

– Cum spuneai că te cheamă?

– Liana Winters. Dar pe tine?

– Claire.

– Deci, ești unul dintre clienții lui Billy?

– Da. A fost un dar trimis de la Dumnezeu. M-a văzut când îmi luam o cafea de la Starbucks și m-a întrebat dacă vreau să câștig niște bani.

– Deci, și tu lucrezi pentru el?

– Nu. S-ar putea spune că el lucrează pentru mine. Sunt o reclamantă. Folosește numele meu pentru unele dintre litigiile lui. Are un grup de oameni cu handicap cărora le folosește numele. Ne dă și nouă o parte din câștig.

– Aha!

Nu mai zic nimic pentru moment, neștiind sigur dacă toată chestiunea asta pare legală. Sper că nu profită de ea.

– Mă gândesc că ajutăm persoanele cu dizabilități de pretutindeni, știi ce zic? Procesele astea ne facilitează accesul la anumite lucruri. Și este un mod bun de a-mi câștiga existența.

Mă hotărăsc să nu le judec motivațiile sau intențiile. Probabil că e ceva legal, altfel n-ar putea face lucrul ăsta, îmi zic.

Fata locuiește într-un cartier frumos, într-o casă aproape nouă. Intru pe aleea privată, iar ea iese din mașină și deschide portiera din spate pentru ca Butch să sară și el afară.

– Îți mulțumesc tare mult că m-ai adus cu mașina. Nu a fost ciudat și penibil cum pot fi unele drumuri de genul ăsta.

– Cu plăcere. Oricând ai nevoie.

– Vorbești serios? mă întreabă. Pentru că eu caut mereu oameni care să mă ducă cu mașina.

– Sigur.

Îi zic numărul meu de telefon.

Ea mi-l dă pe al ei.

– Poți să-l treci în agendă ca să te găsească Siri? Bine, asta dacă are chef să coopereze.

Intru în agendă și îmi trec datele. Înainte să i-l returnez, scot un șervețel și îmi șterg amprente. I-l dau înapoi, ținându-l tot cu șervețelul. Nu observă când îl ia din mâna mea.

– Trebuie să fac niște cumpărături pentru ziua de naștere a nepoatei mele. Poți lucra în mașină dacă ai vreo conexiune la internet prin apropiere.

– Da, e o idee bună.

Scoate o bancnotă de 10 dolari din buzunar și mi-o întinde.

– Nu trebuie să mă plătești, îmi spun.

– Ba da, trebuie. Dacă nu iei banii, nu te mai sun niciodată.

Zâmbesc, iau banii și îi bag în geantă.

– Bine atunci.

– O să te sun pentru cumpărăturile alea.

– Sună bine, îi spun. Pa, Claire.

Mă uit cum intră înăuntru, apoi ies de pe alee și mă îndrept spre casă cu zâmbetul pe buze, pentru că mi-am făcut o nouă prietenă. Îmi place compania ei și îmi place și mai mult că nu va putea să mă vadă la știri.

Simt că Dumnezeu mi-a oferit iar o mână de ajutor. Murmur în șoaptă un „mulțumesc”.

DYLAN

Nu ajung nicăieri în ancheta morții domului Brauer, așa că aștept până a doua zi după înmormântare, apoi mă duc în vizită la el acasă. Sunt trei mașini parcate pe aleea privată, deci se pare că este cineva acasă.

Parchez mașina pe stradă, sperând că nu vor trece Keegan și Rollins pe aici să o vadă. N-ar fi bine nici dacă femeia le-ar spune că am vorbit cu ea, dar asta pare puțin probabil, mai ales dacă ea crede că ei ar fi avut ceva de-a face cu uciderea soțului ei. Desigur, se poate și să fie o pistă greșită cu totul.

Poate că a fost un jaf întâmplător, un caz de trafic de droguri sau altceva care nu are nicio legătură cu poliția. Dar intuiția îmi spune că nu e așa.

Bat la ușă și, o clipă mai târziu, o tânără o întredeschide, ținând lanțul prins în continuare.

– Da?

Mă hotărâsc să nu-i arăt nicio legitimație de la poliție, deoarece orice are legătură cu poliția s-ar putea să sperie.

– Bună, numele meu este Dylan Roberts. Sunt detectiv particular. Mă întrebam dacă aş putea să discut puţin cu doamna Brauer.

Fata mă cercetează cu privirea, apoi spune:

– Deja a declarat la poliţie tot ce ştia.

– Ştiu, dar eu nu fac parte din poliţie. Abordez situaţia oarecum dintr-un alt unghi.

Cobor vocea.

– Anchetez un caz care s-ar putea să aibă legătură cu asta. Este foarte important să vorbesc cu ea.

Se încruntă şi ridică din sprâncene, apoi spune:

– Aşteptaţi aici un minut.

Uşa se închide, iar eu aştept pe verandă, sperând să nu sune la poliţie ca să întrebe de mine.

După câteva minute, la uşă apare o femeie mai în vârstă şi desface lanţul. Are riduri adânci pe frunte şi pete roşii sub ochi. Aruncă o privire afară bănuitoare.

– Ce vreţi?

– Mă întrebam dacă aş putea discuta cu dumneavoastră între patru ochi, îi spun încet. Investighez un caz care m-a făcut să suspectez că există nişte poliţişti corupţi în forţele de poliţie. Încerc să aflu dacă soţul dumneavoastră a avut de-a face cu ei.

Îmi deschide uşa şi iese afară, apoi se uită în stânga şi în dreapta de parcă ar căuta pe cineva care îi supraveghează locuinţa.

– Intră, îmi zice în cele din urmă.

Păşesc înăuntru, iar ea închide repede uşa în urma mea. Se întoarce către fată, despre care presupun că e fiica ei.

– Du-te și vezi de mâncarea din cuptor, îi spune cu un accent nemțesc. Trebuie să vorbesc cu el între patru ochi.

Acum, că suntem într-un loc cu lumină, văd că fata pare să fie de vârsta studenției. Dispare în bucătărie și ne lasă singuri. Doamna Brauer îmi arată un scaun și mă așez. Ea se așază pe canapeaua alăturată.

– Ați vorbit cu poliția? o întreb.

– Da. Dar nu despre lucrurile care s-au petrecut înaintea. Nu pot avea încredere în niciunul din ei.

– Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Face o pauză și pare să se gândească la asta, apoi dă frâu liber cuvintelor.

– Pleacă la serviciu în fiecare dimineață la 6.00 sau 6.30 pentru a pregăti lucrurile înainte să vină primii angajați. Mereu ține ușa încuiată. Asta mă face să cred că o cunoștea pe persoana asta, altfel nu ar fi lăsat-o să intre.

– Era rupt zăvorul? Existau semne de intrare prin efracție?

Dă din cap că nu.

– Oricine ar fi fost, a intrat pe ușa descuiată. Soțul meu nu ar fi descuiat ușa oricui. Nu unui străin.

– Doamnă Brauer, puteți să-mi spuneți dacă aveți probleme financiare?

– Da, aveam probleme.

Ochii i se împăienjenesc de lacrimi, și albul se transformă într-un roz pal.

– De asta nu a putut să plătească.

– N-a putut să plătească pe cine?

– Pe polițiști.

Se ridică în picioare, merge până la ușa de la bucătărie și aruncă o privire, ca să se asigure că fiica ei nu trage cu urechea. Apoi, se întoarce pe canapea și coboară și mai mult vocea.

– Veneau în fiecare lună să ceară bani. Mii de dolari pentru protecție, spuneau ei. Dar noi nu aveam sumele astea. Afacerea mergea greu, avem o fată la facultate și n-a avut de unde să-i plătească. L-au avertizat că vor fi urmări.

– Deci, când le-a spus că nu are cum să-i plătească?

– Acum două zile, spune ea, în timp ce ochii capătă o expresie supărată și panicată. A venit acasă îngrijorat. Nu a dormit deloc în noaptea aia. Mi-a spus că vrea să plec din oraș, dar el nu voia să plece. Nu am vrut să-l părăsesc. Se gândea că aveau să-l folosească drept exemplu pentru ceilalți. Le-a spus că are nevoie de mai mult timp pentru a face rost de bani, dar asta era a doua oară la rând când le spusese asta. Îl vizitaseră și cu două săptămâni înainte și îi oferiseră păsuirea asta. Era foarte speriat. A încercat să obțină o a doua ipotecă pe casă, dar a fost refuzat. Nu aveam suficient capital propriu.

– V-a spus vreodată cum se numeau polițiștii?

Își duce mâna la frunte în semn de gândire, apoi spune:

– Detectivul Keegan și încă un bărbat pe nume Rollins. Când vin, nu poartă uniforme de polițiști, ci haine obișnuite. E îngrozitor ce fac ei cu afacerile oamenilor. Și așa abia ne descurcăm, iar ei ne iau profitul, și nici măcar nu mai reușim să ne întreținem. Iar acum au făcut asta pentru a transmite un mesaj celorlalți afaceriști. Toți cei care au afaceri în jur știu cine au fost făptașii, dar nimeni nu îți va spune nimic, fiindcă le e frică.

Vorbește pe un ton din ce în ce mai ridicat și sare brusc în picioare, apoi ia un șervețel dintr-o cutie de lângă canapea. Îl mototolește și își șterge lacrimile de pe față.

– Aveți puterea să îi opriți? Lucrurile astea n-ar trebui să se întâmple. Suntem în America.

– Voi face tot posibilul, dar s-ar putea să am nevoie de mărturia dumneavoastră, îi spun. Nu numai soțul dumneavoastră a fost ucis. Aproape că am adunat suficiente dovezi ca să le predau procurorului. Dar voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ați fi dispusă să depuneți mărturie?

Șovăie, dar apoi ridică bărbia.

– Da, aș fi. Dacă pot ajuta ca scursurile alea să nu ne mai calce străzile, da, voi depune mărturie.

– Doamnă Brauer, aveți vreun loc în care ați putea să vă duceți vreo două săptămâni? Îmi fac griji pentru siguranța dumneavoastră.

– M-am gândit la asta, îmi spune ea. Vreau să plec din oraș. Chiar vreau ca fiica mea să nu mai stea aici. Nu pot să-i spun prea multe fiindcă mă tem că nu va putea să păstreze tăcerea. Iarăștia ar omorî-o.

– Cred că e o idee bună. Duceți-vă într-un loc în care nu le-ar trece prin cap să vă caute. Doar până sunt dați în vileag.

Se uită în jos, de parcă încearcă să-și dea seama unde s-ar putea duce.

– În regulă, îmi spune. Dumneata vrei să știi unde mă duc?

– Nu e nevoie să știu, îi spun, pentru că vreau să se simtă în siguranță. Dar ar fi bine dacă am putea ține legătura, în

caz că am nevoie de dumneavoastră. Dați-mi un număr de telefon sau ceva.

Aprobă din cap și se duce la un birou din colț, scrie numărul pe un bilețel și mi-l întinde.

– Ăsta-i numărul meu de mobil. Crezi că mă pot localiza astfel?

– S-ar putea, îi spun. N-ar strica să vă luați alt telefon, pentru orice eventualitate. Alt număr de telefon. Vă puteți lua un telefon provizoriu de la Walmart sau de la un magazin mixt.

Tai numerele pe care mi le-a dat și îi scriu numărul meu de telefon de pe cartelă.

– Când faceți rost de unul, trimiteți-mi un sms cu numărul. Cred că este mai sigur așa. Cumpărați o cartelă cu minute din magazin. Nu o activați cu vreun card de credit.

Își duce iar mâna la cap și își dă bretonul la o parte de parcă i-ar zvâcni tâmplele.

– Trebuia să-l oblig să plece din oraș. Nu trebuia să-l las să meargă la muncă.

– Oamenii ăștia sunt lipsiți de scrupule. Sunt nemiloși. V-aș sfătui să nu mai stați de vorbă cu nimeni din cadrul poliției, deocamdată.

– Știu. Cum să am încredere în ei? Nici în dumneata nu aș fi avut încredere dacă nu deschideai subiectul.

– Doar să nu spuneți nimănui. Este foarte important să nu fie avertizați că suntem cu ochii pe ei.

Se înroșește la față și i se îngroașă venele de la tâmple.

– Trebuia să le dăm banii, chiar dacă nu aveam cu ce plăti ipoteca sau taxele la facultate. Aș prefera să fi ajuns la faliment decât să-mi moară soțul!

– Doamnă Brauer, nu vă chinuiți așa. Nu e vina dumneavoastră.

Mă ridic în picioare și îmi strecur degetele în buzunare.

– Îmi pare tare rău, doamnă Brauer. Nici nu-mi pot imagina cât vă este de greu. Dar voi face tot posibilul să ajut.

Mă conduce la ușă și se uită după mine cât traversez veranda.

– Nu vă dați bătută! îi spun.

În timp ce mă întorc la mașină, spun o rugăciune în gând pentru ca ea și fiica ei și toți oamenii dragi lor să fie în siguranță. Mă rog ca Dumnezeu să îi ferească de Keegan.

După ce mă așez la volan și pornesc la drum, mă uit înapoi spre casă. Peluza e îngrijită, casa bine întreținută. Se vede că acolo locuiesc niște oameni harnici care merită ceva mai bun. Iar acum soțul e mort pentru că niște nebuni fac abuz de puterea pe care le-o oferă insignele lor.

Nu pot lăsa lucrurile să continue astfel. Oamenii trebuie să poată avea încredere în poliție. Chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac pe lumea asta, voi avea grijă ca familiei Brauer să i se facă dreptate.

CASEY

Mă apuc de lucru imediat, fiindcă am foarte mare nevoie de bani și fiindcă vreau să las o impresie bună. În camera de motel caut o listă cu toate motelurile din orașele spre care m-a direcționat domnul Barbero, le iau unul câte unul și măresc imaginea pe Google Earth ca să obțin o panoramă aeriană a piscinelor.

Dacă văd eu bine, cele mai multe dintre ele nu au ascensoare la piscină. Sunt surprinsă, pentru că îmi imaginam că va fi mai greu să găsesc aceste piste. Sigur nu există chiar așa mulți oameni care încalcă Legea Americanilor cu Dizabilități.

Înainte să sun la fiecare ca să verific, mă uit pe legea cu pricina și o parcurg cu privirea, încercând să găsesc ceva legat de ascensoarele la piscină. În cele din urmă, găsesc unde se stipulează acest lucru și văd că este o condiție necesară pentru orice afacere care implică folosirea unei piscine.

Găsesc numărul de telefon de la prima locație – un motel mic, particular, cu aproximativ 30 de camere – și sun. Răspunde o femeie.

– Bună, îi spun. Mă gândeam să fac o rezervare la voi, dar s-ar putea să fiu însoțită de o persoană în scaun cu roțile și mă întrebam dacă aveți cumva ascensor pentru piscină.

– Să avem ce? întrebă femeia.

– Ascensor pentru piscină. Știți, ceva care îi ajută pe oamenii în scaune cu roțile să intre în piscină?

– Ă... Nu știu. Așteptați un minut.

Femeia mă pune în așteptare și, după câteva minute, preia un bărbat apelul.

– Bună ziua, sunt proprietarul. Cu ce vă pot ajuta?

Întreb din nou de ascensorul pentru piscină.

– Faceți o rezervare? mă întrebă.

– Încă nu, îi spun. Doar verificam facilitățile.

Tăcere.

Cum mă simțeam cam ciudat, îi spun:

– Deci, nu aveți?

Aștept o clipă.

– Alo? spun, după care îmi dau seama că a închis.

Notez pe formularul pe care trebuie să îl completez pentru domnul Barbero: „A închis când am întrebat”. Sun din nou câteva minute mai târziu și o întreb pe femeia care răspunde cum îl cheamă pe proprietar. Îmi spune și notez numele pe hârtie.

Mă întreb dacă va fi dat în judecată.

Trec la următorul. De data asta, persoana cu care vorbesc îmi spune:

– Uite, știu ce faci dumneata. E unul din procesele alea cu Google, nu? Dacă vrei să faci o rezervare, atunci fă-o. Vom avea un ascensor pentru piscină pregătit când vei veni.

– Adică acum nu aveți? Întreb puțin rușinată.

– Când vrei să vii?

Tac o clipă, după care îmi spune:

– Am doi copii la facultate. Dumneata n-ai conștiință?

Asta mă face să tresar. Mă încrunt, simțindu-mă acuza-tă de un lucru pe care nu îl înțeleg.

– Da, eu.. Eu doar verificam...

– Asta-i o infracțiune, îmi spune bărbatul. Da... am un ascensor pentru piscină. E bine așa?

– Dar ați spus că...

– Dă-mă în judecată! răcnește la telefon. Am un ascen-sor pentru piscină de 10.000 de dolari. N-ai decât să-ți pierzi vremea dacă asta vrei!

Închid și mă holbez pentru o clipă la imaginea prin satelit a motelului în cauză. Ce se întâmplă? M-am băgat în ceva care mă va afunda și mai tare în noroi?

Notez ce a zis, când deodată mă sună Claire. Răspund.

– Bună, Claire!

– Liana? Întreabă ea. Auzi, știu că e cam din scurt, dar mă întrebam dacă ai putea să mă duci cu mașina să rezolv niște treburi.

Mă uit la ce am de lucru și mă întreb dacă ar trebui să plec. O să-mi iau calculatorul cu mine și o să fac căutările din mașină, indiferent unde ne ducem. O să las telefoanele pe mai târziu, după ce identific motelurile care nu respectă legea.

Simt că mi-e puțin rău când mă duc să o iau pe Claire. Intru pe drumul privat și o sun. În loc să-mi răspundă, iese direct afară însoțită de Butch. Vine la mașină, îl pune pe Butch în spate, iar ea urcă în față.

– Îmi pare rău că te-am luat așa din scurt, îmi spune ea, dar mi-ai zis să te sun. M-am gândit că poate ai nevoie de bani.

– Da, îi spun. Nu-i nimic. Unde vrei să mergi?

– Trebuie să merg la magazin și apoi la bancă.

– Nicio problemă.

Îmi dă adresa magazinului și opresc în față, îi deschid portiera și mă uit cum pipăie drumul pe lângă perete până la ușa automată. Dau cu spatele și intru într-un loc de parcare, ca să o văd când iese.

Mi-a zis că s-ar putea să dureze vreo 15 minute, așa că mă loghez la wi-fi-ul magazinului și mai fac câteva căutări. Găsesc vreo două moteluri cu ascensoare pentru piscină, dar sunt dintre cele mai mari. Cele mici sunt aproape toate fără. Le notez pe hârtie, găsesc numele proprietarilor și le notez numerele de telefon ca să îi sun mai târziu, când n-o să mă mai simt așa tulburată.

Când o văd pe Claire ieșind pe ușă, închid laptopul, duc mașina până la intrare și las geamul în jos.

– Aici, îi spun, iar ea îl lasă pe Butch să o conducă spre mașină.

Se urcă amândoi, apoi o duc la bancă. După ce își termină treaba și acolo, se oferă să-mi facă cinste cu masa de prânz.

– Mi-ar plăcea să vin, îi spun, dar nu să-mi faci tu cinste. Îmi plătesc eu consumația.

Sugerează o cafea micuță la care să mergem și, înainte să intrăm, îmi dau jos bandajul de la braț pe tăcute. Rămân cu ochelarii de soare la ochi în timp ce ne îndreptăm spre o masă. S-ar putea ca lumea să presupună că și eu sunt nevăzătoare. Mă așez pe un scaun cu spatele la ceilalți clienți.

– Ce plăcut e! spune ea. De obicei nu ies la masă ziua.

După ce chelnerul ne aduce băuturile, ia o înghițitură dintr-a ei, apoi mă întreabă:

– Deci, îți place să lucrezi pentru Billy?

– Nu știu sigur.

Îi povestesc ce s-a întâmplat cu tipul care m-a întrebat dacă nu am conștiință.

– Ideea e că îmi cam pare rău de tipul ăla. Adică, mi-a creat sentimentul că fac ceva greșit. Billy nu îmi dă în judecată bazându-se doar pe informațiile astea, nu? Le dă măcar șansa să rectifice lucrurile? Adică, înainte să le intenteze proces, le dă la dispoziție o perioadă de grație în care să achiziționeze un ascensor pentru piscină?

– Așa ar trebui, spune Claire. Adică, eu mereu am presupus că scopul este să îmi facă să se echipeze cu toate lucrurile necesare pentru persoanele cu dizabilități, nu doar să le cârpească un proces.

– Dar dacă în judecată foarte mulți oameni, nu?

– Da, așa e. Multe firme încalcă legea.

– Așadar, atunci când dă în judecată pe cineva pentru un lucru care ar putea afecta o persoană nevăzătoare, folosește numele tău?

– Exact. Mai are și alte persoane cu diferite dizabilități și chiar el este infirm. Dar bănuiesc că nu poate intenta toate procesele doar pe numele lui.

– Deci, primești și tu un procent din suma stipulată prin hotărâre judecătorească?

– Nu, eu primesc un comision fix. Nu știu niciodată cum se rezolvă cazul sau ce primește el.

Deci s-ar putea să se scalde în milioane. Trag adânc aer în piept.

– Nu știu. Însă mă simt de parcă aș face ceva necinstit. Poate chiar ilegal.

– Nu e ilegal, spune ea, și parcă tonul ei e ușor înțepător. Legea este foarte clară. Dacă ar fi ilegal, nu ar câștiga procesele.

– Da, dar mă port de parcă aș vrea să mă cazez și aș avea nevoie de un ascensor pentru piscină, când nu este așa. Pur și simplu le înscenez ceva. Vreau să spun că, dacă aș fi infirmă și m-aș caza la un motel în care nu aș avea acces la tot ce mi-ar trebui, atunci aș putea să mă plâng de asta. Dar nu sunt infirmă și, uite, caut oameni care să fie dați în judecată, deși poate nu a fost nimeni deranjat de chestia asta. Și de ce să nu li se dea o șansă să îndrepte situația?

– Nu am spus că nu li se dă. Am spus că nu știu.

Îmi îndulcesc tonul, ca să nu pară că îi acuz de ceva.

– Bărbatul ăla a zis ceva de procese bazate pe Google. E ceva care se practică. Am căutat pe internet și se referă chiar la avocați care fac lucrul ăsta. Folosesc Google Earth, ca să găsească tot felul de firme ce încalcă Legea asta în orașe alese la întâmplare, în care nu au fost niciodată, și le dau în judecată fără să meargă măcar la fața locului. Patronul ăsta are copii la facultate.

– Uau, chiar ai luat o grămadă de informații de la el, nu? Mai iau o gură din băutura mea.

– Pur și simplu nu vreau să profit de oameni în carne și oase, știi ce zic?

– Nici eu. Dar, dacă nu-ți place, nu trebuie s-o faci.

Sosește mâncarea și nu mai spunem nimic până nu pleacă chelnerița. Claire ia un cartof prăjit, apoi se apleacă spre mine.

– Știi ce, s-ar putea să îți bați capul inutil cu chestia asta. Billy și Marge sunt extraordinari. Oameni simpli, modești.

– Mda, îi spun. Doar că știu un cuplu care dădea oameni în judecată pentru lucruri frauduloase și erau niște persoane oribile.

– Înțeleg. Dar aici nu e nimic fraudulos. Dacă îi dă în judecată pentru că nu au un ascensor pentru piscină, atunci vor face rost de un ascensor pentru piscină.

– Dar va trebui să plătească o grămadă de bani ca daune, iar asta i-ar putea aduce la faliment.

– Nu cred că încearcă să ducă pe nimeni la faliment. Sunt sigură că totul e cinstit.

– Mda, probabil.

O clipă, pare că se uită la ceva fix în fața ei.

– Dar ai o conștiință pe cinste!

Izbucnesc în râs.

– Da, așa o fi. Doar că... Am învățat câte ceva despre creștinism în ultimul timp. Onestitatea este un lucru important. Chiar nu vreau să... știi tu, să îl supăr pe Dumnezeu.

Râde.

– Mă crezi sau nu, nici eu nu vreau să-l supăr. Și eu merg la biserică.

Nu o spun cu voce tare, dar nu cred că creștinismul ține așa mult de mersul la biserică.

– Eu sunt la început, îi spun. Probabil că tu ți-ai lămurit toate lucrurile astea de ani buni, dar eu încă sunt în faza în care rămân cu gura căscată. Adică, serios? Iisus s-a lăsat răstignit pentru păcatele mele? Iar fapta lui unică este un lucru care mă poate mântui pe mine acum? După două mii de ani?

Privirea ei este fixată undeva în stânga tâmplei mele.

– Da, e extraordinar, nu?

– Adică, am auzit un preot care spunea că Iisus se roagă pentru noi. Că acționează ca un mijlocitor, cred că așa s-a exprimat. Și cred că atunci mi-am dat seama pentru prima dată că el este adevărat, astăzi. E viu... știi ce zic?

Văd pe fața ei că a trecut ceva timp de când nu a mai privit lucrurile în lumina asta și mă întreb dacă nu cumva am mers prea departe. Pare să se gândească o clipă, apoi spune:

– E interesant să vezi un om care descoperă brusc lucrul ăsta. Pentru unii din noi a devenit deja o poveste veche.

– Cum e posibil? Întreb uluită.

– Nu știu, spune ea. Poate că devenim oarecum imuni.

– Imuni? Întreb eu retoric. Da, s-ar putea explica asta. O auziți atât de des încât ajungeți să nu îi mai dați atenție. Dacă o să mă convertesc, nu vreau să ajung așa.

– Dacă o să te convertești? După cum vorbești, credeam că te-ai convertit deja.

Mi se strânge inima și nu știu cum să îi explic de ce am ezitat.

– Cred că sunt încă în faza în care iau în calcul ideea.

Își lasă ochii în jos către paharul ei.

– Știu că probabil eu m-aș înscrie în rândul celor cu un entuziasm moderat. De fapt, nici nu mi-am dat seama de asta până acum. Dar pot să-ți dau un sfat. Nu aștepta.

Obrajii i se îmbujorează când spune asta și îmi dau seama că e sinceră.

– Serios vorbesc, continuă ea. Nu e complicat. Dacă ești atât de entuziasmată cu privire la Iisus... fă pasul ăsta acum. Dacă nu, s-ar putea ca sentimentul să se diminueze și să nu mai mergi niciodată până la capăt. Nu vrei să se întâmple asta. Acum, e ca și cum ți-ar face curte.

– Bate la ușa mea, îi spun, pentru că am citit pasajul ăsta aseară în Apocalipsa lui Ioan.

– Da. Lasă-l să intre.

Nu mă așteptam ca prânzul nostru să o ia în direcția asta, dar după aceea mâncăm amândouă în tăcere. Nu mai reluăm discuția despre creștinism, dar cuvintele ei îmi răsună în minte tot restul zilei.

CASEY

Se spune că mersul prin pădure are un efect special asupra creierului, eliberând hormoni care oferă o stare de bine ce durează zile întregi. Nu știu dacă este adevărat, dar mie mi se întâmplă asta când îmi petrec timpul în compania oamenilor. Forfota ființelor umane, un schimb de zâmbete, atingerea unor umeri străini în mulțime, sunetul vocilor, toate îmi oferă pace interioară.

Mai puțin atunci când oamenii se holbează la mine pentru că semăn cu criminala aia de la televizor.

Opresc într-un loc de parcare de la biserica aflată lângă motelul meu și mă uit înspre ușile din față. De fapt, este un cinematograf vechi transformat în biserică. Știu asta pentru că am văzut reclama slujbei de la mijlocul săptămânii în pauzele publicitare de la reluările emisiunii lui *Andy Griffith*. Reclama prezenta o cameră întunecată cu luminile aprinse pe scenă, așa că trag speranța că pot să mă strecor cu câteva minute mai târziu și să mă pierd în întuneric.

Îmi verific peruca în oglindă. Poate că, dacă intru rapid, pot să îmi țin ochelarii de soare la ochi până ajung în sala întunecată.

În partea din față sunt câțiva oameni care vorbesc unii cu alții și întâmpină oaspeții, așa că zâmbesc și trec repede mai departe, cu un salut grăbit, de parcă aparțin acestui loc de mult și ar trebui să mă cunoască. Locașul arată exact ca la televizor, cu scaune ca la cinema și cu luminile stinse. Publicul cântă, iar pe scena luminată se află un cor de muzicieni care îl dirijează.

Mă strecor pe un rând din spate și las în jos scaunul. Versurile cântării sunt afișate pe ecranul din față. Nu știu cântarea asta, dar ascult și studiez versurile, bucurându-mă de sunetul celor câteva sute de voci. Mă întreb dacă Raiul arată cam așa, cu mii, milioane de voci care își înalță prin cântec ruga către Dumnezeu. Mă întreb dacă o să ajung să ascult și eu asta într-o bună zi.

După o strofă, îmi dau seama care este linia melodică și încep să cânt la unison cu ceilalți. Pacea mă învăluie, o pace mai mare decât am simțit vreodată într-o pădure.

Mă întreb cum ar fi să îi cunosc pe oamenii ăștia și să fac parte din grupul lor, să fiu recunoscută cu drag când intru pe ușile de la intrare, să depindă de mine ca de un membru al familiei lor.

Nici nu-mi pot imagina cum ar fi așa ceva.

Mă întreb dacă Dylan are rolul ăsta la biserica lui. Încerc să mi-l imaginez strângând mâinile oamenilor și îmbrățișându-i, coborând ochii în Biblia deschisă din mâna lui, în timp ce preotul predică, și făcând însemnări pe marginea paginilor. Probabil că lumea încearcă mereu să îl cupleze cu femei singure. Nu am întrebat niciodată de asta.

Ce a fost în mintea mea? Cum de mi-am putut imagina un viitor alături de el?

Preotul ia microfonul și le spune oamenilor să salute persoana de lângă ei și, spre marea mea oroare, se aprind luminile. Oamenii încep să vorbească unii cu alții.

Ies de pe rândul meu și mă îndrept către ieșire. Persoanele care salutau lumea nu mai sunt aici, probabil s-au dus și ei la slujbă. Nimeni nu mă oprește din drum.

Nu încetinesc pasul până nu ajung la mașină. Sper că nu m-a văzut nimeni. Plâng în drumul spre motel, fiind conștientă de faptul că iar las o dâră de noroi după mine. Încerc să alung gândul ăsta și să mă agăț de cele câteva minute de pace de care m-am bucurat. Va trebui să mă țină o vreme. N-am să le permit gândurilor negative să o stingă.

Mă duc la mine în cameră, deschid noua mea Biblie și citesc pasajul care era evidențiat pe ecran, pasajul pe baza căruia preotul se pregătea să își țină predica. Însă nu îl înțeleg.

Ce ar fi zis? Chiar aveam nevoie să îl ascult.

Caut pe Google pasajul și îmi apare o listă de site-uri. Dau click pe unul din ele și găsesc un alt mesaj de la alt preot. Îi dau drumul și încerc să-mi imaginez că sunt acolo personal, în mijlocul oamenilor, lăsându-mă pătrunsă de tot și toate.

Nu știi de ce nu m-am gândit la asta până acum. Pot învăța atât de multe despre creștinism uitându-mă la filmulețe pe YouTube!

În următoarele câteva ore, ascult predica acestui preot pe marginea a șase subiecte diferite. Când termin, nu mă mai simt la fel de rău fiindcă a trebuit să plec de la biserică.

Chiar dacă nu pot să intru în casa lui Dumnezeu, tot pot să-i ascult mesajul.

DYLAN

Vineri mă sună Kurt Keegan și răspund suspicios. Nu pot să-mi privesc prietenul din liceu ca pe un vechi tovarăș când știu că este fiul unui criminal în serie.

– Dylan, ce faci în seara asta, frate?

Încerc să păstrez un ton degajat.

– La ce te-ai gândit?

– M-am gândit că ne-am putea întâlni să bem ceva la Monnogan's.

– La bodega aia? Îl tachinez, știind prea bine că este clubul preferat al majorității polițiștilor din oraș.

– Nu-i chiar așa de rău. M-am gândit să invit o parte din gașca de altădată. Pe Miller, Kramer, Jecowitz. Alți câțiva.

Nu pot să-i dau de înțeles lui Kurt că nu am încredere în el, așa că accept fără tragere de inimă. Va fi o ocazie bună să încerc să-mi dau seama dacă primește și el o parte din câștigurile lui taică-său.

Ajung la Monnogan's devreme și studiez localul, să mă asigur că nu e o capcană la mijloc. Refuz masa către care

sunt condus și unesc alte trei mese, aranjând scaunele în jurul lor. Este o acțiune destul de paranoică, o modalitate de a controla situația în cazul în care urmează să mi se întindă o capcană sau să se instaleze vreun microfon ascuns. Pe de altă parte, e posibil ca Kurt să fie chiar el echipat cu dispozitive de ascultare și înregistrare, dacă e în cârdășie cu tatăl lui.

Ajunge la 7.00 și câteva minute – ora la care am stabilit să ne întâlnim – și vine însoțit de o fată. E drăguță, blondă, tipul majoretei, care i-a plăcut mereu lui Kurt. O prezintă drept Grayson și îmi spune că este logodnica lui.

Grayson e frumușică în felul acela de studentă eternă, cu un zâmbet pe buze și o privire inteligentă. Se așază pe scaunul dintre noi, de parcă s-ar simți deja confortabil în preajma mea, lucru care mă impresionează. El pare îndrăgostit până peste cap de ea; nu o scapă din ochi și o include în tot ce îmi povestește. Stăm toți trei la palavre în timp ce comandăm ceva de băut – două beri și nelipsita cola pentru mine – după care, unul câte unul, apar și alți prieteni din liceu. Fiecare din ei are ceva de spus despre moartea lui Brent, dar eu nu vreau să vorbesc despre asta. Îi fac rapid să schimbe subiectul și îi întreb ce au mai făcut în ultimii câțiva ani.

Când ni s-au servit tuturor băuturile și masa s-a umplut de gustări, se derulează deja cinci conversații între comenseni. Mă uit la cum interacționează Grayson cu Kurt și încerc să descopăr la el manierismele tatălui său și să-mi dau seama dacă e și el un psihopat. Mă gândesc la anii de școală când făceam diverse lucruri împreună. Nu aș spune că era regele empatiei, dar nimic din firea lui nu mi-a dat vreodată de înțeles că ar putea fi complice la o crimă.

Când el împreună cu un alt prieten se duc la aparatul de pinball, nu-mi rămâne decât să fac conversație cu Grayson.

– Deci, când e nunta? o întreb.

– Peste șase săptămâni, îmi spune. Abia așteptăm.

Iau o gură din băutura mea.

– Faceți nuntă mare?

– Atât cât ne permitem, spune ea.

– Sora mea a avut o nuntă grandioasă, îi spun. Șase domnișoare de onoare. S-a măritat cu un tip cu bani. Familia mea cu siguranță n-a plătit așa ceva. Abia de ne-au invitat. Dar m-am bucurat că a avut parte de ce și-a dorit. Merita.

– În cazul nostru plătim noi cam tot, îmi spune ea. Amândoi provenim din familii care încearcă să ne controleze. Dacă luăm bani de la ei, le rămânem îndatorați. Eu și Kurt ne-am gândit cam de la început că vrem să facem totul în limita a ceea ce ne permitem noi.

Interesant, mă gândesc.

– A, da? Și ați plănit cumva o lună de miere de pomină?

– Vom petrece doar un weekend la New Orleans. El nu are un venit prea mare din salariul de polițist, iar eu sunt profesoară, așa că nu am strâns suficienți bani încât să putem merge la Cancun sau mai știu eu unde.

– Da, probabil că asta v-ar mânca o mare parte din buget.

– Avem totul pregătit, spune ea. Mi-am comandat rochia de pe eBay. E superbă. Am comandat o rochie Vera Wang cu 200 de dolari, dacă îți vine să crezi. Mi-am făcut griji că o să-mi vină vreun costum de Halloween sau ceva de genul ăsta, dar a fost exact ce îmi doream. Biserica mea

e foarte frumoasă, așa că nu trebuie să cheltuim prea mulți bani pe flori ca să o decorăm. Iar o parte din prietenii mei mă ajută să pregătesc mâncarea pentru petrecere.

– E mult de muncă acolo, îi spun.

– Economisim foarte mulți bani. Însă ne-am făcut ușor de cap cu tortul. Nu simți că e nuntă dacă nu ai un tort frumos.

Se înroșește la față și flutură ușor din mână.

– Îmi pare rău. Știu că nu te interesează pe tine cum se organizează o nuntă.

– Ba da, e interesant, îi spun.

Pare o fată de treabă, iar faptul că a adus în discuție biserica ei mă face să cred că e creștină. Nu cred că ar face chiar așa multe economii dacă tatăl lui Kurt le-ar da o parte din bani. Poate asta e un semn bun care arată că nu este implicat. Chiar sper să nu fie.

Kurt se întoarce la masă și mai comandă o bere. Eu încă îmi beau tacticos cola, dar gheața s-a topit.

– Tu ce bei, frate? mă întreabă, gata să îmi mai cumperi ceva de băut.

Nu vreau să-l mint.

– Doar un suc.

– Glumești, spune el. Ești vreun alcoolic în faza de vindecare? Te-au transformat ăștia într-un bețiv în Afganistan?

Dau din cap că nu.

– Nu, pur și simplu nu prea îmi place să beau.

– A, da. Trebuia să-mi amintesc chestia asta despre tine.

Se uită în jurul lui, de parcă vrea să spună ceva fără să fie auzit și de alte persoane. Ceilalți au plecat de la masă, iar Grayson discută cu o persoană de la altă masă.

Coboară vocea.

– Dar ia povestește-mi despre cazul lui Brent Pace, îmi spune el. Cum merge?

– Nu ți-a spus tatăl tău?

Ridică din umeri.

– Sincer să fiu, eu și tata nu prea vorbim. Ne-am certat acum câteva luni și nu prea am ce să-i zic.

Aș vrea să sap mai adânc și să aflu care a fost motivul conflictului, dar nu pot să par prea nerăbdător.

– E păcat, mai ales că mai ai un pic și te însori și toate alea.

– O să-l facă mama să vină la nuntă. Dar pur și simplu nu ne mai vedem și nu mai petrecem timp împreună. Ultima dată am auzit din bârfele de la secție că erați aproape s-o prindeți pe Casey Cox. Iar apoi s-au întâmplat toate chestiile alea în Dallas.

– Da, îi spun. Am fost de două ori pe punctul de-a o prinde.

– Ai vreo pistă cu privire la locul în care s-ar afla acum?

Mi se strânge stomacul. Poate că asta-i întrebarea pe care a așteptat toată noaptea s-o pună.

– Nu încă, dar o s-o găsesc.

– E deșteaptă fata asta, îmi spune. I-a dat de furcă bătrânului. Ador când se întâmplă ceva de genul ăsta.

Nu pun botul. Grayson se întoarce și se așază la loc pe scaunul dintre noi.

– Mama ta ce mai face? îl întreb pe Kurt.

– E bine, îmi spune și își plimbă ochii prin bar, de parcă s-ar retrage în gândurile lui.

Grayson se apleacă spre mine.

– Își face multe griji în privința mamei lui.

– De ce? îl întreb.

Se întoarce spre mine și ridică din umeri.

– Pur și simplu, cred că tata ar trebui să se poarte mai frumos cu ea.

Nu spun nimic, de teamă să nu mă dau de gol. În cele din urmă, mai ia o înghițitură de bere și pune sticla pe masă.

– Are o amantă. Am aflat acum câteva luni. Sunt împreună de câțiva ani. Tot face drumuri la Dallas și o minte pe mama că merge în altă parte. O lasă singură acasă. Am investigat în sfârșit situația și am găsit-o pe femeia asta. E bogată și îi cumpără tot felul de jucării.

Îmi încrunt sprâncenele. Nu știe că Keegan îi cumpără ei jucării, și nu invers.

– I-ai spus mamei tale? îl întreb.

– Ar fi trebuit să-i spună, spune Grayson, dându-și părul după urechi.

Kurt dă din cap că nu.

– Nu, frate. N-am putut să-i frâng inima așa. I-am spus doar tatei că am aflat. Cred că speram că o să-l fac să-i vină mintea la cap, să-și dea seama că o să piardă tot. Dar nu s-a schimbat nimic. Pleacă deseori din oraș.

– Oh, îi spun, încercând să păstrez un ton luminos. N-aș vrea să fiu la voi la masă de Ziua Recunoștinței.

Kurt râde cam anemic.

– Nu au fost niciodată prea distractive mesele astea.

Nu sunt dispus încă să o las moartă.

– Am crezut mereu că voi doi sunteți apropiați. Ai călcat pe urmele tatălui tău, te-ai făcut și tu polițist... nu-i așa?

– Dar știi că și bunicul meu – tatăl mamei mele – a fost polițist. Și unchiile mei. Sincer, cred că de asta a ales și tata meseria asta. Eu îmi spun că am ales să calc pe urmele *lor*, nu pe ale lui.

Dezgustul față de tatăl lui pare veridic, dar sunt conștient că tot nu e exclus să mă joace pe degete.

Schimbă subiectul când o parte din băieți se întorc de la aparatele de pinball, iar atmosfera se umple de râsete și nostalgie, în timp ce povestim despre excursii memorabile pentru meciurile de fotbal american.

După vreo două ore, băieții pleacă unul câte unul, până rămânem doar eu, Kurt și Grayson.

– Ăla-i partenerul lui taică-meu, îi spune Kurt lui Grayson. Detectivul Rollins.

Mă întorc și îl văd pe Sy prăbușit într-un scaun la bar.

– Asta înseamnă că nici tata nu-i prea departe, probabil, spune Kurt. Poate ar fi cazul să plecăm și noi.

Își achită nota de plată și se ridică să plece. După ce ne luăm rămas bun, mă strecor pe scaunul de lângă Rollins.

– Ce faci, omule?

Rollins mijește ochii și își îndreaptă atenția asupra mea.

– Frate, tu mă urmărești sau ce? Nu pot să intru într-un bar fără să apari și tu.

Mai comandă o băutură, se oferă să-mi facă și mie cînste cu una, dar eu mai cer o cola. O să mai adorm marțea viitoare la câtă cofeină am în mine, dar merită.

– Mi-ar plăcea mai mult dacă ai bea și tu cu mine, spune posomorât.

– Apoi cine te-ar mai duce acasă cu mașina? îl întreb.

E prost dispus, așa că mă fac comod, cu speranța că o să facă vreo dezvăluire după ce se adâncește și mai tare în starea de beție.

DYLAN

Rollins mai bea două rânduri cât stau lângă el, iar când se hotărăște să plece, nu știu dacă e din cauză că s-a săturat sau pentru că încep eu să-l calc pe nervi. Bănuiesc că era deja afumat de tot când a ajuns la bar, deoarece, la toleranța lui, patru băuturi nu l-ar fi pus la pământ. Dar acum abia mai poate să ajungă până la ușă.

Îmi plătesc consumația și îl urmez afară; văd cum se duce la altă mașină și încearcă să descuie portiera cu cheia. Văd pe deasupra capotei mașinii mele cum bâjbâie pe-acolo confuz. În cele din urmă, mă duc la el.

- Pot să te ajut, omule?
- Nu îmi merge cheia, bolborosește el.
- Nu cred că asta-i mașina ta.

Îi iau cheia din mână și o ridic deasupra capotei, apoi apăs pe butonul pentru alarmă. Îi aud sunând alarma, iar farurile încep să licărească în parcare.

- E acolo!

Îl pun să mă ia pe după umeri și mergem împiedicat până la mașina lui. De data asta reușește să deschidă portiera și se așază la volan. O parte din mine vrea să îl lase să plece cu speranța că va sfârși într-un șanț. Cealaltă parte nu vrea să ajungă să provoace vreun accident în lanț cu opt mașini în drum spre casă.

– Lasă-mă să te duc eu acasă, omule.

– Nu, am nevoie de mașină, spune el.

– Dar chiar nu cred că ar trebui să conduci. Ai uitat când te-au găsit conducând în stare de ebrietate? Ai avea probleme mari la secție.

Rollins mă ignoră și încearcă să bage cheia în contact, dar nu prea nimerește.

Întind mâna și îi iau cheile.

– Haide, omule. Te duc acasă cu mașina mea și poți să chemi un Uber să te aducă mâine să o iei pe a ta.

Rollins nu pare să aibă puterea necesară de a se mai împotrivi. Când îl trag de braț, iese din mașină și mă lasă să îl sprijin iar în drum spre mașina mea. Îl pun pe scaunul pasagerului și mă grăbesc să mă așez pe locul șoferului.

E aproape adormit când pornesc mașina, dar nu vreau asta. Vreau să pălăvrăgească. Îi dau un ghiont să se trezească.

– Deci, pari a fi cam prost dispus, îi spun când pornesc mașina. Ce s-a întâmplat?

– Am avut o săptămână îngrozitoare, spune cu limba ămplicită. Keegan și-a pierdut controlul... și nu ascultă ce îi zic.

Nu zic nimic, sperând că va continua, dar nu o face.

– Te-ai gândit vreodată să ceri alt partener?

– Nici vorbă, omule, spune el. El e ca Hotelul California. Nu poți să-l părăsești niciodată.

Înțeleg care-i ideea. Dacă te încurci cu Keegan, nu mai ai cum să dai înapoi vreodată. Ori ești de partea lui, ori îi devii dușman.

– N-am înțeles niciodată de ce toată lumea se ploconeste în fața lui, îi spun cu grijă.

Rollins pare să se trezească din beție la gândul ăsta și se uită pe geam.

– Te are la mână cu ceva?

De îndată ce îmi ies cuvintele pe gură, mă întreb dacă nu cumva am mers prea departe. Rollins se uită la mine, cu mai multă limpezime în ochi.

– Te determină să faci lucruri pe care nu le-ai face în mod normal.

Când tace iar, mă prefac că nu am înțeles gravitatea cuvintelor lui.

– Te împinge dincolo de zona ta de confort?

Nu mai zice nimic, doar dă aprobator din cap. Îmi țin privirea ațintită în față, rugându-mă să continue, dar în schimb se apucă să sforăie.

Îl las să doarmă până ajungem la el acasă. Aș vrea să intru înăuntru, să văd ce pot descoperi, așa că îl scot din mașină și îl conduc până la ușă. Ușa garajului e închisă, și ne ducem în față, unde bâjbâi după cheia potrivită, apoi descui. Fac câțiva pași să-l conduc înăuntru, dar mă oprește, așezându-se între mine și camera de zi.

– Mulțumesc, omule. Apreciez că m-ai adus. Nu-i spune nimic lui Keegan despre asta, bine?

– I-am spus ceva data trecută? îl întreb.

Dă din cap că nu.

– Zic și eu.

Mă bate pe umăr cu stângăcie.

– Ești de treabă, Dylan.

Îmi închide apoi ușa în față și aud cum încuie yala. Mă dau în spate și aștept să văd dacă o descuie iar, dar nu o face. Mă întreb dacă va fi în stare să ajungă până la pat.

Mă întorc în mașină și conduc în tăcere. *Poți să te cazezi, dar nu-l poți părăsi niciodată.* La un moment dat, Rollins a cedat în fața lui Keegan pentru una din crimele astea, iar acum este depășit de situație, fiind nevoit să stea numai la cheremul lui Keegan. Știe că, dacă va fi prins vreodată, va înfunda pușcăria pentru tot restul vieții.

Poate că lucrurile nu au început așa. Poate că, la un moment dat, chiar și-a dorit să fie un polițist cinstit. Acum se îmbată ca să scape de sentimentul de vinovăție.

Dacă pot continua să-l fac pe Rollins să creadă că îi sunt prieten, poate pot face ca fricile lui să devină realitate.

DYLAN

Sunt obosit când ajung acasă. În seara asta n-o să mă mai chinui să adorm. Sunt atât de bucuros că am strâns așa de multe dovezi azi, că îmi desfac planșa improvizată și o agăț iar pe perete.

Este foarte cald, așa că mă duc să verific temperatura la termostat. Scrie că sunt 27 de grade. Pun termostatul la 22 de grade, dar nu reacționează. Setez și mai jos temperatura și mă asigur că este pusă pe aer condiționat, nu pe căldură, dar tot nu reacționează.

Minunat!

Mă duc să deschid geamul și simt cum pătrunde înăuntru o boare de aer răcoros. Probabil vor intra și țânțarii odată cu el, pentru că nu am plase la geamuri. Deja simt cum mă învăluie umiditatea.

Îmi pun pantalonii scurți pentru dormit și mă arunc în pat, purtând în continuare plasturele pentru PTSD din cadrul unui studiu clinic la care particip. Îmi reglează undele cerebrale în timpul somnului, iar când îl port nu mai am

așa multe coșmaruri. Sper să pot să mă deconectez mental în noaptea asta.

Alternez între somn și veghe, dar după un timp un foșnet mă trezește din faza de somn REM. Mă ridic amețit în capul oaselor. E întuneric, așa că nu văd cine a făcut zgomotul, dar când dau să aprind veioza, simt un miros puternic de benzină. Aprind veioza și văd că este ud covorul de sub geam, iar conturul geamului este distorsionat de vapori.

Benzină!

Sar în picioare și mă arunc spre fereastră când un obiect zboară înăuntru, lovește podeaua și se rostogolește pe jos.

Văd apoi că e o grenadă.

Sar spre ușă și ies din cameră, deschid ușa de la intrare și chiar atunci explozia mă trânteste la pământ. Mă lovesc de un perete de la holul de legătură din fața apartamentului meu. Sunt amețit când aud trosnetul focului înăuntru.

Oameni. Sunt oameni în apartamentul de sub mine. De lângă. În spatele tuturor acestor uși...

Simt o durere cumplită în picior și văd deodată cum se aprinde o flacără pe pantalonii mei. Sting flacăra. Mă ridic în picioare și o iau la fugă prin fumul orbitor. Trebuie să-i scot afară.

Țip cât mă țin plămânii.

– Ieșiți afară! Evacuați clădirea!

Tușind, mă îndrept către ușa de lângă mine, bat în ea, apoi fug spre cea aflată vizavi de apartamentul meu.

– Deschideți! Trebuie să ieșiți afară! Incendiu!

Oamenii încep să iasă, iar eu răcnesc deasupra balustradei.

– Verificați apartamentele de sub mine! Scoateți oamenii afară!

Bat la fiecare ușă, după care fug împiedicându-mă către scări. Fumul se înalță pe geamul spart din apartamentul de sub mine.

– Ajutați la evacuare! strig la oamenii care ies. Scoateți-i pe toți!

Ușa apartamentului de sub mine pare că a fost afectată de explozie cam la fel ca a mea. Mă dezbrac de tricou, mi-l pun peste nas și gură și îl leg la ceafă ca să filtrez aerul pe care îl respir. Apoi mă așez în genunchi și încep să mă târăsc în apartament. Focul a acoperit pereții, iar fumul diminuează vizibilitatea.

– E cineva aici? strig eu. Țipați ca să vă aud!

Aud o femeie plângând și mă târăsc spre ea.

– Unde ești? strig. Spune-mi ceva!

– Aici, spune ea de la câțiva metri distanță în dreapta mea. Tavanul care desparte apartamentele noastre a ars de tot, iar fumul se ridică în sus, însă este încă destul de gros deasupra podelei.

Când o ating, simt că are sânge pe brațe, pe mâini și mă îndoiesc că poate ieși singură de aici. Mă ridic în picioare și o trag peste umărul meu. Tușește și îi simt sângele cald cum mi se prelinge pe spate.

– Mai este cineva aici?

– Nu. Doamne... ajută-mă!

O scot pe ușă, unde aerul este mai puțin impregnat de fum. Văd luminile roșii ale unei mașini de pompieri care intră în parcare.

– Aici! strig, apoi tușesc până nu mai pot, în timp ce mă duc împleticindu-mă către ambulanța din spatele mașinii de pompieri.

– Ajutor!

Doi paramedici apar și iau femeia din brațele mele. Nu m-am bucurat niciodată mai tare în viața mea să văd pe cineva. Piciorul femeii pare mutilat și ars, iar părul e pârlit tot pe o parte a capului. Tușește și ea, încercând să își curețe plămânii. Paramedicii o bagă în ambulanță, iar alții vin către mine.

Mă chircesc într-un acces de tuse. Când reușesc să vorbesc, îi asigur că sunt bine.

– Nu, nu sunteți, îmi spune un paramedic. Aveți arsuri.

– Scoateți-i pe toți de acolo, spun răgușit. S-ar putea să mai fie și alții.

Sosesc și alte mașini de pompieri la fața locului, iar pompierii preiau controlul, aruncând jeturi de apă peste flăcări și evacuând clădirea. Nu pare să mai fie nimeni rănit.

Când mă bagă în ambulanță, îmi doresc să fi putut să alerg în spatele clădirii, ca să văd dacă pot zări cine a pus benzina și a aruncat grenada în apartamentul meu. Oricine a fost, sigur a plecat deja.

În drumul cu ambulanța, mi se ascute mintea. Keegan e făptașul. Sigur știe că am aflat ce-i cu el și că am de gând să îl dau în vileag.

Vrea să mă omoare. Tot ce trebuie să fac este să rămân în viață suficient cât să îl demasc.

KEEGAN

Rollins iar e beat. Când bat la ușa lui, îi ia ceva timp să se dezmeticească și să-mi deschidă. Îl conduc la mașina mea și îl poftesc înăuntru. Compensează în exces pentru stângăcia lui încercând să stea drept și vorbind ca o moară stricăță. I se împleticește limba, dar pronunță apăsător cuvintele, de parcă asta ar suna natural. Crede că m-a păcălit. E clar că nu e conștient că respirația îi duhnește și că are o pată de whisky pe cămașă sau că s-a ușurat în pantaloni.

– Ce i-ai zis în seara asta? Întreb în timp ce conduc, privind drept în față, în întunericul nopții.

– Cui? Întreabă el.

– Lui Dylan Roberts. Când v-ați văzut la bar.

– Nimic. De unde știi... ? Abia dacă am vorbit cu el.

– Te-a adus acasă.

Se întoarce spre mine, iar indignarea lui e aproape amuzantă.

– Mă urmăreai?

Nu-i răspund.

– Când ai început să mă urmărești? are tupeul să mă întrebe.

– Când ai devenit o bombă cu ceas. Când am început să-mi fac griji cu privire la ce ar putea să-ți iasă din gură când bei ca înecatul!

– N-am băut ca înecatul. Sunt bine.

– Nu erai bine la bar. Nici măcar n-ai fost în stare să te duci acasă cu mașina.

– Serios acum, ai pus pe cineva să mă urmărească sau mă supravegheai chiar tu?

Mă uit prin parbriz, cu maxilarul încleștat și strângând din măsele atât de tare, încât simt că mă dor. Nu îi datorez nicio explicație.

– Deci, eu sunt dușmanul acum? mă întreabă. Eu sunt cel care trebuie urmărit?

N-am de gând să-i răspund. Îmi sună telefonul, așa că îmi arunc ochii spre el. Este apelul pe care îl așteptam. Răspund.

– Da?

– Gata, spune apelantul.

– Explozie? îl întreb.

– Da, a fost frumos. Nu avea cum să iasă.

– Ai verificat?

– Nu, frate! Am fugit de acolo înainte să ajungă poliția și pompierii. Dar crede-mă, e mort.

– În regulă, ai făcut o treabă bună.

Închid telefonul și Rollins se holbează la mine.

– Ce explozie? Ce ai făcut?

– Dylan Roberts, îi spun. A avut un mic accident.

Ridică din sprâncene și vocea îi pare mai încordată.

– Bombă în mașină? L-ai omorât?

Nu vreau să-l corectez, deoarece chiar nu contează. Întorc și o iau spre drumul neasfaltat din desișul pădurii, iar când o creangă îmi zgârie partea de sus a capotei, își dă seama că ceva nu este în regulă.

– Unde mergem, Gordo?

– Trebuie să-ți arăt ceva.

– Ce? Unde mă duci? Suntem în toiul nopții.

– O să vezi.

Sy nu mai zice nimic în timp ce pătrundem tot mai în adâncul pădurii. Aprind farurile și, când opresc, îi arăt ceva prin parbriz.

– Vezi aia?

Mijește ochii.

– Nu. Ce să văd?

– Haide. Ieși, îi spun. Îți arăt eu. O să-ți placă la nebunie.

Deschide portiera și iese, clătinându-se în lumina farurilor. Mă alătur și eu, încercând să merg în pas vioi ca să nu îi dau de bănuț. Pe drum, îmi scot pistolul Glock și îl țin în jos ca să nu îl vadă.

Face câțiva pași în față, vede groapa pe care am venit mai devreme să o sap... îndeajuns de mare cât să încapă un om.

– E cineva acolo? mă întreabă, întorcându-se spre mine.

Îmi vede arma, cu țeava la doar vreo jumătate de metru de fruntea lui. Ridică brațele.

– Hai, Gordo, zău așa. Nu și pe mine. Sunt de partea ta.

– Ești neglijent, îi spun. Nu pot să te las să umbli beat toată ziua. Ești un obstacol în calea mea.

– Dar nu poți să faci asta. Tu n-o să...

Apăs pe trăgaci și îi întrerup discursul. Cade pe spate, dar numai parțial în groapă. Fac un pas în față, ferindu-mă de sânge, și îi dau un șut să intre cu totul. Apoi mă întorc la mașină și scot lopata din portbagaj. Arunc mormanul de pământ peste el, acoperindu-i mai întâi fața. Nu e mort încă. Mă uit la el cum inhalează pământul prin nări, mișcând două grămăjoare de pământ și iarbă. Îi arunc altă lopată de pământ peste fața, apoi îi înfig lama în gât. Calc pe ea, mă folosesc de întreaga mea greutate ca să-l omor.

Mulțumit că a dat ortul popii, îi acopăr brațele, apoi picioarele. Înainte să îi acopăr trunchiul, îi înfig lopata în coaste de câteva ori doar ca să fiu sigur. Nici nu se clintește. Da, e mort de-a binelea.

După ce îl acopăr de tot, împrăști niște frunze peste mormânt.

Arunc lopata în portbagaj. Îmi scutur pantofii, apoi îmi frec mâinile una de alta, ca să le curăț de noroi. Mă așez pe locul meu și simt cum îmi pulsează adrenalina prin vene. Este cel mai mare extaz pe care l-am simțit vreodată. Cu rânetul pe buze, mă uit în oglinda retrovizoare și dau înapoi.

Când ajung în șosea, pornesc radioul. Cântă Buddy Holly și fredonez și eu „Peggy Sue”, în drumul spre casă.

DYLAN

Așezat în patul de la Urgențe, nu mă pot opri din tremurat, strângând din dinți de durere în timp ce aștept să vină un doctor să îmi consulte arsurile de pe pulpe și coapse. Nu am timp de așa ceva. Trebuie să mă întorc la apartament să văd dacă nu găsesc vreun indiciu. Deși au trecut pe aici doi sau trei polițiști ca să vadă ce fac, iar vreo doi încă stau în camera de așteptare, nu mi-au dat nicio informație despre un posibil indiciu.

Am povestit poliției ce s-a întâmplat, dar nu le-am spus cine sunt sigur că a făcut asta. Până nu am dovezi, nu m-ar crede, iar ce le-aș povesti s-ar întoarce împotriva mea.

Arsurile de pe picioare sunt ne semnificative în comparație cu rănila femeii pe care am scos-o din apartamentul de sub mine. Au dus-o cu elicopterul la centrul pentru arși. Dacă nu eram eu, nu i se întâmpla așa ceva. Încă o dată eu supraviețuiesc cu răni superficiale și altcineva se luptă pentru viața lui.

– Tu glumești?

Mă uit în sus și îl văd pe Dex la ușă.

– Hei!

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă stăruitor. Am văzut incendiul la știrile de la ora 10.00. M-am dus până acolo și am văzut că a explodat chiar apartamentul tău.

Își freacă buzele cu mâna sănătoasă. Îi tremură.

– Frate, credeam că ai murit.

– Nu. Eu nu.

Se uită la arsurile mele și dă din cap.

– Serios acum, ce s-a întâmplat?

Oftez și încerc să mă gândesc.

– Mai întâi nu îmi funcționa aparatul de aer condiționat, așa că am deschis geamul. Eu nu deschid niciodată geamul. E umiditate prea mare și nu am plase. Nici nu-mi amintesc ultima dată când l-am deschis.

Încerc să-mi mișc piciorul, dar mă chircesc de durere.

– Așa, și?

– Cineva era afară, la fereastra mea, și a împrășcat cu benzină înăuntru.

– Dar locuiești la etaj.

– Da, probabil că a folosit o scară. Bănuiesc că mi-a stricat și aerul condiționat ca să deschid geamul. Zgomotul m-a trezit. Mă îndreptam spre fereastră să văd ce o fi pe-afară, când a zburat o grenadă pe lângă mine.

– O grenadă?

Dex se apropie de mine.

– Frate, cum de ai supraviețuit?

– Am ieșit pe ușă. Nu am scăpat complet nevătămat. Apoi femeia din apartamentul de dedesubt... S-a ars tare. Am reușit s-o scot din casă...

Dex se întoarce o clipă și nu-i pot vedea chipul. În cele din urmă, se întoarce spre mine.

– Deci, oricine a făcut asta a mizat pe faptul că suferi de PTSD. O grenadă?

– Da. O explozie a trecutului în prezent, la propriu.

– Nu-i deloc amuzant.

– Nu, ai dreptate. Scuze.

Nu-mi poartă pică.

– Omule, dacă aş fi văzut eu că vine o grenadă spre mine, îmi pierdeam mințile.

– Mi le-am pierdut și eu.

– Dar ai acționat, omule, la fel cum ai făcut și în ziua aia în Kandahar. Ai salvat niște oameni.

– O singură persoană. Și s-ar putea nici să nu scape.

– În ziua aia ai salvat mai mulți, Dylan. Știi prea bine. M-ai salvat pe mine.

Nu vreau să aud lucrurile astea acum.

– Vreau doar să ies de aici. Cât de rău arată arsurile astea?

Dex a fost medic în armată și a tratat tot felul de arsuri. Se uită la ale mele.

– Îndeajuns de rău cât să ai nevoie de bandajare. Care-i graba? Nici măcar nu ai o casă unde să te duci.

Asta așa-i. Unde o să mă duc?

– Mi-am pierdut telefonul. Calculatorul. Toate dovezile pe care le-am strâns. Au sărit în aer toate.

– Nu, nu-i așa, spune el. Amintește-ți că ai o mare parte din ele în caseta de valori. Pot să te ajut să le reconstruiești

pe celelalte. Și ai făcut poze, nu? Nu sunt stocate pe undeva în cloud?

Așa este. I le-am trimis prin e-mail lui Casey. Asta mă face să mă simt mai bine. Mi-aș dori s-o pot suna acum, dar nu știu numărul de la telefonul ei cu cartelă. Îl salvasem în telefonul meu, dar acum s-a transformat în daune colaterale. Trebuie să-i trimit un e-mail după ce fac rost de alt telefon. Trebuie să afle cât de disperat a devenit Keegan, chiar dacă nu vrea să vorbească cu mine.

– Vii cu mine acasă, omule!

Dau din cap că nu.

– Nu, nu pot să dau buzna în casa ta. Ai soție, copii... O să mă duc la un hotel. E în regulă.

– Ai măcar un card la tine? Bani gheață?

Oftez.

– Nu. Dormeam. Portofelul meu era pe comodă. Va trebui să mă duc mâine dimineață la bancă să-mi dea un alt card. Și un permis de conducere.

– Deci n-ai cum să faci rost de bani în seara asta. N-ai de ales, Frumușelule. Vii cu mine.

Are dreptate. Ar trebui să fiu recunoscător că a venit.

– S-ar putea să dureze un pic, îi spun.

– Mai stai în pat, frate, insistă el. Am tot timpul din lume.

DYLAN

Am întâlnit-o pe Shannon, soția lui Dex, de vreo două ori, dar nu știu sigur cum mă va primi când o să mă ducă Dex la ei acasă. Se pare că a sunat-o și i-a zis că vin, pentru că m-a întâmpinat cu o îmbrățișare afectuoasă. Căsuța lor e învăluită în miros de negrese proaspăt scoase din cuptor, chiar dacă e 4.00 dimineața.

– Am făcut mâncare pentru suflet, spune ea. Sper că-ți plac negresele.

– Suntem în toiul nopții, îi spun. Nu trebuia să te trezești. Sper că nu te deranjez.

– I-ai salvat viața soțului meu, Dylan, spune ea, cu ochii strălucind de lacrimi. Nu ai cum să mă deranjezi orice ai face.

Mereu mi-a plăcut de ea. Știu că ea și Dex au mai avut unele probleme, dar pare un înger.

– Mulțumesc că m-ai primit, Shannon. După ce îmi iau alt card, o să mă cazez la un hotel, până voi putea să mă întorc acasă.

– N-ai nevoie de hotel, frate, zice Dex. Ai nevoie de alt apartament.

– Am văzut incendiul la știri, spune Shannon. Dacă incendiul ăla era în apartamentul tău, nu ai cum să te mai întorci acolo.

– Nimeni din clădirea aia nu se mai întoarce pentru ceva timp, spune Dex. Sunt sigur că instalația electrică s-a prăjit de tot chiar și în apartamentele care nu au fost atinse.

Obosit, mă așez pe canapea, strângând din ochi de durere.

– Uite, ține-ți picioarele ridicate, spune Shannon, oferindu-mi o pernă. Îți aduc negresele. Vrei niște cafea decofeinizată?

– Nu, mulțumesc.

Îmi ridic picioarele spre măsuta de cafea.

– O să dormi în camera lui Jared. Probabil ești extenuat.

– Pot să dorm pe canapea. Serios, nu vreau să mut pe nimeni de la locul lui.

– Tu glumești? Deja l-am mutat la noi în pat. Doarme buștean, așa că nu-ți mai face probleme. O să dormi în patul lui Jared ca să te simți mai confortabil.

Stăruința ei mă emoționează, așa că nu mă mai împotrivesc. Mănânc negresele, uimit să descopăr cât de bine îți merge la suflet mâncarea de suflet. În familia mea, mâncarea era doar un combustibil, dar de cele mai multe ori trebuia să ne descurcăm singuri. Mănânc cel puțin patru, încărcându-mă cu energie de la zahăr.

În cele din urmă, Shannon se duce la culcare, iar Dex îmi arată unde este baia și care este camera în care voi dormi.

– Du-te la culcare, omule, îi zic. Sunt bine. Ai făcut destule pentru mine în noaptea asta.

– Mă duc. Dar dacă nu poți să dormi, trezește-mă. Putem să ne uităm la un film sau ceva.

Nu știu dacă voi putea să dorm, dar nu l-aș trezi din somn pentru nimic în lume.

Mă duc să mă întind în pat și mă holbez în tavan. Mi-ar plăcea tare mult să vorbesc cu Casey în noaptea asta, dar nu am numărul ei. M-aș bucura să-i aud vocea, să discut cu ea despre toate astea. Vocea ei mă unge la suflet la fel ca negresele, dar e o alinare de care nu pot avea parte acum.

Sper că ea e bine.

Mă întreb cum ar fi dacă ar fi soția mea. Ar fi ca Shannon, mi-ar întâmpina cu brațele deschise prietenii la necaz, de parcă ar face parte din familie, le-ar face negrese, învârtindu-se de colo-colo pentru a-i face să se simtă bineveniți? Da, cumva cred că așa ar fi.

Închid ochii și îl rog pe Dumnezeu să mă ierte pentru lipsa de recunoștință că am supraviețuit și de data asta. Îi mulțumesc că m-a salvat în seara asta, că m-a trezit și mi-a lăsat timpul necesar în care să apuc să ies din apartament înainte de explozie și că m-a ajutat să scot femeia din apartamentul de dedesubt. Mă rog pentru ea, să o vindece și să o aline Dumnezeu în noaptea asta.

Apoi mă rog pentru Casey, aflată acum la marginea abisului credinței, să poată înțelege cât de adâncă și de întinsă în lung și în lat este dragostea lui Dumnezeu pentru ea.

Și a mea.

Dragoste e un cuvânt greu pe care nu-l folosesc des. Până acum nu m-am gândit la el raportat la Casey Cox. Dar,

pe măsură ce îmi scade nivelul de adrenalină în urma apropierii de moarte, îmi dau seama că da, ceea ce simt pentru ea e chiar dragoste. Nu am mai simțit niciodată așa ceva pentru o ființă umană. Dar dacă numai presiunea și intensitatea relației noastre mă face să simt ce simt?

Îl rog pe Dumnezeu să îmi dea prilejul să o cunosc fără amenințarea morții deasupra capului ei. Îl rog să îmi dea ocazia să ajung să o cunosc în circumstanțe obișnuite, ca să văd dacă sentimentele sunt reale. Îl rog să mă lase să fiu o binecuvântare și un model pentru ea, orice s-ar întâmpla între noi.

Măine o să fac rost de alt telefon și o să-i trimit prin e-mail noul meu număr. Dorința de a-i auzi vocea îmi mistuie sufletul.

Adorm și visez că suntem amândoi la tabăra de vânătoare, unde l-am ajutat pe Dex să îi trateze rana cauzată de glonț. Simt cum îi ating fața cu vârfurile degetelor, senzația buzelor ei pe ale mele când am sărutat-o...

De necrezut, dar dorm adânc, fără să mă deranjeze nici arsurile, nici atacul de PTSD la care m-aș fi așteptat după tot ce s-a întâmplat în seara asta. Doar cu gândul la Casey – mâncarea de suflet a minții mele. Mai bună chiar decât negresele.

DYLAN

A doua zi mă duc la bancă și îmi iau alt card de debit. Reușesc să îl imprime, așa că pot să-l folosesc imediat. Mă duc și la Registrul Auto ca să-mi iau alt permis de conducere. Mă îndrept apoi către magazinul de telefoane mobile ca să-mi înlocuiesc telefonul pe care îl știe toată lumea, pentru a treia oară în doar câteva săptămâni. Iau apoi un telefon cu cartelă de la un magazin mixt. Îl activez imediat. Mă gândesc dacă să îl sun pe Keegan să îl pun la curent, dar mă hotărâsc să renunț la ideea asta. N-am nicio tragere de inimă.

Mă duc înapoi la apartament și sunt șocat din nou de gravitatea avariilor. Încă mai este o mașină de pompieri acolo, iar pompierii stropesc apă cu furtunul peste jarul mocnit. Ies din mașină și rămân așa în parcare, uitându-mă în sus, întrebându-mă dacă m-ar lăsa să intru. Mă îndoiesc că mai pot salva mare lucru.

Mă duc în schimb în spatele clădirii. Pe iarba arsă de sub geamul meu e întinsă o scară. Când mă apropii, văd că au fost șterse amprente de pe ea.

Fac un pas mai aproape de clădire și cercetez pământul să văd dacă sunt urme de pantofi. De la atâta apă folosită pentru stingerea incendiului, pământul a devenit noroi, dar pășesc pe unde este încă uscat. Nu găsesc nimic.

În cele din urmă, mă las de căutatul urmelor și mă întorc la mașină. Stau acolo o clipă, încercând să-mi imaginez ce s-a întâmplat noaptea trecută. Keegan știe probabil că îl suspectez. Dacă bănuiește că sunt pe punctul de a-l da în vileag, vrea să aibă grijă să mă elimine el primul. Despre asta a fost vorba noaptea trecută.

Mă întreb dacă Rollins s-a îmbătat pentru că știa ce avea să se întâmple.

CASEY

Mi-e dor să vorbesc cu Dylan. Îl simt de parcă ar fi o parte esențială din viața mea de zeci de ani, chiar dacă am petrecut așa puțin timp cu el. Mor de dorința de a-mi rezolva cazul, ca să-l pot revedea. Dar tot nu îmi îngădui să vorbesc cu el, iar apelurile lui s-au rărit. Intru pe internet și verific site-urile cu știri locale, ca să văd ce lucruri se mai spun despre mine, lucruri care nu au fost preluate de canalele de știri naționale. Astăzi, sunt iar știrea principală pe Canalul 3. Prezintă iar punerea mea sub acuzare și motivul pentru care îi ia poliției atât de mult timp să mă găsească.

Apoi prezentatoarea spune: „Într-un caz legat de acesta...” și prezintă un reportaj despre un incendiu survenit aseară într-un bloc din localitate. Mă uit pe filmare să văd dacă locuiește vreun cunoscut pe acolo. Recunosc apartamentele. Treceam pe acolo în drum spre muncă. Dar cum se leagă asta de cazul meu?

„Reprezentanții secției de pompieri spun că focul a fost cauzat de o explozie dintr-un apartament de la etaj care aparținea unui veteran local care lucrează ca detectiv

particular. Conform surselor noastre, acesta colaborează cu poliția în ancheta morții lui Brent Pace...”

Mi se taie răsuflarea și mă ridic în picioare poticnindu-mă. *Dylan?* Acolo stă *el*? Ascult să aflu dacă a fost rănit, dar cumva mi-a scăpat informația asta. Dau înapoi și vizionez iar filmulețul, iar cuvântul *explozie* îmi răsună în minte. Dau iar înapoi. Dylan a fost ucis? Când s-a întâmplat asta? Aseară? Azi?

Se pare că s-a întâmplat la primele ore ale dimineții și că au fost răniți doi oameni, printre care și veteranul care locuia acolo.

Bâjbâi după poșetă, scot telefonul și formez numărul lui. Sună până când o voce îmi spune că persoana apelată încă nu și-a setat căsuța vocală. Îi scriu un sms, dar primesc un mesaj cum că nu poate fi recepționat.

I-a ars telefonul în incendiu? Zace în vreun pat de spital?

Mă gândesc să îl sun pe telefonul lui obișnuit, dar nu știu numărul și, chiar dacă l-aș avea, aș putea să-i provoc probleme grave. Sun la spitalul cel mai apropiat de apartamentul lui și întreb dacă Dylan Roberts e internat acolo. Mi se spune că nu e.

Mă podidesc lacrimile. De ce i-am respins apelurile în ultimele zile? Intru pe e-mail cu mâinile tremurânde și îi scriu un mesaj.

Dylan, tocmai am aflat despre incendiu. Te rog să mă suni. Mă rog să fii bine.

Apăs butonul de trimitere și aștept să-mi răspundă, dar trece o oră, trec două și tot nu primesc nicio veste de la el.

Nu m-am simțit niciodată atât de neajutorată. Simt o dorință arzătoare să îl sun pe prietenul lui, Dex, sau pe sora mea, Hannah, dar rațiunea învinge și nu fac asta.

Liniștește-te, Casey, îmi spun. Vino-ți în fire. Nu face un gest prostesc. O să sune el. Trebuie.

Mă uit la alt post local de știri și văd filmarea cu incendiul. Aflu că vecina de dedesubt a suferit arsuri grave, dar că nu se știe în ce stare se află Dylan.

„Inspectorii de la secția de pompieri au declarat că există suspiciunea că focul a fost provocat intenționat. Se pare că a fost aruncat un dispozitiv pe geamul locatarului și că explozia a dus la izbucnirea incendiului care a distrus clădirea în mare parte.”

Mi se face rău, așa că fug la baie și mă așez pe gresie. Cineva i-a aruncat o bombă prin geam? Trebuie să fi fost Keegan sau unul din acoliții lui. Și vor încerca iar.

Probabil că Dylan nu are niciun telefon la el.

Probabil că tot ce avea a ars în incendiu.

Dacă a murit? Nu, n-are cum. Ar fi spus la știri. Tocmai au zis că vecina lui a fost grav rănită, nu Dylan. Oare e posibil să fi scăpat din explozie? *Doamne, te rog!*

Nu mai suport, așa că formez din nou numărul. Tot nu se face legătura.

Îmi verific e-mailul, dar nu a răspuns. Trebuie să fac ceva.

Nu am pe cine să sun, dar îmi fac bagajul, plec de la motel și o iau spre sud, către Louisiana. Dacă nu primesc nicio veste de la el până ajung acolo, va trebui să fac ceva drastic.

DYLAN

Când îl sun pe Dex să îl anunț că mi-am schimbat telefonul, îmi spune:

– Auzi, l-ai văzut cumva pe detectivul Rollins azi?

– L-am văzut aseară. Ți-am zis că l-am dus acasă cu mașina de la bar înainte de incendiul de la apartament.

– Interesant, îmi spune el. Iau personal ce ți s-a întâmplat ție, frate, așa că m-am hotărât să îl urmăresc pe Keegan și să văd ce pune la cale cu tovarășul lui. În afara programului. Fără plată.

– O să te plătesc, îi spun. Chiar apreciez.

– Nu, e din partea casei, ca să zic așa. Dar uite cum stă treaba. Nu îl văd pe Rollins pe nicăieri. Așa că îl las pe Keegan și mă duc acasă la Rollins, iar mașina lui nu-i acasă. Cum ai zis că era beat aseară, m-am dus la bar și am dat de mașina lui acolo.

– Probabil e mahmur. Nu s-a dus încă să și-o ia.

– Dar mă gândesc că e ciudat că nu sunt împreună după explozie. Am impresia că Keegan te caută pe tine. A scotocit

parcărilor hotelurilor, umblând de colo-colo, căutând ceva... probabil mașina ta. Dar dacă ar fi și Rollins implicat, nu ar încerca și el să ajute?

– Poate nu e implicat.

– Poate. Deci, ai nevoie iar de un loc în care să stai la noapte?

Zâmbesc. E bine să ai prieteni.

– Nu, mulțumesc. Mă duc la un hotel. Mi-am luat alt card, așa că am bani acum. Îți mulțumesc pentru avertisment, totuși. O să folosesc metoda prietenei noastre ca să obțin o cameră.

Evit în mod intenționat să folosesc numele lui Casey, în caz că cineva ascultă telefonul lui Dex.

– O să plătesc cu bani gheață și o să spun că mi-a fost furat portofelul.

– Amice, știi că n-o să te caute acasă la mine. Nu crezi că e un loc mai sigur?

– Nu, nu cred. Nu vreau să-ți implic familia în debanda-da asta. Și pot să rămân în umbră.

– Dar cu arsurile ce faci? Eu pot să-ți schimb bandajele.

– Cu o singură mână? E în regulă, Dex. Pot s-o fac eu.

– Și cum rămâne cu Rollins? Vrei să urmăresc situația în continuare?

– Da, dacă vrei. Ești în mod oficial în timpul programului acum. Anunță-mă când apare.

Îmi petrec dimineața declarând o creanță pentru asigurarea de chiriaș. Am o asigurare uriașă, așa că mă duc să-mi cumpăr alt calculator – fără de care nu mă pot descurca – și vreme de două ore stau și îmi descarc fișierele din cloud.

Următoarea oprire este banca la care am caseta de valori, unde încarc noile fișiere pe stick-ul USB pe care l-am depozitat acolo. Apoi o încui la loc.

După ce iau legătura cu Casey, o s-o rog să-mi trimită pozele cu planșa mea cu dovezi.

Când prind semnal wi-fi, accesez Yahoo și intru pe contul nostru de e-mail, unde văd mesajul pe care mi l-a trimis azi. A auzit de la știri ce s-a întâmplat. Îmi simt inima grea. Nu voiam să afle așa.

Îi răspund: Sunt bine. Telefonul s-a dus. Mi-am luat altul nou, dar nu am numărul tău.

Găsesc un motel și parchez mașina la un restaurant aflat cu o stradă mai încolo. Apoi îmi verific iar e-mailul. Mi-a trimis numărul ei. Sună, te rog! De data asta o să răspund.

Mă inundă un sentiment de ușurare și zâmbesc.

În drumul spre motel, îi salvez numărul, apoi o sun.

Probabil că avea telefonul în mână, fiindcă răspunde de îndată ce sună.

– Ești bine?

Vocea ei e un dar care îmi alină sufletul.

– Da, am doar câteva arsuri minore. Tu ești bine?

– Nu! Aproape am făcut infarct când am văzut știrea pe site. Ce s-a întâmplat, Dylan?

Îi spun toată povestea.

– Serios, sunt bine. Am avut multe lucruri de făcut azi și mă feresc de el. Nu trebuie să-ți faci griji.

Răsufală adânc.

– Dylan...

Afecțiunea din glasul ei mă topește. M-aș putea obișnui cu așa ceva.

– Vecina din apartamentul de dedesubt a avut cel mai mult de suferit. Ea a fost luată total prin surprindere.

– Deci, tu ești eroul care a salvat-o?

– „Erou” e cam mult spus, având în vedere că nici nu ar fi fost rănită dacă nu eram eu.

– Keegan? El a făcut asta? Rollins?

– Rollins nu. Era beat. L-am dus până la ușa casei aseară. Nu, a fost o operațiune riscantă, așa că probabil au angajat pe cineva. Probabil sunt convingși că m-au omorât.

– Ai fost la spital? Ți s-au tratat arsurile?

– Da. Dex a stat cu mine toată noaptea. Sunt bine. Am câteva bandaje, dar...

– Dylan, au încercat să te omoare!

Glasul ei e aproape cuprins de panică.

– Înțelegi lucrul ăsta, nu-i așa?

– Sigur că înțeleg. Lucrurile au cam luat amploare pe aici. Dar eu mă ascund.

– Nu! Trebuie să pleci de acolo, strigă ea. Trebuie să părăsești orașul!

– Nu pot, îi spun. Sunt pe punctul de a obține tot ce îmi trebuie. A mai avut loc o crimă. Una din victimele extorsiunii lui Keegan. Soția lui mi-a zis că bărbatul nu a reușit să facă o plată către Keegan și Rollins. L-au amenințat. Asta îl leagă pe Keegan de un delict mai mare decât extorsiunea. Îl asociază cu o crimă. Iar acum grenada și incendiul – trebuie să găsesc o modalitate să fac legătura și cu astea. Dacă plec din oraș, n-o să se întâmple nimic.

– Ajunge! strigă ea. Nu vreau să te văd mort! Nu mai suport să fie omorâți și alți oameni la care țin!

Acum plânge de-a binelea, aproape isteric și aş vrea să fiu lângă ea să o țin în brațe și să o liniștesc. Știu că toate celelalte morți o lovesc acum din plin. Tatăl ei, Brent, chiar și Cole Whittington... Trauma acelor morți îi amplifică îngrijorarea cu privire la atentatul asupra vieții mele.

– Nu am murit, îi spun. Casey, respiră. Numără până la 20. Inspiră... și expiră...

Nu știu dacă respiră odată cu mine sau nu. E liniște și mă întreb dacă nu cumva s-a întrerupt conexiunea sau dacă i se pare că îi vorbesc de sus.

– Suntem atât de aproape, îi spun pe un ton calm. Trebuie să îi prind. Îți promit că, dacă mi se pare că situația devine prea riscantă, o să mă adresez procurorului înainte să îmi asum vreun risc major. Dar dacă mai așteptăm puțin, dacă investighez un pic mai mult, putem uni toate punctele care îi leagă pe ei de crimele astea. Se poate, Casey. Vei putea să te întorci acasă. Îți vei recupera viața de dinainte.

Aud cum își trage nasul, iar în cele din urmă spune:

– N-o să însemne mare lucru să-mi recuperez viața dacă nu vei fi și tu în ea.

Îmi tresare inima când o aud spunând asta. Mărturisirea ei îmi dă putere.

– Și eu simt la fel, îi șoptesc.

– Vreau să vin acolo. Vreau să ajut și eu.

– Stai pe loc, îi spun. Oriunde ai fi, rămâi acolo. O să te anunț eu când poți veni. Deocamdată ai încredere în mine. Și ai încredere în Dumnezeu. El era cu mine când au aruncat grenada aia și este cu mine și acum.

– Am încredere în el, îmi spune ea cu un glas mai liniștit. În ultima vreme am tot citit din Biblie. Este fascinant. Nu înțeleg chiar tot, așa că mi-am cumpărat un ghid de studiu al Bibliei cu foarte multe note și observații care explică diverse lucruri.

– Asta-i bine. *Vechiul* sau *Noul Testament*? o întreb.

– Ambele. Am citit din *Vechiul* o vreme, apoi am trecut la *Noul*. Ieri am citit toată *Facerea* și aseară am citit din *Evanghelia lui Matei*.

– Ai citit o grămadă.

– Da, dar sincer nu pot s-o las din mână. Și am găsit și niște filmulețe cu predici pe YouTube.

Ezit să pun întrebarea.

– Deci, te-ai considera o persoană credincioasă acum? Stă pe gânduri.

– Cred, dar acum calculez costul. Asta-i din Biblie, nu? Iisus a zis să facem asta.

Mi se strânge inima puțin.

– Da, așa a zis.

– Adică este ceva de felul: cui i s-a dat mult, mult i se va cere.

Surâd.

– Așadar, îmi citezi din Scriptură mai nou?

– În clipa în care mă lepăd de păcate, va trebui să mă căiesc pentru ele, îmi spune ea. Bărbatul ăla care se îmbrăca în pânză din saci de cartofi și mânca lăcuste...

– Ioan Botezătorul? o întreb. Cred că purta veșminte din păr de cămilă.

– Da. Ăla. A zis ceva care m-a izbit ca o bătă de baseball. A zis să facem fapte de pocăință. Să mă pocăiesc înseamnă să mă întorc acolo și să mă predau. Dar nu am cum să supraviețuiesc dacă fac asta. E moarte sigură.

– Poți să-ți închini viața lui Hristos și să te pocăiești fără să alergi să te pui în bătaia puștii.

– Pot? Asta fac creștinii din țările ostile credinței lor? Unde știu că pot fi omorâți dacă se convertesc? Nu se pun imediat în pericol doar mărturisindu-și credința?

Nu prea știu ce să îi spun.

– Unde ai auzit asta?

– Într-un filmuleț. Un misionar vorbea despre persecutarea creștinilor și despre cât de periculos este ceea ce face el. Cred că ar putea fi ceva de genul ăsta și în cazul meu. Vreau să zic că eu trăiesc într-o țară liberă unde nu aș fi omorâtă pentru că mă duc la biserică în văzul lumii. Dar hotărârea mea de a crede presupune pocăință, iar pocăința mi-ar pune viața în pericol. Deci, cum rezolv conflictul ăsta?

Vreau să-i spun că luarea unei asemenea hotărâri pentru veșnicie merită orice preț, dar nu vreau să se întoarcă aici și să fie omorâtă. Poate că nici credința mea nu este așa de puternică. În cele din urmă, nu reușesc decât să-i spun:

– Mă rog mereu pentru tine, Casey. Lasă-l pe Dumnezeu să-ți dicteze momentul potrivit, nu frica.

După ce încheiem convorbirea, mă simt de parcă aș fi luat o doză din medicamentele alea psihotrope pe care încearcă mereu doctorii să mi le prescrie. Convorbirile cu Casey mă fac să simt că pot să fac lucrul ăsta, să-l duc la capăt, să-l înving.

Mă cazez la motel cu numele de Baxter Jones. După ce intru în cameră, scot bandajele pe care le-am luat de la farmacie și le schimb pe ale mele, luptându-mă din răspuțeri cu durerea. Mă întind în pat și derulez în minte conversația cu Casey.

Afecțiunea ei pentru mine este fără doar și poate mâna lui Dumnezeu. El încă acționează în viața mea. Îl văd. Lucrul ăsta mă asigură că și el ține la mine.

DYLAN

Dorm până când mă sună comisarul șef Gates și mă roagă să vin să discut cu el despre explozie, moment în care devin brusc suspicios la gândul că mi s-ar putea întinde o cursă. Când ajung la secție, după-amiaza târziu, văd mașina lui Keegan în parcare și abia aștept să văd cum o s-o joace pe asta. Mașina lui Rollins nu este aici.

Mi-e puțin rău în timp ce străbat coridorul lung care duce la biroul comisarului – încercând să nu șchiopătez – iar când pășesc înăuntru, văd din zona secretariatului că Keegan stă pe scaunul din fața biroului comisarului. Strâng din măsele atât de tare încât simt că mă dor mușchii fălcilor.

– Domnule Roberts, vă așteaptă. Intrați.

Îmi simt gura uscată și mi se pune un nod în gât când pășesc pe ușa comisarului șef Gates și văd că și căpitanul Swayze este acolo. Comisarul mă vede primul.

– Intră, Dylan. Ia un loc, prietene.

Îi strâng mâna, dar nu mă obosesc să fac la fel și cu ceilalți doi, după care mă așez pe scaunul cel mai apropiat de ușă.

- Ce faci, prietene? Întreabă comisarul. Ești bine?
- Sunt bine, îi spun încordat.
- Ai pierdut tot? Întreabă Keegan cu o notă jovială în glas. Nu mă uit la el.
- Nimic care să conteze.
- Ce înseamnă asta? Întreabă Swayze.

Tonul lui mă face să mă întreb dacă nu cumva este și el în cârdășie cu ei.

– Înseamnă că am scăpat cu viață. Nu mă deranjează să pierd obiecte.

- Dar cum e cu rănille tale? Întreabă Gates.
- Se vindecă ele, îi spun.

Mă studiază din cap până în picioare, dar n-are cum să-mi vadă rănille pe sub blugi.

– Dylan, facem tot ce putem ca să găsim făptașul. Am găsit niște amprente pe aparatul de aer condiționat de afară și scara pe care a folosit-o. Încercăm să facem rost de filmările de pe camerele de supraveghere de la firmele din jurul blocului, ca să găsim posibile imagini ale persoanei trecând cu mașina. Am detectivi care îi investighează pe toți cei care aveau acces la grenade în zona aia. Facem ceva progrese. Voiam să știi lucrul ăsta.

Asta-i mai mult decât mă așteptam.

- Cine se ocupă de caz?
- Steele și Johnson.
- Bun, îi spun.

– Tocmai discutam cu Keegan despre cazul lui Casey Cox și ne întrebam dacă nu cumva atentatul ăsta ar putea avea vreo legătură cu ea.

Îmi țin privirea ațintită asupra lui Gates.

– Și el ce-a zis?

Urmează o clipă de tăcere, după care Keegan își drege vocea.

– I-am zis că e posibil. Poate chiar ea a făcut asta.

Îmi îndrept acum privirea către Keegan.

– De unde ar face rost Casey Cox de o grenadă?

– Fata are resursele ei.

– E adevărat, îi spun. Dar chestia asta ar fi fost destul de solicitantă din punct de vedere fizic pentru o persoană de statura ei. Să care scara, să o sprijine de clădire, să urce o canistră de benzină, să arunce grenada... Mă gândeam că probabil a fost un bărbat. Chiar și dacă o femeie ar avea toate obiectele astea, să zicem, și le-ar scoate dintr-un vehicul, tot ar atrage atenția celor din jur. Dar un bărbat nu.

Știu că ar trebui să-mi temperez vocea, că s-ar putea să par prea dornic să le distrag atenția de la ea, dar e evident că Keegan știe că sunt cu ochii pe el și că altminteri nu ar mai fi fost niciun atentat asupra mea. M-am săturat de toate astea și brusc nici nu-mi mai pasă dacă știe.

– Repet, spune el. Are resursele ei. Poate a ajutat-o cineva. Și-a dat seama că ești pe punctul să o găsești și a vrut să te omoare.

Sunt uluit că merge atât de departe, dar nu zic nimic.

– Unde o să stai, omule? întreabă Keegan.

– Nu știu încă.

– Vrem să te ajutăm să-ți găsești o locuință, spune el, cu un ton aparent plin de compasiune.

– Eu și Rollins putem să facem o parte din munca de teren în locul tău.

– Apropo, el unde e? Întreabă Gates. I-am lăsat un mesaj, i-am zis să vină încoace.

– Habar n-am, spune Keegan. L-am sunat toată dimineața și nu m-a sunat înapoi. Mașina lui nu-i la el acasă, așa că nu știu unde e.

Bănuiala lui Dex cum că i s-a întâmplat ceva lui Rollins, la pachet cu „îngrijorarea” lui Keegan, e un semnal de alarmă pentru mine. Keegan știe unde e Rollins. Simt că-mi pocnesc tâmplele.

– Când l-am sunat eu pe Sy, a intrat căsuța vocală, spusese Swayze. Poate că unul din noi ar trebui să se ducă la el acasă să vadă ce-i cu el.

– Da, mă duc eu, spune Keegan. Imediat ce plec de aici. Gates își îndreaptă iar atenția spre mine.

– Ce putem face pentru tine, Dylan?

– Să aflați cine a făcut asta.

– Trebuie s-o găsim pe fata aia, spune Keegan, de parcă deja am stabilit că Casey aruncase grenada. Deja e prea de tot.

– Durează de prea mult timp, aprobă comisarul șef. Cum merge cu treaba asta, Dylan?

– Sunt aproape, îi spun. Chestia asta m-a încetinit un pic.

Întâlnirea asta e practic inutilă și simt că poate Keegan însuși a cerut să se țină ca să mă scoată din ascunziș și să mă elimine. Mă duc la mașină înaintea lui, dar e destul de aproape în urma mea, așa că nu plec imediat. Câteva minute mai târziu, suntem amândoi tot acolo, stând așa degeaba.

Își dă seama că nu am de gând să plec, și în cele din urmă pornește mașina și o ia din loc. Îi dau un avans de 10 minute, știind că stă și așteaptă în capătul străzii, ca să mă urmărească, indiferent unde m-aș duce, și să termine ce a început. Poate că și Rollins stă ascuns pe aici pe undeva ca să se ia după mine după ce plec.

Scot telefonul și comand un Uber; îi cer să vină în fața unei cafenele de după colț. Apoi, îmi iau geanta cu laptopul și toate obiectele pe care le dețin la ora actuală, îmi pun o șapcă pe cap și fac slalom printre mașini ca să ajung la cafea. Comand o cafea și, până o primesc, sosește și mașina.

Îl rog pe șofer să mă ducă la motelul în care voi sta peste noapte. O să mă întorc mai încolo să-mi iau mașina.

Dex mă sună puțin mai târziu.

– Hei, amice. Ce-ai găsit?

– Rollins tot nu s-a trezit, frate. Am stat cu ochii pe casă non-stop. Keegan a trecut pe aici și a bătut la ușă, dar n-a așteptat prea mult. Mi se pare suspect, frate. Ceva s-a întâmplat cu tipul ăla. Doar nu crezi că i-a făcut Keegan ceva, nu?

– Nu, sunt prea apropiați. Nu-l văd făcând una ca asta.

– Atunci unde ar putea fi? Nu a venit la muncă, nu e nici acasă...

– Poate că Rollins are o iubită. Sau un avion privat și o amantă într-un alt oraș.

– O să urmăresc mai departe. Acum chiar am devenit curios.

– În regulă. Să mă anunți de îndată ce îl găsești.

DYLAN

Conduc către cârciuma preferată a lui Rollins să văd dacă mașina lui e tot acolo, când deodată îmi sună telefonul. Este comisarul șef Gates.

– Alo, comisare?

– Dylan, ai aflat vestea?

O spune pe un ton serios, grav.

Ezit, iar gândul îmi fuge imediat la Casey. S-a întâmplat ceva cu ea?

– Nu, ce s-a întâmplat?

– A murit Sy Rollins.

Mi se taie răsuflarea și caut un loc în care să trag pe dreapta.

– *Ce ai zis?* întreb aproape în șoaptă.

– Corpul lui a fost găsit cu puțin timp în urmă într-o groapă mică. A fost împușcat în cap.

– Omorât? îl întreb. Stai așa... când? De când e acolo?

– Probabil de aseară.

O avalanșă de gânduri îmi trece prin minte.

– Ai vreo pistă?

– Ne ocupăm. Keegan investighează cazul. Va căuta și-n gaură de șarpe.

Nu mă pot abține să nu întreb:

– Chiar crezi că e o idee bună? Adică, Keegan este extrem de implicat emoțional. Nu ar trebui să se ocupe cineva mai obiectiv?

– Pentru el e ceva personal. E ca un câine cu un os în gură. Voi pune și altă echipă să se ocupe de caz, dar Keegan oricum nu va putea să se concentreze pe altceva o vreme.

Tac un moment, dar apoi mă hotărâsc să zic pur și simplu ce am în minte.

– Aseară l-am dus pe Rollins acasă de la bar. Băuse prea mult, iar eu eram acolo cu niște prieteni. Știam că nu avea cum să conducă. Dar l-am dus acasă în siguranță și l-am văzut intrând în casă. Nu știu cum ar fi putut să plece după ce l-am lăsat acolo. Dacă a ieșit iar, probabil că a venit cineva să îl ia. Ar trebui să trimiți un echipaj să verifice amprente de pe ușă. Să vezi dacă nu cumva există vreun indiciu cu privire la cine a fost pe-acolo după ce a ajuns el acasă. Poate a fost împușcat în casă și dus apoi în altă parte.

– Se ocupă Keegan de asta.

Scrâșnesc din dinți. Nu îi spun că Keegan va ascunde dovezile, că nicio „descoperire” de-a lui nu va indica identitatea adevăratului criminal.

– Chiar mă întreb dacă nu cumva există vreo legătură între incendiul de la apartamentul tău și crima asta, spune Gates. Doar au avut loc în aceeași noapte.

Brusc mă trece un fior pe șira spinării la gândul că Rollins era ucis în intervalul în care eu ar fi trebuit să mor arzând. Keegan urma să dea din nou vina pe Casey, întrucât ea este legătura dintre noi doi. Știrea ar fi apărut peste tot în mass-media. Probabil chiar în clipa asta plasează o armă a crimei pe undeva.

Faptul că am trăit i-a dejucat planul, însă nu îl va opri de tot.

Simt o oarecare ușurare că atenția lui Keegan va fi distrasă acum de la Casey, dar ce tot spun eu? Tot ce se întâmplă *are legătură* cu Casey... și cu mine. Keegan știe sigur cine a aruncat grenada și știe cine l-a omorât pe Rollins. Poate a făcut-o chiar el.

– Am vrut să te anunț, continuă Gates. Tu lucrează mai departe la cazul Cox. Raportează-i lui Keegan toate noile descoperiri. Va trebui să îi aloc alt partener când se mai liniștesc lucrurile, dar s-ar putea să mai dureze.

După ce închid, îl sun pe Dex.

– Nu îi mai supraveghea casa, îi spun. L-au găsit. Mort. Îi povestesc ce mi-a spus Gates.

Dex rămâne perplex.

– Partenerul lui a devenit disperat. Frate, trebuie să-ți păzești spatele. Nu poți să închiriezi o mașină?

– Da, ar fi o idee bună.

– Și continuă să folosești un nume fals la hoteluri. Ai putea chiar să mă lași pe mine să merg la hotel ca să te cazez, ca să nu aibă înregistrări video cu tine. Ascultă ce-ți spun, omule. Tipul ăsta o să te omoare. El știe.

Mă hotărâsc să îi accept oferta. Ne întâlnim și îi dau banii. Se duce apoi să mă cazeze într-un motel uitat de lume.

După ce i se înmânează cheia, vine cu mașina într-o parcare de la Walmart, unde mă aflu eu.

– Lasă-ți mașina aici și te duc eu într-un loc unde se închiriază mașini, îmi spune.

Nu știu ce m-aș face fără el.

Dex îmi închiriază o mașină cu cardul lui, în caz că Keegan urmărește tranzacțiile pe care le fac cu al meu. Primește cheile de la un Malibu negru. După ce plec de acolo, încep să-mi fac griji pentru Casey. E puțin probabil ca Keegan să știe unde se află fata, drept pentru care a și devenit așa disperat. A fost îndeajuns de deșteaptă cât să nu fie descoperită până acum. Dar acum el știe de mine.

Îmi urmărea telefonul acum câteva zile. Probabil și-a dat seama de pe atunci că îl suspectez.

Mă duc la barul la care se afla Rollins noaptea trecută. Mașina lui este exact unde am lăsat-o.

Parchez și intru înăuntru, apoi aștept să atrag atenția barmanului. Când vine la mine, îl întreb dacă pot discuta cu managerul. Strigă către spatele barului.

Managerul iese în față și îi arăt legitimația de poliție.

– Colaborez cu poliția la un caz de omucidere, îi spun. Un bărbat care frecventează barul acesta a fost găsit mort azi dimineată. Trebuie să mă uit pe înregistrările de pe camera de supraveghere să văd dacă era cineva cu el când a plecat de aici aseară, întrucât mașina lui a fost lăsată în parcare voastră.

Se încruntă.

– Crezi că l-a omorât unul din clienții mei?

– Poate, îi spun.

Pare îngrijorat, dar mă conduce în biroul lui. Are înregistrările pe calculator, așa că le caută acolo, se ridică și mă lasă pe mine să mă așez pe scaunul lui. Derulez filmarea, uitându-mă la toți cei care au ieșit din bar. Văd mașina lui Rollins în parcare, apoi îl văd pe el ieșind și pe mine ajutându-l. Arunc o privire la celelalte mașini în timp ce mă urmăresc pe mine cum plec cu Rollins în mașină. Se aprind niște faruri chiar după ce plecăm noi și o altă mașină iese din parcare după câteva secunde.

Mașina lui Keegan.

Cu inima bătându-mi să-mi sară din piept, copiez partea aceea a filmării pe un stick USB, precum și porțiunea care îl arată pe Rollins cum merge împleticindu-se către mașina greșită și pe mine cum îl conduc la mașina mea. Sunt absolut sigur că lucrul acesta va fi adus în discuție. Keegan va folosi înregistrarea ca să mă acuze pe mine de crimă, de vreme ce eu l-am dus acasă pe Rollins. Dar ce am făcut eu în noaptea incendiului este înregistrat aproape în totalitate. Evident, nu se poate spune același lucru și în cazul lui.

CASEY

Întoarsă în Memphis la un alt motel, intru pe internet să verific site-ul celor de la *Shreveport Daily News*, să văd dacă găsesc informații noi despre ancheta atentatului asupra lui Dylan. Iar apoi văd: *Detectiv al secției de poliție locale găsit mort*. Dau click pe articol și îmi apare o poză cu Sy Rollins.

Îmi țin răsuflarea. A murit. Unul dintre persecutorii mei a murit! Îmi duc mâna la inimă, neștiind sigur ce să simt. Chiar dacă voiam atât de mult să dispară din viața mea, gândul morții lui nu mă încântă. Aș fi preferat să-l văd cum trece prin suferința de a fi dat în vileag și făcut de rușine în fața lumii, defilând încătușat în salopetă și șlapi către duba care l-ar fi transportat la închisoarea federală sau de stat. Aș fi preferat să-l știu închis cu oameni pe care chiar el i-a băgat la pușcărie, oameni care n-ar fi fost prea îngăduitori cu el.

Dar la moarte nu m-am așteptat. Am citit articolul care relatează cum a fost găsit într-un mormânt puțin adânc, împușcat în cap. Există chiar și un citat din declarația

„partenerului lui, Gordon Keegan”. „Detectivul Rollins a fost un erou”, spune Keegan. „Nu știu ce-o să ne facem fără el.” În continuarea articolului se spune că, „întrebat dacă are vreo pistă cu privire la un posibil suspect, detectivul Keegan a răspuns: «Există mulți oameni care ar fi putut să vrea să îi vină de hac, ca urmare a investigațiilor pe care le făcea. Îi vom verifica unul câte unul, iar când vom găsi persoana asta – pe el sau pe ea – toate autoritățile Secției de Poliție din Shreveport vor avea grijă să fie pedepsită conform legii.»”

Mă las în spate pe scaun, conștientă de faptul că tocmai a făcut aluzie la mine. Presa nu are nevoie să mă numească el. Se ocupă jurnaliștii de asta. Mi se împăienjenesc ochii de lacrimi. Dacă Keegan este în stare să-și ucidă cel mai bun prieten și cel mai apropiat confident și complicele lui la infracțiuni, atunci sigur are să-l omoare și pe Dylan. Deja a încercat. Nu am nicio îndoială că va încerca în continuare.

Dylan trebuie să plece din oraș. Ar trebui să vină aici cu mine și să ne ascundem împreună. Trebuie să îl contactez și să-i aduc niște argumente pe care să nu le poată ignora.

Nu o să vrea. Un bărbat ca Dylan nu se gândește la pericolul care îl paște pe el dacă poate salva pe altcineva. El stă să lupte până la final. Dar dacă am vreo putere de convingere asupra lui, nu pot să-l las să facă asta.

Îmi fac bagajul, curăț toate suprafețele pe aici, ca să nu las vreo amprentă și îmi pun peruca. Pe drum, o să-l sun pe telefonul cu cartelă, când am semnal de la un releu pe care îl pot lăsa rapid în urmă. O să folosesc orice șiretlic care îmi trece prin cap pentru a-l convinge.

Ies pe ușa din față a hotelului și traversez parcare. Mașina mea este în parcare altui hotel, la o stradă distanță. Trebuie să mă grăbesc.

Când ajung pe la jumătatea parării, o sirenă răsună în apropiere. Mașini de poliție din Memphis apar de nicăieri și mă înconjoară. Las poșeta din mână și ridic mâinile deasupra capului când polițiștii sar din mașini și își îndreaptă armele spre mine din spatele portierelor.

– Nu mișca! Îmi ordonă unul dintre ei, și tonul lui imperios îmi dă de înțeles că este cu siguranță dispus să apese pe trăgaci.

Fac ce îmi spune și strig:

– Nu sunt înarmată!

– În genunchi, strigă și el, rămânând la o distanță precaută, până mă așez în genunchi. Cineva vine din spatele meu și îmi ordonă să mă culc la pământ, cu fața în jos. Simt mirosul de smoală de pe asfalt când îmi aruncă poșeta și îmi încătușează mâinile la spate.

Oamenii ies din hotel și se îmbulzesc la ușă, unii din ei filmând scena cu telefonul. Se uită cum polițiștii mă percheziționează, pentru a se asigura că nu am vreo mitralieră pe cracul pantalonului sau vreo macetă sub bluză.

Este momentul de care mi-a fost teamă, deznodământul inevitabil al fugii mele.

Este începutul sfârșitului.

CASEY

Totul s-a schimbat. Stau într-o sală de interogatorii mult prea rece, cu un lacăt pe ușă și un gardian care stă de pază de cealaltă parte a ei. Ei știu că sunt Casey Cox, celebra fugară care s-a ascuns de autorități în toate lunile astea. Sunt pregătită să le spun și restul poveștii mele, inclusiv rolul jucat de Keegan în ea. Dar m-au adus în camera asta și m-au lăsat să aștept. Probabil îl contactează pe Keegan chiar în clipa asta ca să-l anunțe că mă aflu aici.

Îmi iau fața în palme și mă rog și mai tare.

– Chiar dacă mor, îi șoptesc lui Dumnezeu, fă ca adevărul să iasă la iveală. Nu-l lăsa pe Keegan să dețină controlul.

Nu știu dacă vorbesc cu Dumnezeu așa cum trebuie, dar am aflat că Iisus este mijlocitorul meu. Și știu că el îmi va traduce rugăciunile în ceea ce am nevoie cu adevărat. Mă rog pentru Dylan, pentru Hannah și pentru micuța Emma, pentru mama mea, pentru Jeff, soțul lui Hannah, și pentru toți prietenii mei care vor vedea tot ce se întâmplă în mass media. Iar apoi mă rog pentru toți jurnaliștii, cei pe care-i știu și pe care nu-i știu, care vor relata povestea asta. Mă

rog pentru curiozitatea și îndoielile lor și pentru hotărârea de a investiga cazul până la capăt. Mă rog să vadă binele din mine și să nu accepte versiunea lui Keegan ca fiind adevărată de la sine. Apoi, mă rog ca detectivii care îmi vor asculta povestea să creadă că este adevărată. Tata avea o intuiție care l-a ajutat de multe ori. Poate că și acești detectivi o au.

După ce bătaile inimii revin la ritmul lor normal, mai rămân puțin în starea aceea de rugăciune, reflectând la privilegiul de a-mi adresa cerințele Creatorului. În cele din urmă șoptesc:

– Doamne Iisuse, eu cred în tine.

Mă învăluie pacea. Deși încă mi-e frică, știu că El nu mă va lăsa să trec singură prin asta. Și pot să mă rog în timp ce sunt interogată, în timp ce stau la închisoare și în timp ce sunt transportată la penitenciar.

Pot să mă rog chiar și în timp ce sângerez până la moarte.

În cele din urmă, își fac apariția doi detectivi. Se prezintă de parcă urmează să fim buni prieteni: Leibowitz și Briar. Leibowitz are părul blond, tuns scurt, iar lui Briar i-ar prinde bine o tunsoare. Cel din urmă are o sticlă de apă în mână. Mi-o întinde mie de parcă ar fi vreo ofrandă în semn de pace.

– Vă rog să mă ascultați, le spun, încercând să nu-mi las vocea să tremure. Știu că sunteți foarte încântați că m-ați prins, dar vă asigur că, dacă veți afla adevărata poveste, totul se va schimba. Lucrurile nu sunt așa cum par.

Cei doi bărbați se uită unul la altul, își trag scaunele și mă privesc cu calm și răbdare, ca și cum ar vrea să cred că ei sunt și vor fi mereu de partea mea. Dar eu știu mai bine.

– Nu eu l-am omorât pe Brent Pace, le spun, știind că mă filmează și că mai sunt și alți observatori de partea cealaltă a geamului, care se uită la criminala fugară prinsă în sfârșit datorită abilității și muncii lor asidue. Brent a fost ucis de doi polițiști: Gordon Keegan și Sy Rollins și de cine știe ce alți indivizi care lucrează cu ei. Ei l-au omorât și pe tatăl meu acum 13 ani.

Vorbesc repede, încercând să spun cât mai multe înainte să mă întrerupă.

– Au pus totul la cale ca să găsesc eu corpul lui Brent, iar eu am lăsat urme de sânge peste tot pentru că suferisem un șoc și am plecat fiindcă știam că nu era posibil sub nicio formă să mă creadă cineva, așa cum nu m-au crezut nici când l-am găsit mort pe tatăl meu – moartea lui a fost clasificată drept suicid, deși existau semne clare că acolo fusese o luptă.

Mă opresc să-mi trag răsuflarea. Leibowitz se apleacă peste masă, cu privirea fixată asupra mea. Vorbește calm, ca un dresor care încearcă să calmeze un câine turbat.

– Hai să ne întoarcem la momentul în care ai găsit corpul lui Pace.

– Putem să-i spunem Brent? îi zic. Pentru că era prietenul meu. Eu nu-i spuneam *Pace*.

– Povestește-ne ce s-a întâmplat în dimineața aia. Ce ai făcut de cum te-ai trezit.

Încearcă să găsească goluri în mărturia mea, contradicții pe care procurorii le pot folosi împotriva mea în instanță.

– M-am trezit ca în orice altă zi, am făcut duș, mi-am uscat părul, m-am machiat, m-am îmbrăcat și am plecat la muncă.

– Te-ai mai oprit pe undeva? Ai vorbit cu cineva?

Încerc să-mi amintesc. Sunt multe lucruri legate de ziua aia pe care am încercat să le uit.

– Cred că m-am oprit la Starbucks și mi-am luat o cafea și o brișă. M-am dus la muncă, unde m-a văzut toată lumea. Sunt sigură că deja s-a verificat lucrul ăsta. Se știe exact când am plecat.

– Ai vorbit cu Brent în dimineața aia?

– Da, și sunt sigură că și ăsta e un lucru bine știut de toți cei care lucrează la acest caz, inclusiv de detectivul Keegan. Brent m-a sunat în dimineața aia și mi-a zis că a găsit ceva legat de cazul tatălui meu... ceva care o să mă ajute să dovedesc că fusese omorât. Mi-a zis să trec pe la el la prânz ca să-mi spună despre ce era vorba. Tocmai încărca dovezile pe un stick USB ca să mi-l dea.

– Ți-a spus ce era pe el?

– Nu, dar mi-a zis că avea să contribuie la rezolvarea cazului tatălui meu și avea să mă ajute să dovedesc ceea ce eu știam deja că se întâmplase. Și probabil că ei ascultau. Probabil că îi puseseră un microfon în telefon. Când și-au dat seama că le-a dat de urmă, s-au dus și l-au omorât, apoi l-au lăsat acolo, să îl gălesc eu. Și au pus cuțitul ăla în mașina mea. Nu era al meu.

Mi se scaldă ochii în lacrimi, dar chipurile celor doi rămân impasibile.

– Dar ei nu știau că Brent îmi trimisese prin poștă un stick USB. Am aflat dintr-un filmuleț de pe stick că luase un interviu unei femei pe nume Sara Meadows, funcționar la departamentul de evidență a probelor din secția de poliție. După ce au găsit fișierul pe calculatorul lui Brent, femeia a

fost împușcată și omorâtă. Vă spun, cu cât veți investiga mai mult treaba asta, cu atât veți găsi mai mulți morți. De foarte curând, însuși Sy Rollins a fost găsit mort cu un glonț în cap.

Îmi trag răsuflarea și mă uit la ei, în încercarea de a găsi vreun semn care să-mi spună că îmi dau crezare, dar, sincer, nu pot să-mi dau seama.

– Știi că unele voci din presă au insinuat că poate eu sunt vinovată și de asta, adaug, dar eu nici măcar nu eram în zona aia. Mi-am luat numele de Liana Winters. Am stat la motelul la care m-ați găsit și am lucrat ca șoferiță pentru o femeie nevăzătoare, precum și pentru un avocat de pe aici. Gordon Keegan l-a ucis pe Rollins sau a pus pe cineva să îl omoare și va continua să ucidă, fiindcă lucrurile încep să-i scape de sub control.

Detectivul Briar se ridică în picioare, își strecoară mâinile în buzunare și își zdrăgănește cheile.

– Deci, vrei să spui că însuși departamentul de poliție este amestecat în crimele astea?

– Știi cum sună, îi spun. Nu insinuez că tot departamentul de poliție este implicat. De fapt, chiar știu că nu-i așa. Tatăl meu era un polițist bun și mai sunt și alți polițiști buni acolo. Dar am multe dovezi. Căutați la mine în geantă și o să găsiți stick-ul ăla. Dar trebuie să vă asigurați că nu ajunge pe mâinile lui Gordon Keegan și că nu va veni aici să mă ia. Vă asigur că n-aș ajunge înapoi la Shreveport în viață, ca să mă prezint în fața instanței. Și nu numai atât. Mai sunt și alte persoane care au dovezile astea și care le vor face cunoscute dacă se întâmplă ceva cu mine. Puneți-le într-un calculator, vă rog. Sunt suficiente ca să vedeți care este adevărul.

Se uită unul la altul, iar speranța îmi încolțește în suflet.

Dumnezeu își aduce și el contribuția aici. Nu sunt chiar singură.

– Spui că se află între bunurile tale personale? Dovezile astea despre care vorbești?

– Da, îi spun, plină de speranță. Vă rog să le luați. Am încercat să le spun când m-au adus, dar le-au luat odată cu toate lucrurile pe care le aveam la mine. Este un interviu cu Sara Meadows, informații despre alți polițiști din vremea morții tatălui meu, care au fost bătuți sau amenințați. Observații pe baza unui interviu cu soția proprietarului unei spălătorii care a fost ucis acum câteva zile. Lucruri pe care le-a cumpărat Keegan cu banii pe care i-a adunat... o întreagă viață paralelă pe care o duce.

Detectivul Leibowitz părăsește încăperea să caute stick-ul și, deodată, încep să am îndoieli cu privire la ceea ce am făcut. Există oare ceva pe stick-ul ăla care l-ar putea implica pe Dylan? Nu cred, dar sunt incluse poze ale planșei lui cu dovezi. Dacă există pe poze date care să arate locul unde au fost făcute? Trebuia să verific înainte.

Briar îmi mai cântă în strună puțin. Îmi dau seama că nu știe ce pistă să urmărească. Cea privitoare la Brent, cea privitoare la tatăl meu sau cea privitoare la Keegan.

– Să ne întoarcem la ziua morții lui Brent, spune el. După ce ai găsit cadavrul, ce ai făcut?

Dau din cap, fiindcă nu vreau să se concentreze pe Brent și să uite de Keegan.

– Uitați, îi spun, ați cunoscut și voi polițiști corupți. Știu că da. Sunt o plagă pentru toată poliția. Tatăl meu știa de ei. Vă rog doar să luați în considerare că ceea ce spun eu este

posibil. Nu trebuie să mă credeți. Doar verificați. Tot ce spun poate fi confirmat.

Se aude o bătaie în ușă, iar detectivul se uită în sus și cineva îi face semn. Împinge scaunul în spate.

– Mă întorc imediat.

Știu că am mult de așteptat, așa că înlemnesc pur și simplu în tăcere, rugându-mă în continuare, cu speranța că se va uita imediat la fișierele de pe stick.

După vreo oră, intră o gardiancă, îmi pune cătușele și mă conduce către celulă. Felul în care mă percheziționează este îngrozitor, dar îndur tot, de parcă nici nu m-aș afla în corpul meu, ci aș sta deoparte și m-aș uita de sus cum această altă persoană trece prin tot ceea ce trece. Pot s-o fac și pe asta, îmi spun. Am fost bătută de un răpitor psihopat, atacată de un traficant de droguri, care își dădea la schimb copilul pentru o doză, am supraviețuit după ce mi s-a provocat un accident de mașină și chiar după ce am fost împușcată. Asta-i nimica toată.

După ce trec prin procedeul umilitor al percheziției corporale, mi se spune să mă schimb într-o salopetă și sunt închisă singură într-o celulă. Are o banchetă, dar nu și o saltea, și este mai frig chiar decât în sala de interogatoriu. Dar sunt recunoscătoare că am un loc unde să mă întind și să mă gândesc. Nu știu ce se întâmplă sau ce se va întâmpla de acum înainte, dar sper ca Dylan să afle curând că sunt la închisoare. În cel mai bun caz, va veni el la mine. În cel mai rău caz, va veni Keegan.

Iar dacă va veni el, voi fi moartă înainte să ajungem măcar la ieșirea din oraș.

DYLAN

Sotii Pace sunt supărați din cauza morții lui Sy Rollins.
– Crezi că fata aia a avut ceva de-a face cu asta? mă întrebă Elise cu o voce care pare să tremure fără oprire.

Dau din cap că nu.

– Nu, chiar nu cred. Cred că aş fi găsit-o, dacă s-ar fi întors în oraş.

– Dar e bună la aşa ceva, spune Elise. Încerc să înţeleg şi eu cum poate o fată ca ea să facă tot ce a făcut, şi mă întorc mereu la ipoteza unei boli psihice. Cum altfel ar putea cineva să facă ce i-a făcut ea lui Brent?

Nu cred că expresia chinuită din ochii ei de culoare deschisă va dispărea prea curând. Eu nu pot să fac nimic să o alung, dar poate că va fi mai puţin confuză când adevărul va ieşi la iveală.

Jim pare pierdut în el însuşi.

– Dacă a ieşit din ascunzătoarea ei şi l-a omorât pe Rollins sau ţi-a aruncat în aer apartamentul, este mai letală decât ar fi crezut oricare dintre noi.

Pe asta nu pot s-o las așa.

– Nu se potrivește deloc cu profilul ei. Cred că a fost altcineva.

– Cum poți să spui asta? Întreabă Elise. A fost foarte violentă în cazul lui Brent. Să arunce în aer o clădire plină de oameni ca să-i elimine pe cei care voiau s-o prindă nu mi se pare o mare exagerare.

– Chiar mă îndoiesc că ar fi fost fizic posibil ca o fată ca ea să facă oricare dintre lucrurile astea. L-am văzut pe Rollins aseară și era foarte beat. Abia putea să meargă. Nu știu cum ar fi putut ea să-l scoată din casă în starea aia și să-l ducă undeva ca să-l omoare.

– Rollins avea obiceiul să bea foarte mult, spune Jim. Mereu îi simțeam mirosul de alcool în respirație. Uneori părea că se împleticește în mers. Chiar nu aveam cine știe ce încredere că ar putea s-o găsească el pe Cox. Mi se părea că Gordon Keegan încerca să-l acopere, să-l țină în serviciu. În parte, de asta am vrut să te angajez pe tine. Rollins nu îmi inspira încredere. Îmi place de Keegan și părea să aibă situația sub control. Poate că Rollins s-a băgat în belele cu cineva. Cu vreun traficant de droguri sau vreun agent de pariuri sau ceva de genul.

Nu mă așteptam ca Jim să vină cu o astfel de teorie, dar nu spun nimic.

– Ne bucurăm că încă te ocupi de caz, Dylan, spune Elise. Avem nevoie de tine acum mai mult ca niciodată. Meriți fiecare bănuț.

Când îmi scriu un alt cec, mă încercă un sentiment de remușcare. Dar îmi reprim imediat vinovăția. Am să mă asigur că ucigașul lui Brent va fi tras la răspundere. Până la

urmă, acesta este motivul pentru care m-au angajat. Iar dacă la final vor simți că au fost înșelați, am să găsesc o cale să le dau înapoi toți banii cu care m-au plătit.

Întors în mașină, aud că sună telefonul și îmi arunc ochii pe ecran. Este comisarul șef Gates. Răspund.

– Ce faci, dom' comisar?

– Bine, Dylan, spune el. Am să-ți dau o veste. Are legătură cu Casey Cox.

Apăs pe frână și trag pe dreapta într-o parcare oarecare. Simt că stomacul mi se face ghem.

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai a fost prinsă de poliția din Memphis.

Trag rapid aer în piept.

– Poftim? Ești sigur că e ea?

– Absolut. A văzut-o cineva la un hotel și a chemat poliția. Era deghizată, dar după ce a fost arestată a recunoscut că e ea.

Am rămas cu gura căscată; nici nu pot să vorbesc.

– Mă auzi?

Parchez mașina.

– Da. Doar că... am rămas fără cuvinte.

Îmi șterg urmele de transpirație de pe buza de sus și îmi dau seama că îmi tremură mâna. Mă bucur că nu mă poate vedea.

– Trebuie să-ți spun ceva. Le-a zis detectivilor din Memphis că Gordon Keegan și Sy Rollins l-au omorât pe Brent Pace, că l-au ucis și pe tatăl ei, că Keegan l-a omorât pe Rollins și ți-a incendiat blocul... Practic, că Keegan e Jeffrey Dahmer reîncarnat.

Bun așa. Le-a zis. Vreau să-l întreb dacă au și crezut-o, dacă iau acuzația asta în serios, dacă se desfășoară o anchetă. În schimb, îi spun:

– Zău? Asta a zis?

– Da. Susține că a aranjat niște lucruri ca toată chestia asta să ajungă la presă. Am vrut să te anunț pentru că s-ar putea să încerce să te convingă și pe tine.

– Bine. Ai de gând să investighezi ceea ce afirmă ea?

Râde pe înfundate.

– Mai exact, cum că unul dintre cei mai buni detectivi ai mei este un criminal în serie? Zău așa, Dylan!

Mă asaltează o mie de gânduri.

– Zic și eu, comisare – presa va vrea să știe dacă ați verificat declarația ei. Având în vedere climatul mediatic din ziua de azi, nu va fi tratată ca o acuzație falsă. Este ceva de senzație. Va fi cap de afiș la știri zile întregi. Poate ar trebui să o mai interogați și să vedeți ce dovezi are de oferit.

– Au spus că le-a dat un stick USB. Îmi trimit prin e-mail fișierele.

– Tratează chestia asta cu seriozitate, îl avertizez. Dacă pune mâna presa pe fișierele alea, și va trebui să iei în calcul că așa se va întâmpla, se vor aștepta ca tu să fi investigat deja situația. Vezi măcar care sunt dovezile ca să puteți discuta despre ele.

– Da, așa am să fac. Sincer, nici nu știu dacă-i nebună sau dacă ea chiar crede lucrurile astea.

– Important e ce va crede presa, nu?

Știu că nu e așa. Adevărul chiar contează. Dar trebuie să îl țin la distanță, fiindcă nu știu dacă nu cumva e și el în cârdășie cu Keegan.

– Anunță-mă când primești chestiile acelea, îi spun. Aș vrea să știu și eu ce conțin fișierele.

– Sigur, spune el.

– I-ai spus lui Keegan că a fost prinsă?

– Încă nu. Nu prea mă trage inima să-i spun ce declarații a făcut ea. Nu mai zic că i-a murit și cel mai bun prieten. Probabil nu îi mai stă capul și la ancheta asta.

– Există vreo modalitate să primesc eu autorizația ca să o aduc aici?

– Nu e o idee bună, spune Gates.

– Dar, cum ai zis și tu, Keegan are mintea în altă parte. Eu sunt cel mai disponibil. Știi că pot s-o fac.

– Tu nu faci parte din poliție.

– Atunci pune-mă pe statul de plată pentru câteva zile.

Probabil se gândește la asta, fiindcă nu mai zice nimic. Apoi oftează.

– Poate că așa e cel mai bine. În regulă. O să întocmesc documentele. Treci pe la secție.

Închid și mă simt atât de ușurat, că abia mai pot să respir. Dar mă irită că Gates nici măcar nu ia în considerare afirmațiile lui Casey. S-ar putea totuși să mă pri pesc. Sigur că nu ar lua de bune din prima acuzațiile unei femei pe care o consideră o criminală. Iar faptul că mi-a urmat sfatul și că mă trimite pe mine să o iau în locul lui Keegan este un argument în favoarea nevinovăției lui.

Cum va reacționa Keegan? Nu o să fie de acord să o transport eu. Va vrea să se ocupe el de asta. Nu este măcinat de suferință cum ar vrea el să creadă lumea. Și nu va vrea sub nicio formă să o lase pe Casey să vorbească în continuare. Se gândește că afirmațiile ei ar putea începe să capete sens.

Trebuie să ajung la Memphis cât se poate de repede. Cu mașina durează prea mult. Sun la aeroport să întreb de un zbor charter și aflu că pleacă un avion particular spre Nashville într-o oră. Mi se spune că mă pot lua și pe mine și că mă lasă în Memphis. Îmi cer dublu față de ce am plătit în alte dăți, dar dau oricât ca să îi apăr viața lui Casey. Fac rezervarea și mă rog să decolăm la timp, pentru ca Keegan să nu aibă ocazia să ajungă înaintea mea.

Înainte să mă duc la aeroport, mă opresc la secția de poliție să semnez actele pentru angajare și sunt învestit rapid în funcție. Nu așa voiam să ajung să lucrez aici, și comisarul șef îmi spune să nu mă bazez pe chestia asta. Este ceva temporar.

Însă nu am nevoie decât de o zi ca să o iau pe Casey.

KEEGAN

Mă asigur că doliul pe care i-l port bunului meu tovarăș Sy Rollins pare credibil și că mă văd mulți colegi cum sufăr. Când comisarul șef Gates vine personal la mine în birou, mă aștept să îmi ofere o îmbrățișare, ca și cum aș fi de neconsolat. Nu ajunge chiar până acolo, ci doar mă bate amical pe umăr.

– Ești bine?

– Sigur, șefule. Nu trebuia să vii până aici să vezi ce fac. Sunt bine.

– Ai putea să-ți iei liber o vreme, să știi. Ai suferit o lovitură destul de puternică.

Îmi cobor privirea în podea, de parcă aș mai avea puțin și m-ar bufni plânsul ca pe un copil.

– Nici vorbă, îi spun. Am de lucru. Nu-mi iau liber.

Pare mișcat de cât de hotărât sunt.

– Putem să stăm jos? Întreabă el.

– Desigur!

Îi fac semn către scaunul din fața biroului meu și îl trage puțin în spate, apoi se așază. Eu mă așez pe scaunul meu cu rotile, picior peste picior. Dau agitat dintr-un picior ceva mai tare decât mi-ar plăcea, dar îl ascund sub birou.

– Ce s-a întâmplat, șefu’?

– Keegan, trebuie să-ți dau o veste, spune pe un ton scăzut.

Mă aplec în față ca să-l aud mai bine.

– Tocmai am primit un telefon de la Departamentul de poliție din Memphis.

– A, da? Privitor la ce?

– Casey Cox a fost arestată.

Îmi stă inima în loc.

– Glumești?

– Nu. A văzut-o cineva la un hotel și a chemat poliția.

Mă ridic în picioare și mă uit în jur după telefonul meu, apoi îmi dau seama că îl am în buzunar.

– Plec într-acolo chiar acum.

– Nu, nu, spune el. Îl trimit pe Roberts să o transporte. Vreau ca tu să rămâi aici. Ai și înmormântarea și toate celelalte.

Simt cum îmi iau foc și fața, și urechile.

– Șefule, lucrul ăsta e important. E ancheta mea. Sy și-ar dori ca eu să termin ce am început amândoi. Trebuie să mă duc să o iau!

Se holbează la mine și mintea îmi fuge în toate părțile, încercând să se agațe de un gând statornic.

– Sunt siguri că e ea? N-o fi vreo nebună care vânează și ea un sfert de oră de celebritate?

– E ea. Ne-au trimis poza cu chipul ei. Arată ca înainte, numai că are părul brunet, dar asta știam deja. Amprentele se potrivesc. E ea.

Mă întreb dacă a vorbit, ce anume a zis, dacă deja m-a discreditat.

– A mărturisit?

– Nu, spune el și se uită în altă parte de parcă nu ar vrea să-mi spună chiar tot.

Mi se strânge stomacul și știu sigur că a zis ceva de mine. Trebuie să ajung acolo cât se poate de repede.

– Doar neagă că a fost implicată. Gordon, Roberts e deja pe drum.

Vreau să dau cu ceva de pământ.

– Glumești? Femeia asta e maestră la evadat. A mai fugit o dată de el! Chiar vrei să-mi spui că ai încredere în el în situația asta? Într-un individ care nici măcar nu face parte din poliție?

– L-am angajat eu.

– Ce ai făcut?

Mă trec transpirațiile acum, dar sper că el nu observă.

– Uite care-i treaba, șefu', lucrăm la ancheta morții lui Rollins și mi-a atras atenția un lucru de care nu ți-am zis nimic încă. Așteptam să aflăm mai multe, dar, dacă îl trimiți pe Dylan, trebuie să știi.

Se încruntă, și riduri adânci îi brăzdează fruntea.

– Ce să știu?

– Ultima persoană care l-a văzut pe Sy în viață este Dylan Roberts. L-a dus acasă cu mașina de la un bar. Nu zic

că l-a omorât el... sau poate chiar asta zic. Nu știm încă. Dar trebuie măcar să luăm în considerare ipoteza asta.

– Nu, nu trebuie. Cineva a atentat la viața lui Roberts aseară. Apartamentul lui a fost mistuit de flăcări.

– Atunci poate că l-a ucis pe Sy când l-a dus acasă, înainte să se întâmple chestia aia. Sau poate a crezut că Sy a aruncat grenada și s-a dus să-i ceară socoteală. Nu știu, șefu', de asta nici nu ți-am spus nimic până acum. Trebuie să investighez mai în profunzime. Dar, dacă îl trimiți să transporte o criminală notorie care fuge de poliție de luni întregi și care în mod miraculos a scăpat chiar *de el*, trebuie să știi că lucrul ăsta ar putea fi problematic. Este foarte posibil ca el să fi avut vreo legătură cu moartea lui Sy.

Comisarul se holbează la mine, apoi se ridică în picioare și își trece mâinile prin păr. Văd în ochii lui că este confuz că nu știe în ce direcție să o apuce. Trebuie doar să insist puțin mai mult.

– Cheamă-l înapoi pe Dylan Roberts. Lasă-mă pe mine să mă duc.

– Dar i-am anunțat deja pe cei din Memphis că vine el.

– Sună-i iar. Trebuie să mă lași pe mine să fac asta, șefu'.

Pare că a îmbătrânit în câteva minute.

– Ea susține că tu ești criminalul. Spune că are dovezi împotriva ta. Are o poveste întreagă despre implicarea ta în toate crimele astea.

– Ce? întreb, prefăcându-mă șocat. Zău așa! Probabil râd toți de asta. E absurd. Doar n-o să lăsăm o criminală notorie să facă regulile, nu?

Își vâra mâinile în buzunarele de la pantaloni și îmi dau seama că l-am derutat de tot. Așa că îmi dublez eforturile.

– Șefule, ea e o escroacă și o criminală, iar Dylan e posibil să fie implicat în moartea lui Sy. Am motive să cred că el a ajutat-o în tot timpul ăsta. Că a lăsat-o să plece la Shady Grove. Ne pierdem vremea aici. Trebuie să mă lași să mă duc. Am un amic cu un avion și pot să-l rog să mă ducă. Pot s-o aduc aici până diseară. Apoi putem lămuri situația.

În cele din urmă oftează adânc.

– În regulă, Gordon, spune el. Am să dau niște telefoane. Îl chem înapoi pe Roberts.

– Spune-le celor de la poliția din Memphis că nu eu sunt omul negru.

Surâde ușor.

– Nu îți face griji, șefu'. După ce vor ieși la iveală toate infracțiunile ei, n-o să mai creadă nimeni că e nevinovată.

Îmi iau jacheta și o pun pe mine în timp ce Gates iese din birou.

La ieșire, cineva mă întreabă:

– Unde te duci?

Mă întorc cu un rânjet de felină pe față.

– Mă duc să pun mâna pe o maniacă criminală micuță și drăguță, îi spun, după care îmi iau tălpășița în jos pe scări.

KEEGAN

Fac verificarea premergătoare zborului cu superficialitate, un lucru pe care un pilot nu trebuie să-l facă nicio dată. Dar trebuie să îmi pilotez avionul către Memphis ca s-o iau pe Cox înainte să ajungă Dylan acolo. Decolarea durează cam mult, dar trebuie să aștept să primesc undă verde de la controlul de trafic aerian ca să folosesc pista de decolare.

Când ajung în aer în cele din urmă, mă gândesc ce să fac după ce pun mâna pe ea. N-am niciun gând să o aduc înapoi, nici cu avionul meu, nici altcumva. O să închiriez o mașină când ajung, o s-o iau de la închisoarea din Memphis ca și cum aş intenționa s-o transport înapoi, după care o să fac ce trebuie ca să-i închid gura definitiv. Nu am cum s-o las să se întoarcă în Shreveport sub nicio formă și să-și spună personal povestea.

Detaliile acestui plan îmi pun totuși bețe-n roate. Oare moartea ei nu ar însemna o împlinire a celor prezise de ea polițiștilor din Memphis?

Există modalități de a evita acest lucru. O să fac să pară că am fost nevoit să o împușc în timpul unei încercări de evadare. Trebuie doar să mă asigur că nu vor exista nici martori, nici dovezi. Drew Peterson a evitat ani întregi închisoarea, până a început să facă unele greșeli. Eu nu am să fac niciuna. Dacă presa va auzi cumva de declarațiile ei din Memphis și va începe să facă investigații amănunțite, pot să trag de timp – cum ar fi să îmi angajez un avocat care să aibă grijă să nu mi se ia niciun interviu.

Nu vreau să se ajungă așa departe. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, lumea ar începe să aibă suspiciuni în privința mea, iar viața mea se va duce de răpă.

Gândurile astea mă fac să mă întreb dacă am gestionat cum trebuie toată povestea asta. Mă gândesc la cum am ascuns dovezile după ce l-am omorât pe Rollins. Nu mi-a scăpat nimic, nu? Dacă îmi găsesc ADN-ul? Faptul că sunt ras în cap reduce posibilitatea să fi lăsat vreun fir de păr în urmă, dar mai există și părul de pe brațe, și transpirația... Mi-am acoperit toate urmele lăsate de pantofi, dar se poate să fi omis ceva, fiindcă era întuneric. Dacă or găsi vreo fibră din îmbrăcămintea mea? Trebuia să ard toate hainele cu care eram îmbrăcat în noaptea aia.

Simt cum mă cuprinde panica, dar o înăbuș din fașă. Nu! Am ajuns așa departe doar grație intelectului și precauției mele și pot continua astfel. Luminile de dedesubt se transformă în întunericul a hectare întregi de păduri și culturi agricole, apoi ajung la fluviul Mississippi și o iau spre nord, urmând cursul lui, aproape de sol.

Îmi pregătesc răspunsurile la declarațiile făcute deja de Cox. În privința lucrurilor legate de tatăl ei ar trebui să fie destul de ușor. Pot susține că era doar o fetiță de 12 ani

traumatizată emoțional, care încerca să găsească o persoană pe care să dea vina pentru moartea tatălui ei. O să fac caz de boala psihică a mamei ei și de presupunerea că a fost transmisă și fiicei.

Dar ce altceva mai știe? Dacă a insinuat în fața polițiștilor din Memphis că eu l-am omorât pe Sy? Nu are de unde să știe, pentru că nu era acolo, așa că o să le spun că eram cu J.J. Parker în noaptea aia și ne uitam la înregistrarea unui joc din campionatul USC și că am stat amândoi treji până pe la 4.00 dimineața, când el s-a culcat la mine pe canapea, iar eu m-am dus în dormitor. J.J. îmi e dator. Știu unde sunt îngropați cei pe care i-a omorât, pentru că eu l-am angajat să îi îngroape, și știu și pe ce și-a cheltuit banii. Gail va ști că e o minciună, dar nevastă-mea știe bine că nu trebuie să mă supere.

Dar dacă nu este de ajuns? Gândul ăsta mă chinuie. Dacă o omor și apoi descopăr că am uitat ceva? Mă gândesc cum ar fi să o las pe Cox să trăiască și să o aduc realmente înapoi. Să o bag în avionul meu, cu cătușe la mâini și în lanțuri. Apoi, îmi imaginez cum ar fi să deschid ușa avionului și să o arunc în gol. Nu, asta nu ar merge, pentru că i-ar găsi corpul. Asta-i soluția, mă gândesc. Nu trebuie să-i fie găsit corpul în veci. Da! Lumea trebuie să creadă că încă se ascunde.

Poate aș putea chiar să înscenez altă omucidere pusă pe seama lui Casey Cox, cu bunurile ei personale, părul și ADN-ul la locul crimei. O crimă în plus pe lista ei ar distrage atenția tuturor de la mine.

Am zburat mai mult pe deasupra pădurilor, dar acum zăresc o întindere liberă, fără copaci, la mare, mare depărtare de orice casă, și îmi pică fisa. Trebuie să găsesc un loc

ca ăsta. Un loc liber unde să pot s-o omor și apoi să fac un foc de tabără ca să-i ard corpul, fără să risc declanșarea unui incendiu, care ar atrage atenția și ar fi total în defavoarea mea. Apoi, pot să zic că a evadat și că umblă iar neștiută pe undeva. Cât timp nu îi găsește nimeni corpul, nu voi avea de suferit.

Nu pot să mă abțin să nu râd în hohote. Elementul care va acționa în favoarea mea este că, odată ce scap de ea, nu va mai conta ce a povestit poliției din Memphis, întrucât toată lumea mă va crede pe mine. Iar la întoarcere o să-l găsesc pe Dylan Roberts și o să-l elimin și pe el.

N-o să-mi vină mie de hac trădătorul ăla!

DYLAN

Zborul meu a întârziat cu 45 de minute și fiecare secundă care trece este ca o lovitură de baros în tâmpile. Keegan va porni la drum către Memphis curând cu sau fără acordul lui Gates. Mă uit pe geam după vreun Cessna care să decoleze, dar nu văd niciunul.

Când în sfârșit plecăm, luxosul avion este impregnat de un miros de alcool, întrucât trei directori ai unei case de discuri merg la Nashville, pentru a sărbători nu știu ce contract încheiat cu un artist care locuiește în zona aceea. Trăiesc pe picior mare, așa că îmi permit să zboare cu un King Air la comandă. Având în vedere că e un avion cu reacție, mă rog să ajung mai repede decât va ajunge Cessna lui Keegan.

Închid ochii, prefăcându-mă că dorm, și o învălui pe Casey în rugăciuni. Încerc să cred că Dumnezeu controlează toată situația, că o va apăra pe Casey de Keegan și că nu ne-a adus până aici doar ca să ne întoarcă spatele.

Dar voia lui Dumnezeu nu a fost niciodată și voia mea. Brent a murit, Keegan umblă liber, iar Casey este la

închisoare. De-aș avea măcar un minut pe FaceTime cu Dumnezeu să primesc niște ordine clare!

Înainte de aterizarea la Memphis, sun operatorul de acolo și întreb dacă a fost adusă mașina pe care am închiriat-o. Bărbatul de la birou îmi spune că Hertz tocmai a livrat două mașini.

– Cum adică *două*? îl întreb.

– Una pentru tine și una pentru alt tip din Shreveport, care tocmai a aterizat cu un Cessna.

Închid ochii. Nu-mi vine să cred. Cumva Keegan a reușit să ajungă înaintea mea. Minte mi-e asaltată de o avalanșă de gânduri.

Eu sunt cel însărcinat să o aducă înapoi pe Casey, iar poliția din Memphis știe asta. E puțin probabil să o predea pe Casey lui Keegan. Însă el e foarte șiret și convingător pe deasupra.

– Care sunt cele două mașini? întreb.

– Vrei să te asiguri că o primești tu pe cea mai bună? întreabă tipul chicotind. Se pare că este o Enclave argintie și o Tahoe neagră.

– Ok, bun așa, îi zic. Dar fă-mi o favoare, te rog. Nu îi spune celui alt tip că am venit și eu. Este colegul meu și suntem într-o competiție. Încerc să câștig.

– Sigur, spune el cu o voce veselă.

Închid telefonul și pic pe gânduri. Poate reușesc să sparg un cauciuc la Tahoe, dacă o mai găsesc acolo când sosesc eu. Asta l-ar încetini. Dar ar trebui să ajung înainte să ia mașina, însă avionul ăsta îmi dă dureri de cap, fiindcă nu se grăbește să ajungă pe pista de aterizare.

Sunt ud de transpirație când încetinim și noi și întorc capul după clădiri. Mă uit pe geam după cele două mașini închiriate, parcate una lângă alta în parcare de lângă clădire, unde probabil că se află Keegan chiar în clipa asta. Mă uit după avionul în care l-am mai văzut pe Keegan și altădată, dar aeroportul este prea mare și nu îl văd pe nici-ieri. Avionul King Air rulează pe sol până la poartă, unde cobor eu. Când ne mai apropiem, văd avionul lui Keegan. Este deja la sol.

Le mulțumesc piloților și aștept să se deschidă ușa, apoi cobor rapid treptele. Traversez pista ca să ajung la operatorul cu bază fixă, când văd automobilul negru marca Tahoe cum iese din parcare. Îmi vine să dau cu pumnul în ceva.

Mă grăbesc spre birou, dar tipul de la recepție este plecat la baie. Aștept, plimbându-mă de colo până colo în fața biroului, dar văd că nu se grăbește deloc. Când se întoarce, nu mai conținește cu pălăvrăgeala. Probabil că Keegan l-a plătit să mă țină în loc.

Îl îndemn să facă tranzacția cât mai repede posibil, și după câteva minute mă aflu în Enclave-ul meu, pun GPS-ul și titez adresa departamentului de poliție. Studiez o imagine de sus și îmi dau seama care este cel mai scurt traseu. În timp ce se încarcă, îmi verific căsuța vocală.

Comisarul șef Gates mi-a lăsat un mesaj. Apăs pe el și îi aud glasul. „Dylan, îmi pare rău, dar m-am hotărât să-l las pe Keegan să se ducă să o ia pe Cox. Credeam că va fi ocupat cu organizarea înmormântării, dar a insistat că vrea să se ocupe el de asta. Retrage-te și întoarce-te aici. Îți vom deconta toate cheltuielile pe care le-ai făcut. Anunță-mă când ajungi înapoi în oraș.”

Îmi vine să țip și chiar o fac, știind că nu mă poate auzi nimeni. Cum a reușit Keegan să obțină asta, având în vedere toate suspiciunile care planează asupra lui în momentul de față?

Încerc să mă gândesc. Poate că există destulă confuzie cu privire la extrădare, cât să-i pot convinge că tot eu sunt cel însărcinat să o preia. Probabil Keegan va ajunge primul acolo, dar mai sunt și acte de pus la punct. Trebuie să obțină un mandat de extrădare, iar asta durează.

În timp ce conduc, sun la Departamentul de Poliție din Memphis și cer să vorbesc cu detectivul care se ocupă de cazul Casey Cox. Răspunde un tip pe nume Leibowitz și mă reped să-mi țin discursul.

– Bună ziua, mă numesc Dylan Roberts. Colaborez cu Departamentul de Poliție din Shreveport în cazul Casey Cox și sunt chiar acum în drum spre voi, ca să o preiau. Mă întrebam dacă ați putea să începeți deja procesarea actelor de extrădare. Vreau să o duc la Shreveport cât mai repede posibil.

– Ă, nu știu ce să zic, spune detectivul. Ni s-a spus că vii, dar apoi am primit alte ordine. Trebuie să i-o predăm detectivului Keegan.

– Nu, nu, îi spun imediat. Ar fi o greșeală teribilă. Cox se va folosi de chestia asta în instanță: va spune că, deși l-a acuzat de mai multe crime, voi tot i-ați predat-o lui. Va fi un coșmar mediatic pentru voi.

Urmează un moment de liniște la celălalt capăt al firului.

– Mă îngrijora și pe mine un pic chestia asta, dar căpitanul nostru vrea să respectăm cerința secției de poliție din Shreveport. Keegan e în oraș. E în drum spre noi.

– Și eu la fel.

Mă agăț de orice, încercând să găsesc un argument convingător.

– Uite, chestia asta l-ar putea pune într-o situație aiurea și ar putea compromite ancheta. Imaginați-vă ce povești s-ar spune dacă presa descoperă acuzațiile ei și află că i-ați predat-o lui. O să dea impresia unui comportament total nepotrivit.

Nu răspunde imediat, și eu sper că analizează tot ce i-am zis.

– O să-l sun pe comisarul șef Gates. Nu este nicio grabă. Doar să nu-l lăsați pe Keegan s-o ia deocamdată.

Șovăie din nou, așa că mai fac o ultimă încercare.

– Uite ce e, frate. Eu sunt veteran de război din Afganistan și Irak și tocmai am fost angajat de Departamentul de Poliție din Shreveport. Dacă nu o aduc înapoi, probabil că nu am nicio șansă să-mi păstrez postul.

– Fiul meu este chiar acum în serviciul militar.

Mă agăț de asta.

– Atunci știi cum e. Vrei să-și găsească și el un loc de muncă după ce se întoarce, nu-i așa? În armată făceam parte din CID* – adică, ești un fel de agent FBI special – și abia am fost angajat în cadrul poliției din Shreveport. Trebuie să fac lucrul ăsta. Iar dacă Gordon Keegan a fost acuzat de ceva, chiar și de o persoană care face o ultimă încercare disperată de a se salva, atunci nu are nimeni nimic de câștigat dacă tocmai el o aduce înapoi. Sunt sigur că și el ar fi de acord dacă ar ști toată povestea. Așteptați doar

* Criminal Investigation Departament – Departamentul de Investigații Criminale. (n. red.)

să ajung acolo și pot să vă fac legătura la telefon cu comisarul șef Gates.

– Nu sunt autorizat să iau decizia asta, spune Leibowitz. Va trebui să discut cu căpitanul meu. Încă așteptăm mandatul de extrădare, așa că oricum va mai dura ceva timp.

Îmi închide. Verific GPS-ul și încerc să-mi dau seama cât am mai înaintat. Mai am doar 8 km. Îmi șterg transpirația de pe buze și de pe tâmpile și îl sun pe comisarul șef Gates, rugându-mă să îl mai prind la birou. Secretara îmi face legătura cu el.

– Dylan? întreabă el după ce răspunde.

– Comisare, sunt în Memphis. Ascultă, trebuie să mă lași s-o preiau eu. Am bătut atâta drum și aproape că am ajuns. Jim Pace vrea s-o aduc eu înapoi, și cum există toate acuzațiile astea împotriva lui Keegan...

– Îl las pe el s-o facă, Dylan. Pentru el e o chestiune de onoare.

– Dar va compromite *totul*!

Îi prezint același discurs pe care l-am folosit și în cazul detectivului din Memphis.

– Uite, comisare, la un moment dat ea va vorbi cu presa, iar dacă le spune că i-ați încredințat-o chiar persoanei pe care ea a acuzat-o de toate crimele astea, nu-i vor mai acorda prezumția de nevinovăție polițistului. Vor exploata cât se poate povestea asta, concentrându-se pe fata drăguță care nu ar fi putut să săvârșească o faptă atât de violentă, iar chestia asta ar putea periclita ancheta.

Vocea lui este mai ascuțită decât de obicei.

– Pe de altă parte, dacă o iei tu și reușește cumva să evadeze, vor spune că am lăsat-o pe mâna unui proaspăt angajat.

– Dar asta a fost sarcina mea de la bun început. Planul a fost să o aduc înapoi după ce o găsesc.

– Ei bine, nu tu ai găsit-o, Dylan. M-am gândit bine la asta. O să-l las pe Keegan să o aducă. Tu ai de lucru aici. Vino înapoi!

Închide telefonul, iar eu arunc mobilul din mână, făcându-l să se izbească de scaun. Nu, nu pot lăsa lucrurile așa! Trebuie să îi conving cumva. Trebuie să o apăr pe Casey.

Nu-l voi lăsa pe Keegan să o omoare.

CASEY

Mi se învinețesc degetele de la picioare de frig, dar mă gândesc că celula asta ar fi putut fi și mai rea, și parcă frigul nu mă mai deranjează atât de tare. Am o pătură subțire pe care pot s-o pun în jurul umerilor. Nu e îndeajuns de lungă cât să-mi acopere tot corpul, probabil pentru că le este teamă să nu fac un ștreang și să mă spânzur cumva. Sunt recunoscătoare pentru șosetele din picioare. Unul dintre administratorii care mi-a adus mâncarea mi-a spus că, după ce mă vor duce sus, unde se află restul deținuților, îmi vor da niște șosete, însă nu îmi vor veni bine și nu vor fi la fel de bune ca ale mele. Pentru moment, mă lasă să mi le păstrez pe ale mele.

Mi-e foame, dar și în privința asta se poate și mai rău, fiindcă mi-au dat totuși un sandviș cu șuncă mai devreme. Parcă nu mă mai roade așa tare stomacul. Trebuie să recunosc că mă simt mult mai ușurată fiindcă mi-am descărcat sufletul și am mărturisit totul poliției: și pe cele bune și pe cele rele. Numai teama că va pune Keegan mâna pe mine mă neliniștește în continuare.

Dar Dumnezeu a fost alături de mine până acum și cred că am văzut o urmă de încredere pe fețele detectivilor când le-am povestit despre Keegan. Măcar am zărit o umbră de îndoială, care sper că îi va determina să investigheze situația. Știu că, dacă a aflat că sunt arestată, Dylan a trimis deja probele vreunui jurnalist sau le-a prezentat procurorului. Și îl implor pe Dumnezeu să facă în așa fel încât să se întâmple o minune și să fie Dylan cel trimis să mă transporte. Ar fi chiar un miracol.

Stau pe banchetă, cu spatele sprijinit de peretele din bolțari și ațipesc pentru o clipă. Deodată, se aude un zăngănit care mă face să tresalt, și ușa se deschide.

– Cox, ești extrădată poliției din Shreveport.

Mă ridic în picioare derutată. Intru imediat în alertă și ies în șosete, uitându-mă în jur, nerăbdătoare să văd cine mă așteaptă.

Te rog, să fie Dylan! Te rog, să fie Dylan!

Când dăm colțul să intrăm pe coridor, aud o voce care îmi îngheață sângele în vene: Gordon Keegan, flecărind de parcă ar fi un băiețaș de treabă, iar ceilalți detectivi amicii cu care merge la pescuit. Discută despre fotbal virtual și pariuri. E un maestru.

Caut o ieșire, dar bineînțeles că nu există niciuna. Văzând că gardianca mă conduce în camera aia, mă opresc. Mă apucă de braț și își duce mâna către pistolul cu electroșocuri.

– Hai! Mișcă-te!

Pășesc în cameră și îl văd. Mi se ridică părul de pe ceață. Ochii mi se umplu de lacrimi. Nu pot să mă uit la el.

Simt brusc o fierbințeală, mă ustură ochii, mâinile încep să îmi transpire. Abia pot să înghit, așa de uscată mi-e gura.

E clar că cei doi detectivi au uitat deja tot ce le-am povestit.

– Ia uite, e chiar Casey Cox cea dispărută, spune Keegan.

Își aruncă privirea către unul dintre gardieni.

– Du-te și adu-i obiectele personale. Sunt gata să o iau și să ne vedem de drum.

– Vreau un avocat, exclam. Înainte să plec, vreau să mă văd cu avocatul meu.

Keegan își ridică privirea. Oare văd panică în ochii lui?

– Poți să-ți iei un avocat când ajungem în Shreveport.

Mă uit direct la el acum, cu o privire aprigă.

– Avocatul meu locuiește aici.

Detectivul Briar, care părea să-mi fi crezut oarecum povestea, se scarpină în cap.

– Cine-i avocatul tău?

– Billy Barbero, îi spun.

Deodată mă cuprinde frica. Ce-i în capul meu? Am de gând să angajez un avocat oportunist ca să mă reprezinte pentru o acuzație de crimă? Când el nici nu știe cine sunt? Dar acum nu mai pot să-mi schimb decizia.

– Trebuie să vorbesc cu el înainte să plec de aici. Vă rog să-l sunați.

– Deci, dați-mi voie să mă lămuresc, spune Keegan. Ați interogat-o ore întregi, și ea abia acum aduce vorba de avocat? Chiar înainte să o extrădați? Nici vorbă! Este exclus așa ceva. Poate să-și ia un avocat în Shreveport. Nu trebuie

să-i spun niciun cuvânt pe drum. Nu o întreb nimic. Poate să-și țină gura închisă și să aștepte să ajungem înainte să spună vreun cuvânt. Dar, Dumnezeu mare, de dus, o duc.

Îmi întorc privirea rugătoare către detectivi. Probabil că parcurg mental legile să vadă dacă ar putea fi învinovați în cazul în care sunt eliberată fiindcă nu au respectat ei regulile. Niciun polițist n-ar vrea să fie motivul pentru care este retrasă o acuzație de crimă – mai ales una de o asemenea amploare. Îmi întăresc eforturile în direcția asta.

– Aș putea să scap în baza unei chestii mărunte dacă nu mă lăsați să-mi văd avocatul. Va povesti în instanță că nu mi s-a dat voie să-l văd, deși am solicitat acest lucru.

Keegan intervine rapid.

– Odată ce solicitați un avocat, nu mai avem voie să te interogăm. Asta nu înseamnă că nu te putem lua de aici. De fapt, o să te acuz chiar acum pentru uciderea lui Brent Pace în Shreveport, Louisiana. Ai dreptul să nu spui nimic...

Îmi ascult drepturile cu respirația tăiată, dar îmi țin privirea ațintită asupra detectivului Briar. Dacă l-aș putea convinge să îl sune pe Billy Barbero, poate aș mai putea trage puțin de timp. Billy n-are habar cine e Casey Cox, dar nu va putea rezista tentației de a ajunge în centrul atenției, dacă este ales să reprezinte o suspectă de crimă ca mine. S-ar putea să nu îi treacă prin cap că eu sunt Liana Winters, dar își va da el seama cât de curând.

Speranța mi-e spulberată când Briar se uită la Keegan și îi spune:

– E ancheta ta, frate. Dacă vrei să-ți asumi riscul, poți s-o lași să aștepte până ajunge în Shreveport. Avocatul ei poate să vină acolo cu mașina.

Închid ochii. Când îi deschid, văd că Keegan are privirea aia de vultur gata să se arunce asupra prăzii. E încântat că scapă basma curată.

Unde-i Dylan?

Nu am timp de subtilități, așa că mai încerc o dată.

– Dacă mă omoară în drum spre Shreveport, veți ști că v-am spus adevărul. Dacă dispar în neant sau nu ajung până acolo în viață, vă rog să investigați ce v-am spus. Există oameni care știu adevărul și au dovezi și o să vă tragă la răspundere.

Keegan hohotește de parcă tocmai am spus o poantă foarte amuzantă.

– E bună fata. Trebuie să-i recunoașteți meritele, băieți. Nu se dă bătută. Haideți, aduceți-i hainele să se îmbrace. Dați-mi bunurile ei personale și ne vedem de drumul nostru.

Gardianca mă duce în altă cameră și se uită cum mă schimb. Simt că îmi vine să vomit, dar cumva reușesc să mă abțin. În schimb, murmur cu voce tare:

– Doamne, e totul în mâinile tale acum.

Gardianca nu pare să-mi arate vreun interes în timp ce mă conduce înapoi la detectivi, după care mă încredințază bărbatului care urmează să mă omoare.

DYLAN

Nu găsesc niciun loc liber în parcare în închisorii, așa că parchez pe două locuri în spatele dubei de transport a centrului de detenție și alerg înăuntru. Gardianul de la recepție e plecat pentru o clipă, așa că mă plimb de colo până colo în zona micuță de lângă ușa de oțel care duce înăuntru în închisorii.

Nu mai vine. După o clipă mă aplec către gaura rotundă din geam, care nu e nicidecum poziționată la nivelul vreunei ființe umane adulte.

– Alo! strig destul de tare. E cineva acolo?

Niciun semn, așa că mă uit înspre camera de filmat îndreptată spre mine și ridic mâinile de parcă aş spune: „Chiar nu e nimeni aici care să-și facă treaba?”

Mă aplec și strig iar.

În cele din urmă, se întoarce gardianul, vădit enervat.

– Vă ajut cu ceva?

– Da, am venit din Shreveport să o iau în custodie pe Casey Cox. Detectivul Leibowitz mă așteaptă.

Îmi întinde o fișă de hârtie printr-un sertar de sub geam.

– Înregistrați-vă acolo.

Îmi mâzgălesc în grabă datele.

Ușa zgomotoasă de metal se deschide și mă grăbesc spre poarta de acces către locul în care sunt scoși noii deținuți din duba de transport. La următoarea ușă încuiată mă uit iar la cameră și apoi la biroul de recepție de sub geamuri. Aud un clic zgomotos când este tras zăvorul.

Intru și mai completez niște formulare, apoi sunt îndrumat către sala de înscriere a deținuților. Gardianca de acolo pare să înregistreze bunurile personale ale unui nou deținut.

– Mă scuzați, îi spun. Trebuie să mă întâlnesc cu detectivul Leibowitz. Am venit să o iau în custodie pe Casey Cox.

– Sunt într-o ședință momentan, îmi spune ea. Puteți lua loc, și o să le spun că ați venit.

Nu pot accepta așa ceva.

– Ședința are legătură cu ea, nu-i așa? Urmează să fie extrădată, dar trebuie să ajung acolo. Vă rog, duceți-vă și spuneți-le că sunt aici.

Pare să se miște mai încet doar pentru că am rugat-o să se grăbească. Este o tactică de manifestare a puterii. Termină fără grabă ce are de făcut, apoi își târâie picioarele mai încet decât ar fi firesc, îndreptându-se spre coridor și apoi dispare după colț. Cât timp a trecut de când am aterizat? 15 sau 20 de minute? Mă uit la ceas.

Keegan nu avea cum să ajungă aici cu mult înaintea mea, dar i-am văzut mașina în parcare, așadar știu sigur că se află încă aici. Patrulez dintr-o parte în alta a zonei de așteptare, simțind cum îmi explodează capul.

În cele din urmă se întoarce.

– Vor veni imediat la dumneavoastră.

– Vor veni imediat la mine? repet eu. Ce-i asta, bancă? Am venit să transport un deţinut şi am nevoie să discut cu ei chiar acum!

Nu îi surâde tonul meu.

– V-am spus, vor veni imediat ce vor putea. Sunt ocupaţi.

– Şi eu sunt ocupat. Lăsaţi-mă să merg în spate, doar atât. Este foarte important ca eu să...

– Luaţi loc! strigă de parcă aş fi unul din prizonierii ei.

Oftez supărat şi arunc o privire către scaunele de un portocaliu aprins sprijinite de perete. Păşesc spre ele, apoi mă răzgândesc. O să-i treacă ei. Mă arunc spre uşa pe care intrase ea. Femeia sare din scaun şi vine după mine, mişcându-se mult mai repede de data asta.

– Ce faceţi? strigă ea.

Nu întorc capul să mă uit la ea şi nici nu încetinesc pasul, numai că nu ştiu sigur unde ar trebui să mă duc.

– Mă duc să iau prizoniera pentru care am venit.

– Întoarceţi-vă aici imediat! ţipă ea.

Nu o ascult. Merg mai departe, căutând orice cameră în care s-ar afla oameni, în speranţa că ne vor auzi vocile şi vor ieşi pe hol. În cele din urmă, văd un bărbat îmbrăcat în haine civile la capătul holului, lângă o ieşire. Mă duc repede la el.

– Domnule detectiv? Sunt Dylan Roberts. Am vorbit cu dumneavoastră la telefon.

Chiar nu ştiu dacă am vorbit cu el sau cu altcineva, dar lucrul ăsta îl face să se oprească din mers.

Pare ușor rușinat și își strecoară mâinile în buzunare, dar apoi vine spre mine.

– S-a furișat rapid pe lângă mine și a intrat fără permisiune! strigă gardianca, iar vocea ei răsună de-a lungul holului.

– E în regulă, spune detectivul, ridicând o mână pentru a-i potoli tirul verbal îndreptat împotriva mea. Mă ocup eu de aici încolo.

– Trebuie să-mi iau în custodie prizoniera, îi arunc printre dinți. Mai este aici?

– Îmi pare rău. Abia au plecat.

Mă abțin să nu izbesc un pumn în perete.

– L-ați lăsat pe Keegan să o ia? Sunteți nebuni?

– Nu am avut de ales, spune el. Căpitanul nostru a vorbit cu comisarul șef de la voi și asta au stabilit.

– Habar n-aveți ce-ați făcut, îi spun. Chestia asta o să se întoarcă împotriva voastră. *Dacă* ceva merge prost cu extrădarea asta, vina va cădea asupra voastră.

– Pentru că am încredințat-o polițistului care a fost trimis să o ia?

Vreau să urlu în gura mare că ea spune adevărul, că Keegan vrea s-o omoare, că nu va ajunge sub nicio formă în Shreveport. Dar nu am timp să-i povestesc de unde știu toate astea.

Îl dau la o parte și mă îndrept către ieșirea de lângă el.

– A ieșit pe ușa asta?

– Au plecat deja. Tocmai au pornit mașina.

Mă opresc un minut, încercând să-mi controlez dorința nebună de a sparge ceva.

– A cerut să vadă un avocat din partea locului înainte să o ia, dar el a ales să o ducă înapoi în Shreveport.

Mi-e rău când mă gândesc la Casey singură în mașină cu Keegan.

– A cerut un avocat, iar voi n-ați lăsat-o să-l vadă?

Se zbârlește.

– A fost hotărârea lui. A spus că îl va suna pe avocat după ce va ajunge acolo.

Încerc să îmi întorc gândurile în altă direcție.

– A numit un avocat?

– A spus că îl cheamă Billy Barbero. Nu am mai auzit de el.

Îmi notez în minte numele lui. O să-l contactez cât mai curând, poate el reușește să facă ceva și să oprească extrădarea. Poate ar lua legătura cu Gates, iar comisarul șef ar putea să-l sune pe Keegan și să modifice planul.

– Și de ce nu mă lăsați să ies pe ușa asta?

– Aia-i doar pentru transportul deținuților. Va trebui să ieșiți pe unde ați intrat.

Îmi pierd vremea aici, așa că mă întorc pe unde am intrat, trecând pe lângă gardianca ce fierbe de nervi din cauza obrăzniciei mele.

– Mulțumesc pentru ajutor, îi arunc sarcastic peste umăr.

Ajung la ușile de metal. Durează la fel de mult să se deschidă ca și atunci când am intrat, dar într-un final ajung în parcare la mașina mea. Mă uit să văd dacă SUV-ul lui Keegan mai este acolo. Bineînțeles că nu mai e.

Nu-mi vine să cred. Când, în istoria lumii, s-au mai învârtit roțile justiției atât de repede? Intru în mașină și încerc să-mi dau seama ce are de gând să facă Keegan. Să o

ia către Shreveport cu mașina închiriată? Să se întoarcă la aeroport și să o bage în avionul lui?

Apoi îmi dau seama că n-o să facă nici una, nici alta, pentru că nu are de gând să o ducă înapoi la Shreveport.

Ea se va „evapora” ca prin minune, iar el se va fofila.

Am dat greș total, dar nu mă las, ies cu mașina din parcare și o iau la dreapta, încercând să prind din urmă orice mașină care seamănă cu cea închiriată de el. Dar n-are niciun rost. Nu am reușit să o ajut pe Casey, iar lucrul ăsta ar putea s-o coste viața.

Cum nu găsesc automobilul Tahoe condus de Keegan, mă hotărâsc să încerc altceva. Trag pe dreapta și caut pe Google „Billy Barbero avocat Memphis”. Îmi apar o adresă și un număr de telefon și dau clic pe număr ca să-l sun, sperând să-mi răspundă chiar dacă e noapte.

– Saluti!

Sunt surprins să aud un astfel de salut.

– Sunteți domnul Barbero?

– Da, eu sunt. Cu cine vorbesc?

– Mă numesc Dylan Roberts.

Știu că vorbesc prea repede, așa că încerc să mă temperez.

– Am înțeles că sunteți avocatul lui Casey Cox.

Urmează o pauză lungă.

– Al cui?

– Al lui Casey Cox. A apărut peste tot la știri. Sunteți avocatul Billy Barbero, așa-i?

– Da, spune el. Și știi cine e ea, dar nu am cunoscut-o niciodată pe femeia asta. Spuneți că a zis că aș fi avocatul ei?

– Așa a zis.

Sunt derutat. De unde îl cunoștea Casey? Poate că are vreun panou publicitar sau își face reclamă pe undeva. Sau poate că era primul trecut în cartea de telefoane.

– Domnule Barbero, cu ce fel de cazuri vă ocupați?

– Reprezintă în principal persoane cu dizabilități, dar mă consider un avocat care oferă servicii complete. Dacă m-a numit pe mine, sunt bucuros să o apăr.

– Servicii complete? Întreb. Deci nu sunteți un avocat specializat în drept penal?

– Are nevoie de avocat sau nu? Spuneți-mi unde e.

Mă simt idiot doar vorbind cu omul ăsta. Dar el e singura mea opțiune.

– Vreau să mă ascultați cu atenție. Casey Cox a fost plasată în custodia detectivului Gordon Keegan de la poliția din Shreveport. Ea susține că el este adevăratul criminal care l-a ucis pe Brent Pace, printre alții. Am nevoie să îl sunați pe comisarul șef Gates de la poliția din Shreveport și să interveniți cu toată autoritatea ca să opriți transportarea ei. Am dovezi că Keegan e vinovat și că plănuiește s-o omoare.

– Vă ascult, spune el.

– Ea nu are mult timp la dispoziție. Nu-i spuneți comisarului că nu sunteți avocat de drept penal.

– Îl sun imediat.

– Amenințați că veți organiza o conferință de presă. Amenințați că veți distruge reputația întregii poliții.

– Nu vă faceți griji. Mă pricep destul de bine la intimidare.

Chicotește.

– Hm, Casey Cox deci?

Îmi dau ochii peste cap.

– Faceți-vă luntre și punte și sunați-mă apoi pe numărul ăsta.

După ce închid, trag pe dreapta și îl implor pe Dumnezeu să intervină în favoarea lui Casey. Dar mă întreb dacă nu cumva credința mea este prea slabă acum ca să mute din loc muntele pe nume Gordon Keegan.

CASEY

Simpla prezență a lui Gordon Keegan îmi provoacă un puseu de greață și parcă nu pot controla imaginile cu tatăl meu și cu Brent care îmi străfulgeră prin cap, de parcă creierul meu ar intra și ar ieși continuu din același vis.

Dar nu este un vis. Sunt trează și simt mirosul lui Keegan – un amestec de transpirație și prea multă loțiune după ras – și îl aud fredonând un cântec pe care nu-l cunosc.

Îmi las capul pe spate pe bancheta lui din piele cafenie; am mâinile legate cu o brățară din plastic. Le mișc întruna, încercând să le eliberez din brățară, dar a strâns-o prea tare. Nu se îndreaptă către autostrada interstatală; n-are niciun gând să mă ducă la Shreveport. Și nu îi pasă nici că va compromite un caz care va ajunge în fața instanței. Nu are de gând să mă lase să ajung așa departe.

Se oprește din fredonat și se uită la mine prin oglinda retrovizoare.

– Știi, drăguță, nu-mi place când oamenii emit acuzații false la adresa mea. Credeai că o să întorci împotriva mea

întregul departament de poliție din Memphis? Mai încearcă, scumpo!

– Am spus adevărul, îi zic. Că ești un criminal însetat de sânge.

Râde cu vădită încântare.

– Și nimeni n-o să creadă niciun cuvânt din gura ta.

Sânge pe peretele din sufragerie... țipetele care îmi sfâșie pieptul... eu strigându-l pe tati...

Închid ochii și îi forțez să vadă ce se află acum în fața mea. Fața lui Keegan e luminată de farurile din trafic.

– Tu chiar ești un psihopat, nu-i așa? îl întreb. Ce-ai pățit? Ai fost abuzat, torturat, părăsit?

Râde din nou, cu un hohot care îi îngheață sângele în vene.

– Dacă asta vrei tu să crezi...

– De ce l-ai omorât pe Rollins? îl întreb. Obiecta la toate crimele pe care l-ai pus să le comită? Amenința că se va duce la poliție? Bea prea mult?

Sigur că nu va recunoaște nimic, dar tot trebuie s-o spun.

Corpul tatei clătinându-se, capul lui răsucit într-un mod ciudat în lațul improvizat, ventilatorul scârțâind de parcă urmează să se desprindă din tavan... miros de moarte și groază... sânge pe pereți... pe mâinile lui... semne de luptă...

Acum, îmi curge transpirația în ochi. Părul mi-e ud, iar inima îmi sare din piept. Știu că îmi pierd controlul.

Vorbesc din nou doar ca să-mi aud propria voce.

– Când l-ai ucis pe tata, ai făcut-o rapid? Sau l-ai torturat? Știu că a ripostat. Am văzut sângele. Un om care s-a

spânzurat n-ar fi plin de sânge de parcă s-ar fi luptat pentru viața lui. L-ai omorât pentru că avea de gând să te denunțe.

Zâmbetul îi dispare de pe chip, iar dinții îi strălucesc în lumina farurilor care vin spre noi.

– M-am uitat la el cum se sugruma, până a murit.

Își aruncă din nou ochii în oglindă, urmărindu-mi reacția.

– Te simți mai bine acum?

Îmi vine să-i sar în spate, să-mi înfășor brațele în jurul capului lui și să-i tai gâtul cu brățara din plastic doar cu propria mea forță, înfigându-i dinții în jugulară. Aș putea să-l ucid cu sânge rece în clipa asta, să-l văd cum sângerează până la moarte. Dacă ar trebui să-mi petrec tot restul vieții cu conștiința faptului că sunt o criminală, nu m-ar deranja. Aș putea sta liniștită la gândul că el nu mai face umbră pământului.

Dar apoi mă gândesc că nu am atâta forță fizică, că brățara nu e destul de tăioasă, că nu am abilitatea să mușc în-deajuns de adânc înainte să riposteze.

– Dar la Brent cum a fost? îl întreb. Ai stat acolo până a murit?

Pare încântat că are ocazia să se laude cu genialitatea lui.

– Știam că te-a sunat, îmi spune el. Știam că vii în pauza de prânz.

Mintea îmi zboară în trecut la momentul în care am răsucit mânerul ușii, am intrat să îl strig pe Brent și l-am găsit pe jos... Creierul mi se plimbă dintr-o parte în alta, de la scena morții lui Brent până la mine aici în mașina lui Keegan... apoi iar la el. Încerc să rămân aici, prezentă.

– Dar nu știai că mi-a trimis un stick USB, nu-i așa, înaintea chiar să mă sune, în eventualitatea în care ar fi pățit ceva. Și chiar l-am primit. Nu sunt singura care l-a văzut.

Văd cum i se șterge rânjetul din privire, așa că merg mai departe.

– Probabil că era afară, în cutia poștală, când l-ai omorât și nici n-ai avut habar. Poștașul l-a preluat și l-a trimis. Ai dat-o-n bară la faza asta.

Zăresc acum o urmă de îngrijorare în ochii lui și se uită la mine peste umăr.

– Frumoasă încercare, dar nu există nicio șansă să-ți fi primit corespondența.

Zâmbesc acum, deoarece chiar am primit-o, dar nu pot să-i spun că proprietarul apartamentului meu i-a dat-o surorii mele și sora mea mi-a trimis-o mie. Nu zic nimic, lăsându-l să rămână cu această îndoială. În cele din urmă, când vorbesc din nou, îi spun:

– Presa se va bucura foarte tare să primească toate acele informații în clipa în care voi păți eu ceva. O să ai multe explicații de dat.

Reflectează un moment la spusele mele și observă lacunele.

– Nu va ști nimeni dacă ai pățit ceva sau nu. Tu dispari tot timpul. La fel o să se întâmple și în seara asta.

Cotește către un drum prăpădit, neasfaltat, într-o zonă acoperită de păduri. Vreau să-l întreb unde mă duce, dar știu deja răspunsul. Mă duce la moarte.

– Dacă dispar după tot ce am povestit la poliție, vor ști că tu ești vinovatul. Vor face cercetări și lucrurile nu vor rămâne așa.

Râde iar.

– Nu și dacă le zic eu că ai scăpat, te dau în urmărire generală, le spun că încă te ascunzi pe undeva și că ești înarmată și periculoasă. A, și s-ar putea să mai găsească un cadavru pregătit de mine cu obiectele tale personale la locul crimei. Am bunurile tale personale chiar aici, scumpico. Se va mai adăuga încă un mort pe lista victimelor tale.

Mă uit în ochii lui în oglindă.

– Nu am fost niciodată înarmată, îi spun. Dar sunt periculoasă. Chiar și moartă. E totul aranjat pentru ca dovezile să ajungă la presă. Doar nu credeai că plec fără o plasă de siguranță, nu?

Îi dispare rânjetul și se uită în altă parte. Încetinește în fața altui drum neasfaltat și virează spre el, aprinde faza lungă și se zărește o poartă încuiată. Încearcă să găsească un loc în care să mă omoare. Măcar știu sigur că nu are o lopată în vehiculul închiriat. Probabil că nici nu a ales un loc încă: are de gând să rezolve treburile din mers. Poate că asta va funcționa în favoarea mea.

Încercând să trag de timp, îmi mușc falca până îmi dă sângele, apoi ridic mâinile și împrăști sângele pe vârfurile degetelor. Mă mânjesc și pe față ca să vadă și el.

– Îmi curge sânge, îi spun.

Bineînțeles că nu îi pasă... deocamdată.

– Asta o să-ți dea planurile peste cap. Dacă găsesc urme de sânge în mașină, chiar se vor îndoii serios de povestea cu evadarea mea.

Se întoarce spre mine și vede sângele pe care îl împrăști pe banchetă; sunt destul de sigură că s-a albit și mai tare la față. Înjură și virează brusc.

Îmi mușc iar falca, făcând abstracție de durere și simt gustul metalic cum se întinde pe limbă. Întind și mai mult sânge pe banchetă și pe portieră, apoi scuip ca să îl împrôșc mai departe.

Acum, mărește viteza, înjurând în barbă și îi văd intențiile criminale strălucindu-i în ochi, dar s-ar putea să fi câștigat puțin timp. Nu prea știe ce să facă.

– Măcar vor ști că a fost o luptă aici. Unii din ei se vor întreba dacă nu cumva m-ai omorât.

Renunță la drumul nepavat pe care ne aflăm, dă înapoi, apasă cu putere pedala de accelerație și revine pe șosea cu un scârțâit de roți. Întoarce și conduce pe drumul pe care am venit, cu farurile aprinse, căutând alt drum neasfaltat pe care să cotească.

În acel moment îmi dau seama că nu am de ales. Trebuie să transform în realitate povestea pe care oricum o avea el pregătită. Trebuie să evaderez. Încerc mânerul, dar are activată încuietorea cu protecție pentru copii.

Probabil că merge cu 65 de km la oră acum, în timp ce încearcă să găsească un loc unde să vireze, dar trebuie să ies cumva din mașina asta. Dacă pot să-l fac să deschidă geamul, va trebui să dezactiveze siguranța pentru copii.

– Îmi vine să vomit, îi spun.

– Dă-i bătaie.

Nu mi-am mai provocat niciodată singură vomă, dar îmi bag degetele pe gât până îmi vine să vărs, apoi le împing mai tare și sunt gata să vomit. Mi se întoarce pe gât sandwichul cu șuncă.

Mai trage o înjurătură, mormăind că las și mai multe dovezi, apoi dă geamul jos.

Siguranța se dezactivează. Deschid portiera și mă arunc afară. Mă izbesc de pământ cu încheieturile mâinilor mai întâi, alunec fulgerată de durere prin țărână și mă rostogolesc până ajung la un terasament. Mă ridic în picioare și fug mai repede decât credeam că aş putea vreodată, până ajung printre copaci. Crengile îmi zgârie pielea, dar gonesc în continuare, la vale, în adâncul pădurii.

Mă opresc să-mi trag răsuflarea, chircindu-mă din cauza durerii pe care o simt în încheieturile mâinilor și în genunchi, apoi mă uit în spate să văd dacă pot să-mi dau seama pe unde e Keegan. Mașina s-a oprit, iar înăuntru lumina a rămas aprinsă. A lăsat portiera deschisă și a ieșit după mine. Văd dâra de lumină a lanternei lui îndreptată în direcția greșită... nu către mine. Zgomotul natural al pădurii acoperă zgomotul răsuflării mele. Stau nemișcată în timp ce lumina lanternei se mută în direcția opusă.

Mă uit la mașină, la portiera din spate unde am stat și la cea din față, din dreptul șoferului, care a rămas deschisă. Obiectele mele personale se află pe scaunul din față. Dacă aş reuși să ajung acolo, aş putea să-mi iau telefonul.

Aștept până ce Keegan se îndepărtează îndeajuns de mult, apoi urc șchiopătând dealul, cât pot de încet, ajung la mașină, o înconjur și mă sprijin de partea șoferului. Mă uit prin parbriz. Lumina lanternei încă se mișcă prin pădure. Cu încheietura umflată, bag mâna în mașină și caut cheile, dar le-a luat cu el. Punga de hârtie cu bunurile mele personale se află pe locul pasagerului: are o etichetă cu numele meu scris pe ea. O apuc, o deschid și îmi găsesc telefonul și poșeta. Strâng partea de sus a genții și mi-o pun la subsuoară, traversez drumul și intru în adâncul pădurii pe partea cealaltă. După câteva minute de alergat, mă uit în spate

către drum. Văd urme de lumină printre copaci, ceea ce mă face să cred că el se întoarce la mașină. Aud cum se închid portierele, iar vehiculul se pune în mișcare, cu farurile aprinse pe faza lungă.

Mă caută cu disperare. Mă las pe vine și lumina trece pe deasupra mea. Merge câțiva kilometri în sus pe drum, apoi întoarce mașina și vine înapoi, căutând iar. Încerc să gândesc asemenea lui. Ar putea să cheme întăriri, să umple zona de polițiști care să mă caute, dar cum ar explica faptul că se afla atât de departe de drumul către Shreveport? Cum ar explica că m-a dus într-un loc îndepărtat care nu se află deloc în apropierea autostrăzii interstatale? Ce-ar zice de sângele de pe bancheta mea?

Nu, nu cred că și-ar asuma acest risc. Va trebui să rămână la povestea lui inițială, numai că, de data asta, va fi parțial adevărată. Va trebui să spună că s-a întâmplat în altă parte, în drumul pe care ar fi trebuit să se afle.

Da, e disperat și nu va renunța așa ușor. Am fugit de el. Nu zac în vreo groapă împreună cu obiectele mele personale. Chiar sunt în viață pe undeva, o adevărată bombă cu ceas.

Aștept încă vreo două ore până când se lasă bătut și pleacă. Știu că probabil nu a plecat cu adevărat, și, după un timp, îl văd într-adevăr întorcându-se cu mașina, de data asta cu farurile stinse. Mă ascund iar după un copac, cuprinsă de teama că poate are vreun dispozitiv de care nu știu eu. Poate niște ochelari cu infraroșu.

Dar, după încă vreo oră de căutare, dispare în cele din urmă și nu se mai întoarce. Merg pe drumul neasfaltat – schiopătând din cauza genunchiului care s-a umflat cât un pepene – până văd niște lumini aprinse de partea cealaltă

a copacilor. Este un magazin mic, unde se află și pompe pentru alimentarea cu combustibil. Îmi șterg sângele de pe față cu mâneca, îmi ascund mâinile legate sub bluză și merg repede până la baie.

După ce mă încui în toaleta femeilor, răstorn tot ce am prin geantă și găsesc o unghieră. Îmi îndoi încheieturile umflate până reușesc să poziționez bine unghiera, apoi tai brățara de plastic și mă eliberez. Îmi curăț fața, mâinile și hainele de sânge și vomă. Dau cu degetele prin păr ca să înlătur frunzele. Îmi adun toate lucrurile, le pun la loc în geantă, apoi ies. Verific telefonul să văd dacă am semnal și baterie. *Doamne, te rog!*

Bateria e la 10% și am o singură liniuță de semnal aici, dar s-ar putea să-mi ajungă. Apăs pe numărul lui Dylan. Răspunde de la primul țârâit și sunt așa de recunoscătoare că abia reușesc să articulez primele cuvinte.

– Dylan, sunt eu!

DYLAN

Când îi aud vocea aproape că intru cu mașina în șanț. Mă podidesc lacrimile și sunt cuprins de recunoștință. Îți mulțumesc, Doamne!

– Casey, ești bine?

– Da.

Aud prin telefon cum bate vântul.

– Am scăpat.

Vocea îi tresaltă de parcă ar vorbi din mers și respiră greu.

– Telefonul meu e pe cale să se închidă. Merg pe Drumul Național 14, prin spatele clădirilor. Acum sunt în spațele unui magazin de mobilă aflat cam la 800 metri mai jos de o benzinărie BP. Este un semn pe poartă pe care scrie Brainard Furniture. Cred că ar trebui să chem un taxi, dar m-ar recunoaște.

– Ajung în câteva minute.

– Ești aici? În Memphis?

– Da! Am încercat să ajung înaintea lui Keegan. El unde e?

– Mă caută. Am împrăștiat sânge prin mașina lui. Probabil încearcă să îl curețe înainte să raporteze evadarea mea.

Întorc mașina și urmăresc GPS-ul.

– Ești rănită? Ai nevoie de o ambulanță?

– Nu! aproape că țipă, dar apoi coboară vocea. Mi-am mușcat falca până la sânge. Sunt bine. Grăbește-te, te rog. E disperat.

– Rămâi la telefon cu mine. Nu închide.

– Mai are un pic și se închide.

Văd semnul Drumului Național 14 și virez.

– Casey, vin dinspre I-40... ești la nord sau la sud de Drumul Național 14?

Șovăie.

– Nu sunt sigură.

– Stai așa, caut magazinul de mobilă.

– Ar trebui să fie la două m...

Se întrerupe legătura.

– Casey?

Am pierdut-o, dar îmi dau seama că merg în direcția greșită, așa că trag pe dreapta și întorc. Apoi accelerez, grăbindu-mă să ajung la ea, căutând cu privirea clădirile luminate, ca să găsesc benzinăria sau magazinul de mobilă.

Iată-l acolo, în față, pe stânga. Aproape că lovesc o mașină când trec în viteză pe lângă ea. Văd ceva înaintea mea în întuneric.

Iat-o! O recunosc după statură. Vine fugind spre mine când intru în parcare. Mă aplec și descui ușa ca să poată urca.

Se strecoară pe locul pasagerului și îmi înlănțuie gâtul cu brațele. O sărut pe față și îmi dau seama că a mea e udă de lacrimi. Nu vreau să-i dau drumul, dar o îndepărtez puțin de mine ca să văd dacă nu cumva e rănită. Măinile și brațele îi sunt zgâriate și are ambele încheieturi umflate. Umărul îi este încă bandajat și se văd picături de sânge pe tifon.

– N-am murit, spune ea. Asta contează. Trebuie să plecăm din partea asta a orașului.

Întorc mașina și revin în trafic. Niciunul din noi nu spune nimic în timp ce eu încerc să mă hotărâsc încotro să merg. Mă întorc pe autostrada interstată, cu gândul să părăsim orașul. Când suntem suficient de departe cât să se simtă în siguranță, pare gata să leșine.

– Mă ducea... într-o pustietate... și avea de gând să mă omoare și să mă lase acolo, apoi să pună la cale altă crimă și să lase obiectele mele personale la fața locului. Poate că îmi face înscenarea chiar acum.

Mintea îmi zboară în toate direcțiile. Da, ar fi în stare de asta. Să găsească o persoană la întâmplare – oarecare – pe care s-o omoare și apoi să dea vina pe ea. Ar fi un lucru care ar dovedi că e în viață, ceva ce ar face ca oamenii să se teamă și mai tare de ea.

– Se compromite din ce în ce mai mult, spun eu.

– De asta e disperat.

Se uită la mine.

– Unde ți-e telefonul obișnuit?

– L-am aruncat.

– Trebuie să te descotorosești și de celălalt. Mi-e teamă să nu cumva să îl urmărească și pe al meu. Poate că au

luat numărul de la cartela ta de rezervă când erau în posesia telefonului meu. L-am recuperat, era printre bunurile mele personale.

Scot bateria din telefon și cobor geamul, apoi arunc ambele telefoane.

– O să fac rost de altele în seara asta.

– Dylan, dacă află că sunt cu tine, o să fii arestat.

– Nu pot să te dau pe mâna poliției.

– Le-am spus tot. M-au ascultat, au luat notițe, m-au filmat. Dar apoi, când a venit el, m-au dat pe mâna lui. Nu au crezut niciun cuvânt.

Se uită la mine.

– Dacă toți sunt așa? Dacă n-o să ne creadă nimeni niciodată?

– Cineva o să ne creadă.

– Dar nu vreau să fii pus sub acuzare din cauza mea.

– Pot suporta închisoarea, îi spun.

Începe să plângă și vreau să trag pe dreapta să o consolez, dar trebuie să conduc mai departe. Trebuie să o scot de aici.

CASEY

— Poate că nu mi-au găsit mașina când m-au arestat, îmi spun. Obişnuiam să o las mai jos de hotel și apoi mă duceam pe jos până acolo. Am putea să mergem la ea.

– Nu, nici vorbă să ne apropiem de ea.

Tac și mă uit la Dylan. Are o privire concentrată și parcă văd cum i se mișcă roțițele în cap, gândindu-se ce să facă în privința mea. Urăsc situația asta. Nu vreau să ajungă să fie arestat din pricina mea.

– Dylan, dacă ne prind... dacă ne oprește cumva poliția... spune-le că m-ai prins. Că mă duceai la închisoare.

– Nu ne prind.

– Nu putem să mergem cu mașina toată noaptea.

– De ce nu?

– Deoarece Keegan va afla ce mașină conduci. Va bănuși că te-am contactat. Probabil deja te-a dat în urmărire generală.

– Știe deja ce mașină conduc. Ai încredere în mine.

– Poate poți să-l suni pe comisarul șef Gates. Povestește-i tot ce s-a întâmplat. Riscă și spune adevărul.

– Nu risc *nimic* când e vorba de tine, Casey. Dacă e și el implicat, s-ar întoarce totul împotriva noastră.

Iese de pe autostradă și văd în față un motel Super 8.

– Mă duc să iau o cameră, spune el. Ghemuiește-te la podea. Vezi să nu te vadă nimeni.

Îmi scot centura de siguranță și mă las în jos. Intră în parcare. Nu văd unde ne aflăm, dar nu suntem deloc aproape de intrare sau de vreun corp de iluminat, fiindcă nu bate nicio lumină înspre noi. Probabil că a oprit într-o parte întunecoasă a parcării.

– Ai grijă, șoptesc.

– Nu pe mine mă caută, spune el. Pe tine. Stai chircită jos.

Iese din mașină și intră în motel.

Stau ghemuită la podea, cu capul în jos. Disperarea îmi pune un nod în gât, iar ochii îmi lăcrimează. Dar apoi îmi forțez gândurile să o ia în altă direcție.

Caut locul în care se simte mâna lui Dumnezeu, așa cum mi-a zis Dylan cu săptămâni în urmă. Și când fac asta, îl văd.

– Tu m-ai ajutat să contactez o persoană cu autoritate, șoptesc. Tu m-ai ajutat să-mi dea prin cap să las urme de sânge în mașina lui Keegan. Tu m-ai ajutat să scap de el și m-ai ținut ascunsă. Tu ai făcut să am suficientă baterie pe telefon ca să-l sun pe Dylan și să-i cer ajutorul. Tu ai făcut în așa fel încât Dylan să fie în Memphis când am avut nevoie de el.

Acum îmi curg lacrimile de-a binelea, dar nu de disperare, ci pentru minunea acestor întâmplări. Dumnezeu și-a

făcut simțită prezența în toate. Își face simțită prezența și acum.

Toată situația în care sunt prinsă este atât de încurcată și de imposibilă, dar în seara asta Dumnezeu a transformat imposibilul în posibil. Așa face El mereu. Sunt atât de copleșită de acest lucru, că nici măcar nu pot să mă rog cum se cuvine. Nu reușesc decât să șoptesc „Mulțumesc”.

Dylan se întoarce în mașină după câteva minute, dar nu se uită la mine. Pornește și iese din parcare.

– Avem o cameră pe partea din spate a clădirii. Primul etaj. O să parchez aproape de ușă.

Mă șterg pe față, pentru că nu vreau să vadă că am plâns cât a fost plecat. Îmi șterg ochii și nasul cu mâneca.

Întoarce mașina, și îmi dau seama că se oprește iar.

– Nu e nimeni pe aici, îmi spune. O să descui ușa, apoi o să mă duc să-mi scot geanta din portbagaj. Tu du-te înăuntru în timpul ăsta.

Iese din mașină și îl aud cum descuie ușa camerei de motel. Apoi, când deschide portbagajul SUV-ului, se aprinde lumina. Deschid ușa și mă strecur afară, apoi intru repede în cameră.

Mă duc în baie și mă uit în oglindă. Sunt murdară pe față. Mă spăl cu săpun, mă clătesc și mă șterg. Aud cum se închide ușa de la intrare și ies din baie.

El stă la geam și privește afară din spatele perdelei.

– E totul în regulă? îl întreb.

– Așa pare. Erau doar vreo două mașini parcate pe partea asta. Nu cred că ne-a văzut cineva și nici nu cred că te-au prins bine camerele de supraveghere.

Se întoarce de la fereastră și se uită la mine acum, stând nemișcat, cu mâinile pe lângă corp. Cu fața răvășită de durere, traversează camera și mă ia în brațe. Mă îmbrățișează îndelung, iar eu îl strâng cu putere. Nu vreau să-i mai dau drumul vreodată.

În cele din urmă, face un pas în spate și văd că are ochii în lacrimi. Îmi apucă mâinile cu blândețe și se uită în jos la încheieturile mele umflate și la zgârieturi.

– Îți aduc niște gheață.

– Nu, îi spun. Nu ieși din camera asta.

Mă trage către o canapea mică de lângă perete și mă așez pe ea, dându-mi seama deodată cât de epuizată mă simt. Se așază lângă mine și mă trage în brațele lui.

Sărutul lui e sărat, disperat și simt cât de tare mă doresc. Îi ating barba țepoasă, în timp ce lacrimile mi se preling pe față, și îmi trec degetele prin părul lui.

Deodată se retrage, îmi dă drumul din brațe și se ridică în picioare. Îmi trag răsuflarea și îl văd cum traversează camera, vrând neapărat să pună distanță între noi.

Se întoarce spre mine, cu privirea atât de îngreunată de emoții pe care nu pot să le numesc, încât simt că mi se frânge inima.

– Ideea e că sunt îndrăgostit de tine, îmi spune.

Îmi duc mâna la inimă, apoi la gură.

– Sunt... nici nu știu de cât timp, spune el. Te vreau... dar nu doar pentru o seară. Pur și simplu... nu-mi pot imagina viitorul fără tine.

Nu mă mai pot abține și încep să plâng de-a binelea.

– Și eu, îi șoptesc.

Face un pas spre mine, dar nu se apropie mai mult de atât.

– Dumnezeu are grijă de noi. Nu știu dacă observi lucrul ăsta.

– Îl observ, murmur eu.

– Nu vreau să-l necinstesc căzând pradă instinctelor mele. Îmi doresc ceva pe termen lung.

Știu exact ce vrea să spună, și dau din cap aprobator.

– Așa că... o să stau la distanță în seara asta. Tu o să dormi în pat, iar eu pe canapea.

– Bine, șoptesc.

Ne privim în ochi îndelung; aș vrea să mă ridic și să mă duc la el, să îl ating din nou, să îi gust buzele...

Un surâs ușor îi înflorește pe buze și deodată mă trezesc și eu zâmbind. Mi-a spus că mă iubește. Vrea să avem un viitor împreună. Este dispus să aștepte.

– Ești atât de frumoasă! îmi spune.

– Și tu ești.

O viață întreagă de cuvinte și emoții ni se citește în priviri.

Inima mi se umple de recunoștință.

– Trebuie să-ți schimbi bandajul, îmi spune el, pășind spre mine și atingându-mi umărul. S-ar putea să se fi desprins câteva copci.

Îi ridic cracul pantalonului și îi văd pansamentele de pe pulpe.

– Nici tu nu arăți prea bine.

– La mine nu-i problemă. Am pansamente în geantă, spune el.

– Sunt bine, Dylan.

– Vei fi.

Scotocește prin geanta lui mică de voiaj și scoate o cutie cu fâșii de tifon și bandă sanitară. Se așază pe canapea și îmi desprinde cu grijă bandajul.

Încerc să nu tresar de durere.

– Ok, șoptește el. E bine. Nu ai rupt copcile. Doar ai tras de ele.

– Ți-am zis că sunt bine.

Curăță rana cu apă oxigenată, apoi îmi pune cu grijă alt bandaj. După ce termină, ni se întâlnesc din nou privirile. Mă sărută, apoi se ridică și se îndepărtează de mine.

Zâmbesc.

– Mă omori cu zile, îi zic.

– Avem timp. Chestia asta nu poate dura la nesfârșit.

Nu că ar dura la nesfârșit mă îngrijorează pe mine, dar nu îi spun asta.

Mă ridic și mă uit la pat.

– Crezi că aș putea să fac o baie?

– Sigur, spune el. O să mă uit puțin la știri, să văd dacă s-a dat deja vestea dispariției tale.

Mă întorc în baie și pregătesc apa, dar, înainte să intru în cadă, mai spun o rugăciune către Dumnezeu pentru seara asta. Dacă mâine ajung la pușcărie – sau în mormânt – măcar am avut parte de aceste clipe.

CASEY

Îl aud pe Dylan la duș înainte de ivirea zorilor și mă ridic din pat, aprind lumina și mă uit în oglindă. Arăt de parcă aș fi dormit într-un șanț, și nu am nimic cu care să mă machiez sau care să mă facă să arăt mai bine. Fața și brațele îmi sunt pline de vânătăi de la crengile din pădure. Încheieturile de la mâini încă sunt umflate și dureroase la atingere, iar genunchiul mă doare.

Pregătesc cafeaua, apoi deschid televizorul și aștept știrile. Nu știu dacă Keegan a raportat deja evadarea mea sau dacă a omorât pe cineva și a încercat să îmi însceneze mie crima... Cel puțin n-a avut niciun obiect de-al meu pe care să-l lase la locul faptei, așa că poate n-a făcut-o. Ar fi putut să adune mostre din sângele meu de pe banchetă, dar, în acest caz, investigația medico-legală pentru identificare ar dura prea mult, așa că nu ar fi o modalitate imediată de a-mi înscena ceva.

Dylan iese din duș tocmai când torn o ceașcă de cafea.

– Bună, îmi spune zâmbind.

Îi dau cafeaua.

– Ai dormit vreun pic?

– Puțin. Dar m-am gândit mult. Am un plan.

– Ce plan?

– Ar trebui să plecăm acum, înainte să se facă ziuă, cât mai putem profita de protecția întunericului. Apoi trebuie să-l sunăm pe avocatul tău.

– Pe Barbero?

– Da. L-am sunat aseară, dar, după ce te-am găsit, am uitat să mai iau legătura cu el. Avea de gând să încerce să te scape din mâinile lui Keegan.

– Prea târziu.

– Cum l-ai ales pe tipul ăla? Nici măcar nu-i avocat de drept penal.

– Lucrez pentru el sub numele de Liana Winters.

Și încep să îi povestesc despre serviciul meu cam imoral.

– Nu știam pe cine altcineva să sun.

– Ei, poate ne ajută el până reușim să ajungem în altă parte.

Ne ducem la mașină, și, de data asta, mă pune să stau pe bancheta din spate, ca să mă pot ascunde mai ușor. Mergem mai întâi la un magazin non-stop. Când iese, îmi aruncă o pungă. Înăuntru se află un telefon cu cartelă.

– Credeam că iei trei, îi spun.

– Nu pe toate din același loc.

Cât eu stau pitită pe bancheta din spate, el se mai duce la două magazine și ia mai multe telefoane. Le activăm cu numărul de minute cu care vin la pachet.

Cu unul din ele îl sună pe Dex.

– Bună, amice. Îmi pare rău că te-am trezit.

Aud vocea somnoroasă de bas a lui Dex, dar nu-mi dau seama ce zice.

– Auzi, am nevoie de un loc sigur. O casă sau o cabană de vânătoare sau ceva într-un loc neumblat.

Dex ne-a mai ajutat și altădată. El mi-a cusut rana de la umăr când am fost împușcată și l-a luat pe Dylan la el acasă, după ce a suferit arsuri în incendiul care i-a distrus apartamentul.

Aud că îi spune ceva lui Dylan, iar Dylan notează pe hârtie.

– Ești sigur că e în locul ăla cheia? Nu stă nimeni acolo momentan?

Dylan îi mulțumește din suflet și închide. Se uită apoi către mine, pe bancheta din spate.

– Socrii lui au o casă lângă lac, în Little Rock.

– Arkansas?

– Da. Nu e departe de aici. Sună perfect. Pot să te las acolo în vreo două ore, iar apoi să mă duc la Shreveport să-i fac o vizită procurorului. O să-i explic toată situația. Îți las mașina asta și eu o să iau un avion spre Shreveport.

– Dylan, mă tem pentru tine.

– O să fie bine. Înainte să te predai, vreau să mă asigur că am făcut cunoscută povestea.

Aruncă telefonul pe care l-a folosit ca să-l sune pe Dex, apoi o ia către vest.

DYLAN

Am angajat un instructor de zbor la aeroportul din Little Rock ca să mă ducă în Shreveport cu avionul lui, un Piper Cub. Putem ajunge în aproximativ o oră.

Acum, că o știu pe Casey în siguranță, mă pregătesc să fac ce trebuia să fac cu săptămâni în urmă. În timpul zborului, actualizez probele de pe stick-ul meu. Adaug informațiile cu privire la felul în care Keegan a luat-o pe Casey cu gând să o ucidă, cele despre sângele pe care l-a lăsat ea în mașină, despre evadarea ei și despre promisiunea lui de a-i înscena o altă crimă. Includ și filmarea de la barul Monnogan's, cu Keegan urmărindu-ne în parcare în noaptea în care Sy Rollins a fost ucis. Apoi copiez toate astea pe alte două stick-uri pe care le-am cumpărat odată cu telefoanele.

De la aeroportul din Shreveport iau un Uber către locul în care se află mașina mea. În timp ce conduc, aud la radio alerta din Memphis privind căutarea fugarei care a evadat din mașina ce o transporta, și mă enervez când văd că presa n-are habar de nimic. Este clar că nu au fost informați de

faptul că ea avertizase poliția din Memphis că Keegan avea să încerce să o omoare.

Dar vor afla curând.

Pun unul dintre stick-uri într-un plic căptușit cu bule și o trec ca destinatar pe Macy Weatherow, reporterița care a apărut-o pe Casey. Îl duc la studioul de televiziune. După ce îmi pun niște ochelari de soare și o șapcă – o deglizare destul de jalnică, de altfel – intru și o rog pe recepționeră să îmi dea pachetul lui Mary.

Apoi strecoar alt stick în buzunar și mă îndrept către biroul procurorului.

Întorc situația pe toate părțile. Dacă nu este acolo, aș vrea oare să vorbesc cu un asistent judiciar? Iau hotărârea să discut doar cu procurorul în persoană, altfel s-ar putea să umble vorba și să se ducă totul de râpă. Nu pot risca să îl pună cineva în temă pe Keegan.

Este după-amiază târziu – aproape de ora închiderii – când ajung la biroul procurorului și parchez. Măinile îmi transpiră când ies din mașină și mă îndrept spre clădire. Intru și mă duc direct la recepționeră, care mă privește zâmbind în timp ce mă îndrept spre ea.

– Bună, numele meu este Dylan Roberts.

Îi explic legătura mea cu departamentul de poliție.

– Am nevoie să discut cu domnul procuror despre o chestiune de importanță majoră legată de cazul Casey Cox.

Sună la biroul lui, apoi mă îndrumă să iau liftul și să cobor la al patrulea etaj. Clădirea are 20 de etaje și, chiar dacă mă îndoiesc că biroul lui ar fi la un etaj inferior, mă duc într-acolo. Ies din lift și mă uit în ambele părți, încercând să-mi dau seama încotro s-o iau.

Un bărbat se apropie de mine.

– Domnul Roberts?

– Da.

– Am fost trimis să văd de ce aveți nevoie.

– Și cine sunteți dumneavoastră? întreb.

– John Appinet. Sunt asistentul domnului procuror.

– Sunteți procuror adjunct?

– Nu, domnule, sunt asistent judiciar. Putem intra aici ca să-mi arătați despre ce e vorba?

Îmi dreg vocea.

– Sincer, nu. Trebuie să vorbesc cu procurorul general. Am informații despre Casey Cox pe care trebuie să i le înmânez personal. Vor avea un mare impact asupra cazului ei de acum încolo.

– Știți unde se află ea?

Îmi încrucișez brațele, dându-i de înțeles că nu am de gând să-i mai spun nimic.

– Chemați-l pe domnul procuror, să discut cu el. Informațiile sunt extrem de sensibile și e vorba de o urgență. Credeți-mă, sunt lucruri pe care va dori să le afle înainte să ajungă în presă.

Asta îl face să ridice din sprâncene. Își îndreaptă privirea de-a lungul coridorului.

– Bine, duceți-vă în spațiul de așteptare și luați loc. Mă întorc imediat.

În spatele unui birou aflat în zona de așteptare, se mai află o recepționeră sau o secretară, dar nu își ridică privirea când mă așez pe scaun. Mă uit la ceas și privesc prin

geamul de sticlă, întrebându-mă dacă Appinet îi dă clar de înțeles că este o chestiune urgentă.

Se întoarce după câteva minute.

– Pofțiți pe aici, domnule Roberts. Vă conduc la domnul procuror Phillips. Biroul lui este la alt etaj.

Îl urmez înapoi în lift. Îmi bag mâna în buzunar și strâng bine stick-ul între degete. Abia aștept să i-l dau.

Biroul procurorului nu este atât de îngrijit cum mi-aș fi închipuit. Probabil este mai mare decât celelalte birouri de pe aici, dar nu este poziționat pe colț și cred că nici nu se compară cu biroul pe care l-ar fi avut dacă ar fi lucrat în sectorul privat.

Bărbatul pe care l-am văzut adesea la televizor pare distras și dezinteresat când se ridică în picioare și îmi strânge mâna.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Roberts? Părea important.

– Dacă s-ar putea să vorbim între patru ochi...

Phillips dă din cap către Appinet și asistentul judiciar se retrage. După ce închide ușa în urma lui, mă așez pe scaun, scot stick-ul și îl las să alunece pe birou.

– După cum știți, am fost angajat de familia lui Brent Pace să o găesc și să o aduc înapoi pe Casey Cox. Ieri, comisarul șef Gates m-a încadrat în departamentul de poliție. Dar pe parcursul investigației am descoperit anumite lucruri legate de detectivi importanți din poliție care, cred eu, sunt vinovați de moartea lui Brent. Casey Cox este nevinovată, și am aici dovezi care atestă că Gordon Keegan și Sy Rollins, printre alții, l-au ucis pe Brent. Însă nu doar pe el. Și că acum câteva zile Keegan l-a omorât pe Sy Rollins.

Phillips își îndreaptă spatele, palid la față, și ia stick-ul. Se încruntă în timp ce mă analizează iar din priviri și bagă stick-ul în portul USB din calculatorul lui.

– Înainte să mă uit la astea, trebuie să-mi spui dacă știi unde se află fata.

– Vorbim despre asta după ce vă uitați la probe. Avocatul ei va negocia predarea, după ce vedeți toate astea, dar domnișoara Cox se teme că Keegan o va omorî ca să-i închiadă gura. A povestit acest lucru și polițiștilor din Memphis, dar ei au ignorat-o și i-au încredințat-o lui. O mișcare foarte proastă. Am dovezi că el a încercat s-o omoare, dar ea a reușit să evadeze și să scape de el.

Se uită la mine cu gura căscată.

– Ce dovezi?

– Keegan nu avea de gând să o ducă în Shreveport. A dus-o într-o zonă îndepărtată, împădurită, cu intenția s-o ucidă. În mașina închiriată de el se pot găsi urme de sânge, sângele ei. Fata vă poate îndruma către locul în care a dus-o polițistul. Veți găsi urmele ei pe pământ și poate chiar mai mult sânge, întrucât a avut niște zgârieturi serioase.

– Înseamnă că ai văzut-o?

Evit să îi dau un răspuns direct.

– Am vorbit cu ea. Mi-a povestit ce s-a întâmplat și, în baza probelor pe care le-am adunat pe parcursul anchetei, îi dau crezare. Gordon Keegan este un șantajist și un criminal în serie. Este un adevărat cancer pentru Poliția din Shreveport, care e pe cale să intre în metastază. Avocatul lui Casey se va asigura că povestea ei va ajunge în presă și vă puteți imagina în ce fel își va înfige dinții presa în ea. Trebuie să aflați toate aceste lucruri înainte să se întâmple asta.

– Ai vorbit cu cineva din cadrul secției de poliție din Shreveport despre asta?

– Nu. Nu știu cine este implicat, iar oamenii ăștia sunt foarte periculoși. Am hotărât că e mai bine să vin la dumneavoastră.

– Nici măcar cu comisarul șef Gates?

– Nu.

Oftează.

– Bine.

Pare puțin tulburat, lucru deloc surprinzător, scutură din cap și încearcă să-și regăsească capacitatea de concentrare.

– Ce fișier trebuie să deschid mai întâi?

Îl direcționez către prezentarea generală a tuturor informațiilor și le parcurgem împreună. Ascultă cu atenție, punând întrebări și verificând dacă a înțeles bine. Ne ia mai bine de o oră să trecem prin toate, așa că îi cere asistentului său să preia toate apelurile telefonice. Când terminăm, e ud de transpirație. Se ridică și începe să se plimbe prin cameră dintr-o parte în alta, reflectând, cu ochii ațintiți asupra covorului bej.

În cele din urmă, se întoarce spre mine.

– Ok, uite cum facem. Va trebui să emit un ordin de arestare pe numele lui Keegan. E clar că viața ta este în pericol. Și trebuie să vedem cum și când o putem aduce aici pe Casey Cox. Am nevoie de un număr de telefon ca să vorbesc cu ea.

Nu vreau să i-l dau, dar am ajuns în momentul decisiv. Trebuie să audă versiunea ei. Îi dau numărul lui Barbero și îi spun că poate să îi pună el în legătură.

– Nu vreau să pleci de aici înainte să pun lucrurile în mișcare, spune Phillips. Va trebui să discut cu tine în timp ce ne ocupăm de chestiunea asta. O să-ți pun la dispoziție o cameră și o să te rog să stai acolo până când vei putea să pleci în siguranță. Este o cameră securizată – nu poate ajunge la tine nici presa, nici Keegan, nici nimeni altcineva. Ești de acord?

Este așa o ușurare să văd că o persoană aflată într-un post de conducere ia lucrul ăsta în serios, încât sunt dispus să accept aproape orice. Dar în privința asta nu sunt așa sigur.

– Aș prefera să nu rămân blocat aici. Vreau să ajut la găsirea lui Keegan.

– Desigur. Vom avea nevoie de tine pentru asta. Dar trebuie să dau mai multe telefoane și te vreau aproape, fiindcă o să mai fie nevoie să-ți cer informații. N-o să dureze așa mult.

Sunt reticent, dar în cele din urmă sunt de acord.

– În regulă. Dar când va trebui să se predea Casey, vreau s-o aduc eu.

Dă aprobator din cap, apoi își trece degetele prin păr și scoate o înjurătură.

– Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva. Va fi o știre de nivel național. Internațional! Va dura ani buni până când oamenii noștri își vor reveni din chestia asta.

– Este mai bine ca procesul ăsta să înceapă acum. Închideți-i pe Keegan și pe acoliții lui.

Mă conduce către camera securizată și îi cere asistentului să aprovizioneze micul frigider dinăuntru cu Mountain Dew și Coca Cola, băuturile mele preferate. Are baie, deci

nu trebuie să ies de aici. Există și un televizor, iar asistentul îmi dă parola de la Wi-Fi. Dar când apăs tastele de pe telefon, văd că nu am nicio liniuță de semnal.

Îi trimit un e-mail lui Casey pe adresa noastră de Yahoo.

Gata. I-am povestit procurorului. O te sune curând. S-au pus în mișcare. Eu sunt în siguranță într-o cameră securizată de la birourile lor, până îl arestează.

Apăs pe butonul de trimitere, dar imaginea de pe ecran nu se schimbă. Apăs din nou. Nimic. Nu știu sigur dacă s-a trimis sau nu e-mail-ul. Oare este ceva în neregulă cu internetul lor?

Cât aștept să văd dacă primesc vreun răspuns, deschid televizorul și mă uit la știri. Îmi simt inima mai ușoară, plină de speranță și îi mulțumesc lui Dumnezeu. Simt că lucrurile chiar s-ar putea rezolva acum, că există o șansă ca Casey să fie dezvinovățită și ca noi doi să avem un viitor împreună. Oare cum va arăta el? Încotro vom merge de aici încolo?

Am putea ieși împreună la film sau la cină, sau am putea sta pur și simplu în casă să ne uităm la televizor, să facem lucruri normale pentru un cuplu. Oare relația noastră va funcționa chiar și fără vâlul morții și al crimelor fluturând deasupra capetelor noastre?

Da, eu cred că așa va fi. Noi nu suntem persoane melodramatice. Nu avem nevoie de o astfel de stimulare care să ne lege unul de celălalt. Casey pare o persoană simplă și nepretențioasă. Chiar dacă am petrecut așa puțin timp împreună, presimt că nu e omul care să mă secătuiască nici la propriu, nici la figurat. Din contră, ea îmi umple sufletul, chiar și în cele mai grele momente.

Da, așa mă simt. Plin. Ca și cum o parte din mine s-ar fi golit, iar ea are exact ceea ce îmi trebuie ca să umplu golul.

Îmi verific iar e-mailul. Niciun răspuns. Încerc să trimit din nou mesajul, dar nu pot: internetul este blocat. Oftez și pun totul pe seama securității camerei.

Mă uit pe fereștriuca dreptunghiulară care dă înspre parcare. Nu văd pe nimeni; au mai rămas doar vreo două mașini parcate. Probabil că angajații au plecat deja acasă.

Încerc să deschid ușa. Este încuiată. Nu știam că Phillips avea să o încuie.

Simt că mi se zburlește părul pe brațe și încerc din nou clanța. Deși nu văd pe nimeni prin geamul de la ușă, bat în ea cu putere și încep să strig.

A trecut prea mult timp. Nu-mi place chestia asta. Bat în ușă, în speranța că o să mă audă cineva și o să vină să o descuie, ca să întreb ce se întâmplă. Nu vine nimeni. Mă duc la baie, mă aplec peste chiuvetă și mă spăl pe față. Mă șterg și mă uit în oglindă.

Deodată mă încearcă un sentiment înfiorător că am greșit. Nu, îmi spun. Am procedat corect. Am dus stick-ul la studioul de televiziune. Am venit să vorbesc direct cu procurorul. Am denunțat o serie de infracțiuni sinistre. Va fi bine. Phillips are suficiente probe pe care să le prezinte lui Gates. Sau poate discută mai întâi cu primarul, șeful lui Gates. Lucrurile astea durează.

Apoi aud că descuie cineva ușa. Ies repede din baie și văd cum se deschide ușa.

– Pe unde ați umblat? Întreb. Nu mi-ați spus că voi fi încuiat aici!

Procurorul pășește înăuntru, dar nu mă privește în ochi.

Văd o umbră pe peretele din spatele lui.
Gordon Keegan apare rânjind în tocul ușii.
– Bună, amice. Ce mai faci?

DYLAN

Mă năpustesc asupra lui, iar pumnul meu își atinge ținta, lovind din plin falca lui Keegan, dar în câteva secunde sar amândoi pe mine. Dau din mâini în stânga și în dreapta, cu pumnii strânși, luptându-mă cu cei doi și reușind să mă țin pe picioare, până când Keegan mă izbește cu piciorul în tibie, provocându-mi o durere fulgerătoare exact acolo unde am fost ars, o durere care mă pune în genunchi. Mă imobilizează la podea și îmi încătușează mâinile la spate.

– Credeai că m-ai prins, nu-i așa? șuieră Keegan, în timp ce mă smucește ca să mă ridic în picioare. Bănuiam de ceva timp că ești un turnător. I-am zis lui Rollins că nu pot avea încredere în tine, dar el începea să aibă.

I-am făcut o rană serioasă la falcă, iar acum se pipăie cu vârfurile degetelor, verificând dacă sângerează.

Mă întorc către Phillips.

– Deci, și tu ești implicat în treaba asta? Așa a reușit să iasă basma curată tot timpul?

Nu răspunde niciunul dintre ei și știu că e inutil.

– Ai dreptul să nu spui nimic...

Nu pot să cred că tocmai Keegan îmi citește drepturile, omul ăsta care calcă legea în picioare și o folosește ca pe o armă. Criminalul ăsta cu sânge rece, psihopatul ăsta care ar omorî pe oricine îi stă în cale. Nu pot să cred că un procuror pus în funcție de oamenii din Louisiana se ploconește în fața lui. Cum e posibil așa ceva?

– Unde mă duceți? Întreb.

– Ești arestat fiindcă ai complotat cu o fugară, murmură Phillips.

Ieșim în hol și mă uit după cineva, oricine, care m-ar putea ajuta. Nu este nimeni aici, dar încerc oricum.

– Oamenii ăștia sunt niște criminali! strig atât de tare, încât simt că îmi plesnesc coardele vocale. Nu m-aude nimeni?

Keegan se întoarce și îmi dă un pumn, iar inelul lui îmi crapă buza. Sângele îmi curge pe bărbie, dar n-am cum să-l șterg. Urmând exemplul lui Casey, scuiș înșpre Keegan și îi mânjesc cracul pantalonului. Înjură și mă lovește iar.

Nu mă deranjează, fiindcă fiecare picătură de sânge pe care o vărs este o dovadă care poate fi folosită mai târziu. Dacă mă omoară, Casey va vorbi oricum cu presa și poate cineva va găsi probele astea.

– Casey știa că vin aici, spun eu. Va vorbi cu presa. Nu veți scăpa nepedepsiți.

Se uită unul la altul, apoi mă trag către lift și apasă butonul pentru subsol. Ușile se deschid la o parcare subterană. Țip din nou când mă scot cu forța de acolo, dar Phillips îmi plesnește o palmă peste gură și amenință că mă strânge de gât. Keegan îmi leagă gleznele și îmi ridică picioarele. Mă

împotrivesc, zvârcolindu-mă, dau din genunchi și din cap, în timp ce sunt dus către o mașină.

Keegan îmi lasă picioarele în jos și rămân așa, în picioare, cât deschid ei portiera din spate, apoi mă împing înăuntru și trântesc ușa. Va fi bine dacă mă duc la închisoare. Nu va mai dura mult până când Macy Weatherow va face publică știrea. Dar nu cred că închisoarea este cea mai probabilă destinație. Minteă îmi zboară în toate direcțiile, în timp ce studiez ușile, încercând să găsesc o cale de scăpare.

Mă răsucesc și încerc să deschid portiera, dar este activată siguranța pentru protecția copiilor.

Chiar dacă aș putea să deschid ușa, nu aș avea cum să fug cu picioarele legate. Trebuie să aștept să văd ce se întâmplă sau să atrag atenția unui pieton. Însă ei o iau pe un drum lăturalnic, cu puțin trafic, și pe deasupra începe să se înnopteze.

– Sună-l pe avocat, îi spune Keegan procurorului, porbind mașina. Imediat, Phillips formează un număr, de parcă ar fi cățelul lui dresat. Când aude sunetul slab al țârâitului, Keegan îi smulge telefonul din mână lui Phillips. În timp ce ieșim din parcare, aud vocea lui Barbero.

– Barbero, sunt detectivul Keegan din Shreveport. Trebuie să-i transmitem un mesaj lui Casey Cox. Spune-i că îl avem pe iubitelul ei cu noi și că o sfătuim să anuleze interviul pe care avea de gând să-l dea. Ai înțeles?

Îl aud pe Barbero urlând la celălalt capăt al firului.

– Adu-o aici azi! ordonă Keegan. Dacă nu, poate să-și imagineze urmările.

Scuip din nou împrôșcând cu sânge și mă apuc să urlu și eu:

– Nu o aduce aici!

Știu că Barbero mă aude, pentru că urmează alte strigăte.

Keegan întrerupe apelul.

Trage mașina pe dreapta și îi aruncă telefonul înapoi lui Phillips. Iese din mașină, smucește portiera, se aruncă peste banchetă și mă apucă de gât. Simt cum mi se adună tot sângele în față, îmi ard urechile și îmi este strivit gâtul. După un minut, Keegan îmi dă drumul; gâfâi și încerc să înghit. E clar că am să mă aleg cu vânătăi și o inflamație în gât, pe puțin. Tușesc, încercând să respir. Privirea lui Keegan este mai letală decât am văzut-o vreodată când îmi șuieră în față:

– Dacă mai încerci vreodată să agiți apele, nu mai aștept o clipă. Te omor și cu asta basta! Oricum asta mi-am dorit de la bun început. Singurul motiv pentru care mai trăiești este să o forțăm pe ea să facă ce vrem noi, iubărețule.

Se duce spre locul pasagerului și îi spune lui Phillips să conducă el. Procurorul iese din mașină și îi dă ocol. Ierarhia dintre ei este uluitoare. Keegan este în mod cert dulăul cel rău, iar Phillips cățelușul de la picioarele lui. Ori îl are Keegan la mână cu ceva, ori îl plătește cu sume uriașe. Dar simplele găinării nu i-ar aduce câștiguri atât de mari, cât să le împartă cu atâția oameni, inclusiv cu procurorul. Nu înțeleg.

– Avocatul a zis că Casey o să se predea mâine dimineață la 8.00, spune Keegan. I-am zis că nu sunt de acord. Trebuie s-o facă azi. Dar noi trebuie s-o prindem înainte să

se predea realmente. Nu putem s-o lăsăm să se ducă la poliție.

– O să discute cu presa? întreabă Phillips.

– Nu, spune Keegan. Ai încredere în mine. Nu vrea ca el să moară.

Ei nu știu că Macy a primit stick-ul. Dacă face publică știrea în seara asta, probabil că mă vor îngropa de viu.

Închid ochii și mă rog lui Dumnezeu să nu o lase pe Casey să cadă în capcana asta. Ea știe că nu i se poate preda lui Keegan, dar nu știe nimic de procuror. Sunt aproape sigur că e-mailul meu n-a ajuns la ea. Probabil că mi-au blocat accesul la internet.

De ce nu mi-am dat seama ce făcea Phillips? Cum de am lăsat să se întâmple așa ceva?

Mintea îmi zboară la imaginea patronului de magazin din Afganistan care mătura trotuarul din față după explozia cu dispozitivul improvizat, în timp ce tovărășii mei zăceau ruși în bucăți la doar câteva sute de metri de magazinul lui.

Scutur din cap, spunându-mi că trebuie să rămân în realitatea prezentă. Nu pot să cad pradă unui alt episod de stres post-traumatic, dar nu m-am priceput niciodată să îl țin sub control. Mă lupt cu greața care mă cuprinde, cu panica și transpirația care îmi îmbibă hainele. Bărbatul mătură în continuare, ignorând suferința tragică, întorcând ochii de la răul care se petrece chiar în fața lui, de la pielea arsă, de la sângele și mirosul morții.

Mă agăț de un pasaj din Biblie care mă alină întotdeauna. Epistola către Romani, 8:28. Mișc buzele pentru a rosti

cuvintele în timp ce imaginea patronului magazinului afgan încearcă să mă tragă spre ea.

Și știm că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt chemați după voia Lui.

Toate... Toate...

Îmi fixez mintea pe acest verset, îl repet în cap la nesfârșit, având încredere în el, crezându-l. Orice s-ar întâmpla, viață sau moarte, trădare sau evadare... toate se vor face spre împlinirea binelui.

Nu-i așa?

Repet din nou versetul în minte, în timp ce mirosul de fum și de carne arsă aproape că mă sufocă. *Toate*, îmi spun când mă trezesc iar acolo, scoțându-l pe Dex din foc...

Toate. Toate. Toate.

Panica devine din ce în ce mai mică, iar imaginea bărbatului care mătură și a prietenilor mei pe moarte dispare ca praful în vânt.

Sunt aici acum, nu pe strada aia din Afganistan. Îmi forțez mintea să-și imagineze o scăpare. Mă uit în jur, căutând ceva, orice lucru de care să mă pot folosi. Dar nu îmi vine în cap niciun plan care ar putea funcționa în situația asta în care am mâinile și picioarele legate. Așa cum bănuiam, se îndepărtează, nu se apropie de secția de poliție, și știu că o să ajung prin vreun loc pustiu, precum Casey noaptea trecută, unde o să fiu omorât și îngropat. Iar Casey va fi considerată în continuare o criminală și nu va scăpa niciodată. Toate prin câte am trecut vor fi fost inutile. Nu își va primi niciodată viața înapoi. Familia ei va plânge după ea și nu va ști dacă e vie sau moartă.

Probabil va fi moartă.

Nu, nu pot să mă concentrez pe chestia asta. Toate lucrurile conlucrează către împlinirea binelui.

Mă gândesc la Iisus, suferind pe cruce, sângerând până la moarte, trădat și batjocorit. Chiar și asta s-a întâmplat spre împlinirea binelui. Și de data asta se va întâmpla la fel cumva, chiar dacă pare cel mai rău lucru posibil.

Toate lucrurile.

Mă forțez să mă gândesc din nou la posibilitatea evadării. Dacă e posibil să am vreo șansă, aceea va fi atunci când mă vor scoate din mașina asta. Urmăresc fiecare vi-raj, încercând să țin socoteala punctelor de reper; îmi dau seama că mergem la vale, pe un drum neasfaltat, cu prundiș, care trece pe lângă un service auto ce pare să aibă ușile blocate cu scânduri bătute în cuie. Firma este ruginită și stearsă. Nu a mai fost deschis de mult timp.

Keegan conduce pe drumul cu pietriș din spatele service-ului, și mergem astfel prin pădure vreo câteva minute. În cele din urmă, se ivește o cabană printre copaci. Arată mai bine decât mă așteptam și mă întreb dacă nu e încă una dintre jucăriile scumpe ale lui Keegan cumpărate din banii câștigați prin vărsare de sânge.

Urcăm până în fața cabanei, iar Keegan iese din mașină și scoate cheia de sub o piatră din grădină. Probabil că nu este casa lui. Vine apoi și îmi deschide portiera. Îmi taie legăturile de la glezne și mă eliberează.

– Ieși, îmi spune, dar, înainte să fac vreo mișcare, își scoate arma și o îndreaptă spre capul meu în caz că vreau să încerc ceva. Procurorul scoate și el o armă, iar acum au amândoi armele îndreptate spre mine. Simt că niciunul

dintre ei n-ar avea vreo problemă dacă celălalt m-ar împușca pe loc și ar scăpa de acest coșmar măcar în parte. Dar au nevoie de mine viu ca să o poată manipula pe Casey.

Îi las să mă conducă înăuntru. Casa arată de parcă ar fi dintr-o revistă. Este perfectă până în cel mai mic detaliu. Keegan se duce într-o cameră din spate, de unde se întoarce cu o bară de metal, care pare a fi un suport de umerășe, și cu două uși de șifonier.

- N-are nimeni cum să scape de aici.
- Sigur vrei să-i lași picioarele libere? Întreabă Phillips.
- Da, m-am săturat să-l car. Lasă-l să umble.

Keegan mă conduce într-o încăpere care pare a fi camera menajerei. Nu are nicio piesă de mobilier, iar ușile șifonierului și bara pentru umerășe au fost scoase.

Mă împing înăuntru și încuie în urmă ușa solidă de lemn. Mă uit în jur să găsesc o modalitate de a scăpa. Nu există nicio fereastră. Podeaua este acoperită cu un covor și de tavan atârnă un singur bec. Tavanul e la o înălțime de cel puțin trei metri, așa că becul este prea sus ca să ajung la el. Casey va cere să îmi audă vocea. Dacă mă lasă să vorbesc cu ea, o să-i spun să fugă. Să plece din țară. Chiar nu poate avea încredere în nimeni.

Dar mă tem să nu fie deja prea târziu.

CASEY

Așteptarea mă omoară. Au trecut ore întregi de când Dylan a plecat să discute cu procurorul și a promis să sune de îndată ce termină. Dar ziua de lucru s-a încheiat, soarele apune și eu mor de frică. Nu pot să stau aici, în cabana socrilor lui Dex, la nesfârșit. Oare s-a întâmplat ceva cu Dylan?

În sfârșit sună telefonul și tresar, dar sunt dezamăgită când văd că nu-i decât Billy Barbero.

– Alo?

– Liana? întreabă el.

– Casey, îl corectez.

Ignoră lucrul ăsta și începe să vorbească.

– M-a sunat un detectiv pe nume Keegan. Mi-a zis să-ți spun că iubitul tău e la el.

Inima îmi sare din piept.

– Ce?

– Ai de gând să te adresezi presei? Pentru că, în cazul ăsta, trebuie să fiu și eu cu tine.

Îmi vâjâie capul.

– Eu... Nu știu.

– Au zis că știi care ar fi urmările.

Subînțelesul mesajului lui Keegan îmi pătrunde până-n măduva oaselor.

L-au prins pe Dylan. Au de gând să-l omoare dacă vorbesc cu presa.

– Ai discutat cu procurorul?

– N-am reușit să dau de el. Am vorbit cu comisarul șef Gates și m-a asigurat că, odată ce te predai, te vor plasa într-o unitate izolată în care va fi limitat accesul altor persoane. Dar apoi m-a sunat detectivul.

– Procurorul trebuie să fie și el implicat, murmur eu. Probabil că el l-a sunat pe Keegan. Încearcă să mă scoată din ascunzătoare.

– Casey, are dreptate în privința urmărilor. Nu îți recomand să discuți cu presa. Poliția poate folosi orice spui împotriva ta.

Îmi iau geanta și adun puținele mele lucruri.

– De pe ce număr au sunat? îl întreb.

– Casey, ascultă-mă.

– De pe ce număr? țin eu, punând mâna pe un pix de lângă cuptorul cu microunde.

Caută numărul în telefon, apoi mi-l dictează. Îl scriu pe mână.

– Așadar, spune-mi unde ne putem întâlni...

Îi închid, intru pe Google de pe telefon și caut „Find My Phone”. Am auzit că există o modalitate de a face lucrul ăsta chiar și fără aplicația Find My Phone. Dacă ai numărul

de telefon, pot să-ți arate unde se află mobilul. Odată, o prietenă și-a scăpat pe jos telefonul când se plimba prin oraș și a găsit un site care i-a spus exact unde se afla.

Parcurg lista de rezultate de pe Google, încercând să găsesc ceva care ar putea funcționa. Există un site care localizează telefonul mobil, dar trebuie să-l faci să sune ca să-l găsească. Nu vreau asta, deci caut altceva. Majoritatea sunt servicii plătite, dar nu am niciun card de credit, așa că nu pot să le folosesc. Apoi dau peste un articol despre cum să găsești un telefon pierdut sau să monitorizezi telefoanele copiilor. Este o aplicație care poate fi descărcată.

O descarc rapid și mă înregistrez cu un nume fals, după care tastez numărul lui Dylan. Aștept câteva minute, cât se încarcă, apoi primesc un mesaj care îmi spune că nu pot găsi telefonul cu acel număr. Încep să urlu, dar apoi îmi vine altă idee. Telefonul lui Keegan: numărul pe care tocmai mi l-a dat Barbero. Tastez numărul și îmi apare o hartă pe ecran. Este un punct albastru care arată locul în care se află telefonul de pe care a fost sunat Barbero, așa că măresc imaginea ca să studiez locația. Îmi tresaltă inima când văd că telefonul se află în Shreveport, dar nu recunosc strada. Este chiar la ieșirea din oraș. Încerc să-mi dau seama unde se află raportat la biroul procurorului.

Nu am nicio garanție că Dylan se află acolo unde este și telefonul polițistului, dar măcar e un punct de plecare.

Curăț orice dovadă că m-am aflat vreodată în cabana socrilor lui Dex, apoi mă deghizez rapid, încui ușa și pun cheia înapoi de unde am luat-o. Mă urc în mașina închiriată pe care mi-a lăsat-o Dylan și o pornesc către Shreveport.

Mă rog pe tot drumul până acolo, repetând rugăciunea o dată la câteva minute, de parcă singura modalitate de a-l

contacta pe Dumnezeu ar fi să îl prind chiar în momentul în care se întâmplă să se uite în direcția mea. Știu că nu așa merg lucrurile. Știu că El e atent la mine de fiecare dată când mă rog și că Iisus stă la dreapta Tatălui, ca mijlocitor al meu, așa cum am auzit la biserică. Sigur Dumnezeu este atent la Iisus.

Pe măsură ce mă apropii de Shreveport și mă ghidez după punctul acela albastru, rugăciunile mele devin din ce în ce mai frenetice.

DYLAN

În timp ce aștept să vină Keegan să mă omoare, mă uit prin cameră după orice lucru care ar putea fi folosit ca armă. Dulapul nu are niciun raft pe care să-l pot scoate, iar Keegan a scos deja bara pe care se agață umerășele.

Fac un inventar rapid. Este un întrerupător lângă ușă, dar, având mâinile legate, ar fi greu să fac ceva mai mult decât să provoc un scurtcircuit. Aș putea să rup plăcuța întrerupătorului și să obțin un obiect suficient de ascuțit cât să pot lupta ca să ies de aici. Mai sunt profiluri decorative, șipci de podea, plăci de rigips. Fără nicio unealtă, nu am ce să fac cu toate astea.

Mă duc la întrerupător și mă aplec, întinzându-mi brațele atât de tare, încât simt că mi se rup articulațiile. Rotesc șuruburile cu unghia de la degetul mare, slăbind plăcuța de plastic. Da, asta ar putea funcționa. Aș putea să rup un colț, apoi altul și să o folosesc ca pe o armă albă. Aș avea doar o șansă, fiindcă probabil ar observa că lipsește cu proxima ocazie în care ar intra în cameră.

Studiez ușa. Are balamalele pe partea în care mă aflu și mă întreb cât de lungi sunt șuruburile. După zgomotul pe care l-a făcut când au închis-o, pare solidă. Dacă e din lemn masiv, atunci s-ar putea ca șuruburile să fie mai lungi, iar dacă le țin între degete, ar putea fi folosite ca armă. Pășesc încet spre ușă și le studiez, încercând să le rotesc cu unghiile. Nu am cum să le scot fără o șurubelniță.

Dar, dacă rup cumva plăcuța ca s-o pot folosi pe post de șurubelniță, aș putea să scot șuruburile din balamale. Dacă îi aud plecând la un moment dat, aș putea să scot ușa și să evadez. Dar dacă nu pleacă... dacă vin să mă ia...

Mă mai uit o dată în jur. Singurul obiect care se mai află aici este covorul. Da! Covorul.

Mă duc la dulapul fără uși, fără rafturi și fără bară pentru umerase și mă așez jos cu spatele la perete. Îmi strecur degetele pe sub covor, pe la marginea acestuia, și îl ridic de pe podea. Se ridică destul de ușor. Trag de el până dau de ceea ce caut.

Șipca de lemn cu ținte care fixează covorul. Apuc lemnul prins în cuie de pardoseală și reușesc să desprind un capăt. Apuc de celălalt capăt și îl desprind și pe el.

Așez iar covorul, ascunzând ce am făcut, și încep să flutur șipca lungă de un metru. Da, ar putea să facă daune serioase dacă o folosesc cum trebuie. Și poate cuiele mă vor ajuta să tai brățărilor de plastic cu care îmi sunt legate mâinile. Încerc, dar nu pot apăsa suficient de tare cât să taie.

Îmi ridic cracul pantalonilor unde am bandajul aplicat pe arsuri. Nu am cum să o ascund aici, deoarece cuișoarele s-ar agăța de blugi. O bag din nou sub covor, lăsându-l desprins ca s-o pot apuca atunci când am nevoie de ea.

Când vor veni să mă omoare, voi putea măcar să mă împotrivesc.

Casey va cere o dovadă că trăiesc, de asta mă țin ei în viață. Se folosesc de mine ca să o ademenească în acest loc.

Sper să fie precaută. Când i-a zis Barbero că Keegan m-a prins, probabil că și-a ieșit din minți. Sper că gândește limpede și nu va face ce zic ei.

Dar va face. Este curajoasă și altruistă și va pune viața mea mai presus de a ei.

O cunosc.

Gândul ăsta îmi aduce lacrimi în ochi. Nu știu când m-a pus vreodată cineva pe mine pe primul loc în viața lui. Mama și tata sigur n-au făcut-o. Eu și sora mea încercam practic să supraviețuim, fiecare pentru el.

Ea mă iubește. Închid ochii și derulez în minte cuvintele pe care ni le-am spus unul altuia noaptea trecută, când i-am spus că sunt îndrăgostit de ea, iar ea, cu lacrimi în ochi și aproape incapabilă să scoată un cuvânt, mi-a spus: „Și eu”.

Nu am nevoie de nimic mai mult. Cunosc puterea și sensul acestor două cuvinte. Astăzi au pus-o într-un mare pericol și s-ar putea să plătească cu propria viață.

Îmi doresc să nu mă fi iubit. *Te rog, Doamne! Nu o lăsa să vină!* Măcar de-aș putea să rămân în viață până când postul de televiziune KTAL va face public ce le-am dat. Când va apărea totul la știri, poate că Keegan și Phillips vor fi atât de tulburați, încât își vor lua tălpășița și mă vor lăsa aici singur. Dacă se va întâmpla așa, voi găsi eu o modalitate să evaderez. Nu e mare lucru, dar e singura mea speranță. Trebuie să supraviețuiesc pentru ea.

CASEY

În timp ce conduc către Shreveport, apropiindu-mă de punctul albastru de pe hartă care marchează telefonul lui Keegan, sun la KTAL, postul TV la care Dylan avea de gând să ducă stick-ul. După ce meniul robotizat îmi prezintă opțiunile, aleg să fiu direcționată către căsuța vocală a lui Macy Weatherow.

– Sunt Casey Cox, îi spun. Cineva v-a adus azi un stick cu dovezi care arată că nu l-am omorât eu pe prietenul meu Brent Pace. Doi detectivi de poliție – Gordon Keegan și Sy Rollins – sunt făptașii, și mi-au înscenat crima, ca să fiu eu acuzată. Dacă nu ați făcut-o încă, vă rog să vă uitați pe fișierele acelea. Bărbații aceștia l-au omorât și pe tatăl meu, iar ei și partenerii lor au șantajat mai mulți oameni de afaceri din zonă. Săptămâna trecută l-au omorât pe proprietarul unei spălătorii, iar acum câteva zile Keegan l-a omorât pe Sy Rollins, partenerul lui.

Par nebună de legat. O să creadă că bat câmpii. E o rețea atât de complexă de minciuni și crime, și nimeni nu

vrea să creadă că un polițist ar face toate lucrurile astea. Preferă să mă suspecteze pe mine.

Oare ce o să facă? O să sune mai întâi la poliție sau o să investigheze chiar ea situația?

– Uite ce e, știu cum sună, îi spun în timp ce conduc. Dar Dylan Roberts, un detectiv particular care lucrează la acest caz, a dus toate dovezile procurorului în după-amiaza asta, iar acum a dispărut.

Glasul mi se frânge.

– Voiam să știu cineva adevărul. Îți pot acorda un interviu dacă ești interesată. Probabil n-o să mai am același număr, dar o să încerc să te sun mai târziu.

Izbucnesc în plâns în timp ce conduc în noapte, dându-mi seama că punctul albastru mă duce din ce în ce mai departe de civilizație, unde n-o să am cum să cer ajutor.

– Îmi pare rău... că te implic în chestia asta, dar pari un reporter obiectiv, iar asta ar fi cea mai tare știre pe care ai relatat-o vreodată. Gândește-te. Chiar dacă mint, toate programele naționale de știri vor dori să te invite, ca să discuțați despre acest apel. Tot ce îți cer este ca, înainte să mă cataloghezi drept isterică și nebună, să te uiți la ce ți-am trimis pe stick. Ascultă interviurile, citește probele, studiază pozele. O să-ți dai seama apoi că oamenii de care vorbim aici sunt letali. Fii foarte atentă!

Mi se pune un nod în gât, dar încerc să-mi recapăt glasul.

– Poate... ar fi bine să îți iei o gardă de corp.

Sper să le mai spună și altor persoane: jurnaliști, editori, directorului postului de televiziune. Pot să ne omoare unul câte unul, dar nu pot să ne omoare pe toți.

DYLAN

Aud afară o mașină care se apropie. Mă rog să nu fie Casey, să nu cumva să îmi fi umblat cei doi în telefon, să îmi fi găsit singurul număr din lista de contacte și să o fi ademenit aici.

Aud cum se deschide ușa de la intrare și mă întind pe podea, punându-mi urechea la crăpătura de sub ușă, în speranța că o să aud mai bine. Aud niște voci înăbușite de bărbat, apoi un șir de înjurături nervoase. Se aud din ce în ce mai tare, iar apoi deslușesc pași apropiindu-se de ușă. Mă ridic, traversez camera ca să ajung la dulap și mă așez jos, cu spatele la perete, pipăind cu mâinile legate șipca cu cuie a covorului, singura mea armă. Mă ridic din nou când aud cheia învârtindu-se în broască și rămân încordat, cu picioarele depărtate și dinții încleștați, pregătit să mă lupt dacă este nevoie. Ușa se deschide.

În cameră pășește Jim Pace.

Rămân cu gura căscată și răsuflarea întretăiată. Jim Pace, tatăl lui Brent, cel mai bun prieten al meu din copilărie. Jim Pace, care m-a angajat să o găsesc pe Casey și să o dau pe mâna justiției pentru moartea fiului lui.

– *Jim!* Mă uit la el cu gura căscată, prea șocat ca să mai fac vreo mișcare.

Pare că a îmbătrânit cu 15 ani, cum stă acolo, dând din cap și uitându-se la mine.

– Dylan, ce faci, omule?

– Ce faci *tu*? Îl întreb. Lucrezi cu indivizii ăștia? Asta e casa ta?

– Ai devenit un nelegiuit, spune el. Eu și Elise am avut încredere în tine.

Strâng cu și mai multă putere șipca de la covor aflată în spatele meu.

– Iar eu am avut încredere în tine! Casey Cox nu l-a omorât pe Brent și probabil tu știi asta deja. Nu pot să înțeleg cum de...

– Ce zici? mă întrerupe el. *Bineînțeles* că ea l-a omorât. Aruncă o privire către ușă și înaintează în cameră.

– Ce tot spui acolo?

Sunt derutat acum. E de partea lor sau nu?

– Fiul tău o ajuta să strângă dovezi cu privire la persoana care l-a ucis pe tatăl ei, Andy Cox. I-au închis gura când s-a apropiat prea tare de aflarea adevărului. Keegan l-a înjunghiat mortal pe fiul tău. Îți convine lucrul ăsta?

Expresia feței i se modifică și îi tremură mâna pe care și-o trece prin păr.

– Dylan, fiule, cred că ai simptome de sindrom de stres post-traumatic – paranoia, halucinații – care îți provoacă multe probleme.

Tace și își ațintește privirea în pământ, de parcă ar derula în minte vorbele mele.

Strâmb din gură.

– Jim, spune-mi că nu ai fost complice la uciderea propriului tău fiu.

– Sigur că nu! strigă el. Moartea lui Brent n-a avut nimic de-a face cu Andy Cox. Așa ceva... nici măcar nu-i posibil. De ce i-ar păsa lui Brent de chestia asta?

– Pentru că îi păsa de Casey.

Îl trec apele și respiră greu. Îmi dau seama că ia în considerare lucrurile astea pentru prima dată.

– Nu e adevărat, spune el cu o voce brusc răgușită.

– Ba e, Jim. De ce n-aș vrea să-i găsesc pe adevărații uci-gași ai lui Brent? Au fost Keegan și Rollins. Philips e și el în cârdășie cu ei, plus alții pe care nu-i știu, iar acum Keegan l-a omorât pe Rollins. Tu ai cumva o legătură cu oamenii ăștia?

Întinde mâna spre perete și se sprijină de el. Ochii i se umezesc. Se uită la mine cu o tristețe mortală și șoptește:

– M-au șantajat... N-am știut.

– Poți să-i pui capăt acum, Jim, îi spun cu voce joasă. Dacă nu, ești complice la toate crimele astea. Iar acum vei fi complice la uciderea mea.

– Nimeni n-o să omoare pe nimeni, spune el cu respirația greoaie. Întinde palma spre mine, de parcă vrea să-mi spună să stau pe loc. Doar... așteaptă aici. Trebuie să.. lămuresc niște lucruri.. Mă întorc imediat. Așteaptă-mă.

Pare pierdut în gânduri și îl privesc cum iese. Încuie ușa, iar eu mă întind din nou ca să pot asculta pe sub ușă, fără să-mi vină să cred că omul ăsta, pe care îl admiram atât de mult și în care aveam atâta încredere, angajatorul meu... tatăl lui Brent... este implicat în rețeaua asta de șantajști și

criminali. Pentru ce l-ar putea șantaja? Ce ar putea fi atât de important încât să se lase târât în chestia asta?

Îl aud din spatele ușii ridicând vocea. Înjurături, bufnituri, glasul lui Keegan răsunând în toată casa. Din cuvintele pe care reușesc să le deslușesc e clar că Jim chiar nu a știut că Keegan a avut de-a face cu moartea lui Brent. Mă întreb pe câți alții i-a șantajat Keegan. Asta explică de ce a ajuns așa de bogat. Simpla extorsiune nu-i justifica banii. Elise nu știe. N-are cum. Este o creștină devotată și nu ar tolera așa ceva.

– Tu mi-ai ucis băiatul? strigă Jim, și glasul lui răsună în toată casa. *Chiar* mi-ai omorât băiatul? țipă el. L-ai înjunghiat până și-a dat duhul? Te-ai uitat la el cum sângerează până s-a stins? M-ai făcut să-l îngrop?

Glasul i se frânge și se aud iar bufnituri. Aud lucruri care se sparg, mormăieli, țipete înăbușite. Ceva se sparge pe gresie.

– Tu l-ai omorât și pe Sy?

– Jim, l-ai lăsat să-ți bage gărgăuni în cap. Nimic nu-i adevărat! strigă procurorul Phillips.

Vocea lui Keegan se aude ripostând.

– Tu nu ai niciun cuvânt de zis aici, Jim! Te minte ca să te influențeze tocmai acum, când o ademenim aici pe fată. Vino-ți în fire!

Altă bufnitură. Apoi aud cum toate cele trei glasuri răsună mai tare în același timp. Par că se apropie de ușa mea. Aud cheia răsucindu-se în broască, mai multe gemete, cineva înjură.

Apoi se aude o împușcătură și sunt bombardat cu așchii, care se desprind din ușă.

DYLAN

Împușcătura lasă o gaură în ușă, exact unde ar fi fost capul meu dacă aş fi stat în fața ei. Simt miros de praf de pușcă. Las șipca din mână și mă ridic în picioare să studiez gaura, stând cât mai lăturalnic posibil. Ușa e împroșcată cu sânge.

Nu în mine au tras cu pistolul.

Aud vocea lui Keegan, vorbind mai încet de data asta.

– Trebuie să-l scoatem de aici. Ajută-mă. Acum!

Se îndepărtează și nu-i mai aud bine. Dar am auzit destul. Jim Pace e mort.

Simt că mi se face greață, dar reușesc să nu vărs. Transpir și tremur, văd negru în fața ochilor, iar mintea mi se încețoșează, plămânii mi se închid, pielea îmi arde și simt sânge îngroșat pe genunchi, îmbibându-se în materialul uniformei mele... Sunt acolo, pe strada din Kandahar, tușind și căutând un ascunziș, când îmi văd camarazii la pământ. Îi strig, dar nu aud nimic. Am surzit. Apoi îl văd pe Dex sprijinindu-se în cot și încercând să se ridice. Văd că își mișcă buzele. Îmi spune ceva, dar nu îl aud, și, când mă apropiu de

el, urlând „Hai să mergem!”, îmi dau seama că el nu poate pleca nicăieri. Ambele picioare i-au ars până la os, iar brațul i-a fost pulberat.

Același întuneric îmi învăluie mintea, împresurându-mă, după care aud focuri de armă, mirosul de fum și praf de pușcă amestecându-se cu un fel de amoniac, și nu mai văd nimic ca să mă pot feri. Bâjbâi după Dex și îi simt mâna strângându-mă de braț. Trebuie să-i opresc sângerarea, dar mai întâi trebuie să-l scot de aici. Îmi scot cureaua și îl leg strâns chiar de sub genunchi și deasupra epavei care a devenit partea de jos a piciorului lui. Apoi îi arunc brațul bun în jurul gâtului meu, mă ridic în picioare și alerg până în spatele Humvee-ului nostru răsturnat, ca să ne apărăm de foc.

Îi găsesc cureaua, încă prinsă în talie unde are cămașa băgată în pantaloni, și o scot ca să îi leg celălalt picior mutilat. Focurile de armă continuă în ritm sacadat deasupra noastră, și știu că trebuie să ne îndepărtăm și mai mult.

– Rămâi cu mine, prietene, îi spun, dar mă îndoiesc că mă aude. Eu nu-mi aud nici măcar propriul glas.

Îl ridic peste umeri, știind că durerea este probabil agonizantă când îl apuc de coapse, dar plecarea din locul ăsta e singura lui speranță.

Mă uit în urma mea la ceilalți. Niciunul nu se mișcă. Sunt morți toți, arși și însângerați, și li se zdruncină trupurile, când focurile de mitralieră se năpustesc asupra lor.

Aleg orbește, cu plămânii arzând, urechile țiuind și gloanțele explodând în toate obiectele din jurul meu. Aleg și mă rog, alerg și mă rog și, în timp ce fug, știu că probabil n-o să reușesc să salvez pe niciunul din noi.

Vomit, iar senzația de înec mă smucește din amintirea întunecată, și mă trezesc în camera în care m-a încuiat Keegan, unde tatăl celui mai bun prieten al meu zace mort de cealaltă parte a ușii, unde nu pot să o ajut nici pe Casey, nici pe mine.

CASEY

Punctul albastru mă conduce pe un drum întunecat dincolo de un lac. Nu am mai fost niciodată aici, dar îmi trezește o amintire. Cineva cunoscut avea o casă aici. Oare cine era?

Sămânța amintirii e îngropată prea adânc ca să poată răsar. Măresc imaginea de pe ecranul telefonului și văd în fața mea un drum spre care ar trebui să cotesc.

Sunt foarte aproape acum. Când mă apropii și mai mult de punctul albastru, sting farurile ca să nu vadă nimeni că vin.

Mă mișc mai încet acum, cu speranța că sunetul cauciucurilor pe pietriș nu va alerta pe nimeni. Nu merg cu mașina până la capăt. O să merg pe jos o parte din drum.

Îmi doresc să fi avut o armă. Atât de mult timp ascunsă, și n-am avut niciodată una. Ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit e să fi fost prinsă cu o armă, ca ei să poată dovedi că eram înarmată și periculoasă. Dar acum chiar trebuie să fiu în ambele feluri.

Iau o curbă și văd lumini înaintea mea. Este o casă, pitită într-o zonă împădurită. Pătrund cu mașina printre copaci

și închid lumina dinăuntru, ca să nu se aprindă când deschid portiera.

Am nevoie de o rangă, un cuțit, o umbrelă, orice lucru cu care aș putea să mă lupt, dar nu am nimic. S-ar putea să fie vreun levier în portbagajul mașinii închiriate, iar dacă aș cotrobăi să caut cricul, s-ar putea să fac zgomot și să atrag atenția asupra mea.

Trebuia să mă opresc pe undeva și să iau ce-mi trebuie. Halal infractoare mai sunt și eu.

Las cheile în mașină și mă îndrept spre casă de-a lungul marginii noroioase a aleii cu pietriș.

Se aprinde lumina din verandă, așa că mă ascund în spatele unui copac. Aud voci. Se închide o ușă, mă uit de după trunchiul copacului și văd două umbre ivindu-se în lumină. Mă apropii mai tare și aud glasul lui Keegan. Nu știu cine e celălalt bărbat, dar nu e Dylan.

Încerc să nu mi se audă răsuflarea. Mă uit iar și-i văd ducându-se după copaci. Cei doi bărbați se mișcă încet, stângaci și, când trec pe lângă lampa agățată de stâlpul aflat în curtea care are o vatră pentru foc, îmi dau seama că ei cară pe cineva.

CASEY

Furia explodează în mine ca lava și, fără să iau în seamă riscul, îi urmăresc pe cei doi bărbați în pădure, disperată să aflu dacă bărbatul pe care îl cară e sau nu Dylan.

Zgomotele pădurii din timpul nopții îmi înăbușă pașii, de parcă Dumnezeu le-ar fi făcut special mai puternice pentru mine. Lumina lunii răzbate printre copaci și, când bărbații trec prin dreptul razelor ei, mă ascund după un tufiș și văd chipul lui Keegan și pe al altui bărbat pe care nu-l cunosc. Nu pot să deslușesc fața bărbatului mort.

Mai am un pic și mă arunc asupra lor cu toată furia unei nebune de legat, când văd că îl lasă jos.

În piept, inima mi se zbate cu putere, ochii mi se umplu de lacrimi și simt un nod în gât. *Mai mult ca sigur* e Dylan.

Cad în genunchi când Keegan apucă lopata sprijinită de un copac și începe să sape. Îmi pun ambele mâini la gură să îmi înăbuș groaza.

– Du-te înapoi și mai ia o lopată, îi poruncește Keegan. O ține în șopronul din spatele casei.

– Chiar trebuie să facem asta? întreabă celălalt bărbat. Nu sunt îmbrăcat corespunzător pentru săpat.

– Deja ai sângele lui Jim pe cracul pantalonului.

Îmi țin răsuflarea cât Keegan chicotește ca un băiețuș de treabă.

Sângele lui *Jim*? Nu e Dylan? Acum văd că bărbatul mort poartă pantaloni la dungă și o cămașă cu nasturi plină de sânge. Dylan era îmbrăcat în blugi, când a plecat azi dimineață.

Nu e el! Și e doar un singur corp. E posibil să fie încă în viață. Mă întorc spre casă, unde ferestrele sunt luminate. Probabil că se află acolo.

Mă întorc prin pădure, ascunzându-mă după câte un copac, cât pot de silențios, acoperită de sunetul vântului care face frunzele să tresară. Când ajung în partea cea mai întunecată a curții, țâșnesc din marginea pădurii către ușa din spate... cea de pe care i-am văzut ieșind pe ei.

Este descuiată. Mă strecor încet înăuntru, sperând să nu atrag atenția altor persoane care s-ar putea afla în casă. Sufrageria este slab luminată doar de vreo două veioze. Nu văd pe nimeni, așa că merg pe vârfuri până în bucătărie. Nimeni.

Îmi atrage atenția un hârșăit care se aude dinspre hol. Mă îndrept către holul întunecat și mă uit spre locul de unde vine zgomotul.

O rază de lumină strălucește prin gaura aflată într-o ușă de la capătul holului. Mă apropiu și aud din nou hârșăitul.

– Dylan? strig eu.

– Casey? Glasul lui răsunând de partea cealaltă a ușii dă din nou sens vieții mele. Mă sprijin de perete în timp ce

îmi trag răsuflarea și încerc să mă concentrez, în ciuda lacrimilor care mi-au împăienjenit ochii.

– Ești bine?

– Da. Mulțumesc Domnului că ești aici. Poți să deschizi ușa?

Trag de mânerul sferic, dar este încuiată.

– Nu pot. Știi cumva unde țin cheia?

– Încearcă prin sufragerie. Casey, or să se întoarcă.

Fug iar de-a lungul holului până în sufragerie și mă uit după cheie. Nu e nimic pe măsuta de cafea, dar văd o cheie lângă o ceașcă de cafea aflată pe masa din partea cealaltă a camerei. Când o apuc, mă uit pe geam și văd că lanterna luminează tot printre copaci. Mă grăbesc către ușa în spațele căreia se află Dylan.

– Cred că am găsit-o, spun eu, introducând-o în gaura cheii. Merge, iar ușa se deschide.

– Casey! spune el dintr-o suflare. Mă arunc la gâtul lui, dar el are mâinile legate.

– Să mergem, spune el.

– Stai așa. Pot să-ți tai legăturile.

Mă așteaptă în sufragerie cât fug la bucătărie, să înșfac un cuțit din suportul de pe blat. Mă întorc și îi eliberez mâinile. Mă ia de mână și mă trage spre ușa din față, pe partea opusă celei în care se află bărbatii.

– L-au omorât pe Jim Pace, tatăl lui Brent. Asta-i casa lui.

– Ce? șoptesc eu. Știam că o persoană cunoscută avea o casă lângă lac prin zona asta.

Ajungem la ușă, dar eu nu ies.

– Stai! Trebuie să fotografiez ușa. E o dovadă de care avem nevoie.

– Casey!

Mă întorc la ușa spartă, aprind blițul și fotografiez petele de sânge, pardoseala și pereții.

Știu că Keegan va curăța tot, dar, dacă pot să le arăt polițiștilor cinstiți unde să aplice luminol* ca să găsească sângele, putem dovedi ce s-a întâmplat aici. Petele de sânge ale lui Jim îmi dau fiori reci.

– Îl îngroapă acum, îi spun lui Dylan când mă întorc la el, îngrozită de gravitatea acestui fapt. O să mai fie ocupați o vreme. Mașina mea e într-acolo, ascunsă.

Când ajungem între copacii întunecați, îi indic locul unde se află mașina.

– Ești un geniu, șoptește el.

Alerg puțin înaintea lui în direcția mașinii.

Când în sfârșit se vede vehiculul în lumina lunii, Dylan șoptește:

– Conduc eu.

Cheile se află înăuntru. Lumina din interior nu se aprinde, dar ușa scoate un clinchet când o deschide. Mă urc pe locul șoferului și trec peste consola centrală ca să nu mai provoc alt zgomot. Dylan urcă și închide ușa, reducând-o la tăcere. Pune cheia în contact și iese încet dintre copaci

* Este o substanță care prezintă proprietatea de chemoluminescență, devenind strălucitoare în combinație cu un agent oxidant. Este un cristal alb-gălbui solubil în apă și în solvenți polari. În criminalistică, este folosit pentru a detecta sângele la locul crimei, deoarece substanța reacționează cu fierul din hemoglobină. De asemenea, este folosit de biologi pentru detecția cuprului, a fierului și cianurilor. (n. red.)

către alea cu pietriș. Farurile sunt stinse, dar stopurile de frână nu pot fi camuflate, așa că reflecția lor roșiatică luminează copacii din spatele nostru.

Dylan conduce cu atenție și ieșim cu bine în drum. Poate că nu ne-au văzut. Dar, imediat ce ajungem la drum și virăm spre sud, văd lumina lanternei mișcându-se înspre mașina lui Keegan, iar pe el alergând către ea. În timp ce Dylan mărește viteza, Keegan pornește mașina în spatele nostru.

– Ține-te bine! spune Dylan. Apasă pe accelerație și mașina țâșnește înainte, îndreptându-se rapid către o zonă mai populată. Mă aplec în genunchi și mă întind către el, ca să apuc centura de siguranță și să i-o prind, apoi mă așez pe scaun și o pun pe a mea. Dylan virează cu viteză, apoi mai virează o dată, dar eu mă țin bine.

– Îi vezi?

Mă uit pe geam și văd farurile mașinii care virează și ea în urma noastră.

– Da. Ne urmăresc.

– Lasă-te în jos.

Îmi desfac centura și mă las jos. Întoarce iar rapid și mă întreb dacă știe unde merge sau dacă are vreo importanță acest lucru. Face o curbă și cauciucurile scrâșnesc pe asfalt. Un glonț intră prin lunetă, trecând pe lângă capul lui Dylan. Mașina derapează.

Mă ridic să văd cât sunt de aproape.

Este o distanță de numai trei sau patru mașini între noi, iar ei măresc viteza. Dylan face iar la stânga, apoi la dreapta și ajungem în sfârșit pe o stradă circulată. Dylan face slalom printre mașini, trecând de pe o bandă pe alta,

iar eu mă ridic și văd că automobilul care ne urmărește este blocat în spatele unei furgonete.

Dylan o ia la stânga, abia depășind o camionetă, iar eu mă lovesc la cap în timp ce încerc să-mi recapăt echilibrul. Face la dreapta, apoi iar la stânga, apoi încetinește. Cauciucurile scrâșnesc când face o întoarcere rapidă, apoi o ia iar la stânga.

– Cred că ne-au pierdut urma.

– Nu fi așa sigur, îi spun.

– Stai ghemuită jos. O să ies din partea asta a orașului.

Mai conduce câteva minute. Apoi simt că încetinește.

Mă întorc la locul meu și îmi pun iar centura, uitându-mă după faruri în urma noastră. Bineînțeles că Keegan ar fi putut să le stingă sau să o ia pe alt drum, cu gândul de a ne ieși în față. Nu cred că a renunțat.

– Ești bine? întreabă Dylan.

– Da.

Întoarce spre un drum cu patru benzi și adaptează viteza la a celorlalte vehicule din trafic. Mă uit după Keegan, dar nu pare să ne urmărească nimeni. Dylan încă se mută de pe o bandă pe alta, depășind mașini, luând-o pe străzi laterale, intrând prin diverse cartiere, apoi iar întorcându-se.

În cele din urmă întoarce spre o stradă laterală fără trafic și verificăm din nou.

Nici urmă de Keegan.

– Trebuie s-o sunăm pe Macy Weatherow, îi spun. I-am lăsat un mesaj mai devreme.

– Da. Sun-o.

O sun pe numărul la care i-am lăsat lungul mesaj vocal, și de data asta răspunde.

– Macy Weatherow.

Răsuflu ușurată.

– Macy... sunt Casey Cox.

– Speram să fii tu. Am primit mesajul tău. Am tot așteptat. Vreau să ne întâlnim în seara asta. Se poate?

– Nu știu dacă e o idee bună să ne întâlnim personal cu tine.

– Ne?

– Sunt cu un prieten, îi spun. E prea periculos, și pentru tine și pentru noi. Procurorul este implicat și el în treaba asta coruptă, iar el și detectivul Keegan ne caută chiar în clipa asta. Vor să ne omoare. Suntem o amenințare prea mare pentru ei.

– Procurorul? întreabă ea, și-mi dau seama din tonul ei că nu e sigură dacă să mă creadă sau nu. Nu prea contează asta, important e să relateze informațiile.

– Uite, știu că toată chestia asta pare exagerată, dar ai o știre de prezentat, chiar dacă se dovedește că nu sunt în toate mințile. Sunt fugară. Sunt acuzată că am omorât mai mulți oameni. Nu trebuie decât să ne lași să spunem ce avem de spus, iar dacă se va dovedi că sunt nebună sau paranoică, tot vei avea în mână o poveste pe care o va dori toată lumea.

– M-ai convins, spune ea. Bine, hai să discutăm la telefon. Înregistrez convorbirea, dacă ești de acord.

– Da, chiar asta și vrem.

– Ok, să-i dăm drumul, spune ea. Sunt Macy Weatherow și înregistrez acest interviu pentru KTAL, pentru emisiunea de știri a Canalului 6. Stau de vorbă cu fugara Casey Cox. Casey, ca să se știe, îmi acorzi permisiunea de a înregistra acest interviu?

– Da, repet eu.

– Casey, poți să-mi spui din nou ce mi-ai zis în mesajul vocal?

Dylan virează în spatele unei clădiri întunecate și parchează în umbră, în timp ce eu încep să relatez toată povestea. După ce termin tot ce am de spus, îmi ia telefonul și îi dezvăluie lui Macy identitatea lui, apoi adaugă ce i s-a întâmplat azi.

În momentul în care termină, Macy nu spune nimic timp de o clipă. Îmi fac griji că tot nu ne crede, că sună chiar în acest moment la poliție și că poliția ne urmărește apelul. Mă aștept să văd un elicopter zburând deasupra noastră sau să apară de nicăieri o sumedenie de faruri aprinse care să ne înconjoare.

Dar în cele din urmă, spune:

– Am vorbit cu soția proprietarului spălătoriei săptămâna trecută, chiar după moartea lui. Aveam senzația clară că nu îmi spunea tot ce știa. Am bănuir că era ceva în neregulă, că poate știa cine i-a ucis soțul și că se temea pentru restul familiei.

– Probabil că asta s-a întâmplat înainte să discut eu cu ea, spune Dylan. I-am zis să plece din oraș.

– Asta a făcut, probabil. Nu mi-a mai răspuns la telefon, așa că m-am dus la ea acasă zilele trecute, dar nu era acolo. Casey, în timp ce vorbeai, m-am uitat pe relatările

noastre privind moartea Sarei Meadows. M-am dus la locul crimei când s-a întâmplat, și de atunci mă tot întreb de ce nu s-a finalizat niciodată ancheta aia. Poliția nu a mai aflat cine a omorât-o. *Lucra* la ei. Ai crede că ar fi trebuit să fie o prioritate pentru ei.

– Așadar, ne crezi? întreb eu.

– E ceva greu de crezut. Erau implicați tatăl lui Brent și procurorul? Chiar dacă e adevărat, va fi greu să-i convingem pe telespectatori.

– Treaba ta este să-i convingi pe ei sau să transmiți știrile? întreabă Dylan. E un cadavru în casa aia, dacă nu cumva s-au întors deja să-l îngroape.

– Care-i adresa? întreabă ea.

Ne uităm pe telefonul meu, ca să găsim adresa pe aplicația pentru găsirea telefoanelor, și i-o transmit lui Macy.

– Nu te duce acolo singură. Ai nevoie de o echipă SWAT.

– Cred că o să iau legătura cu câțiva dintre principalii noștri prezentatori de știri pentru a transmite știrea asta, dar, înainte să o facem publică, va trebui să-l sun pe comisarul șef Gates pentru o declarație. Credeți că e de încredere?

– Nu știu, spun eu. Nu avem nicio dovadă că ar fi implicat și s-ar putea să nu fie, dar e posibil.

– Aveți grijă cu căpitanul Swayze, intervine Dylan. Cred că s-ar putea să aibă și el o legătură.

– Deci, care-i planul vostru? întreabă ea. Dylan se uită la mine.

– Avocatul meu va purta negocieri pentru predarea mea, îi spun, atât timp cât pot avea încredere că n-o să fiu ucisă în celula închisorii. Mediatizarea făcută de tine va fi de ajutor în privința asta.

– Nu am timp să analizez tot ce ai spus, așa că probabil vom transmite în direct tot interviul. Și rețeaua mea, NBC, va dori același lucru.

Când încheiem în sfârșit apelul, tremur toată. Dylan iese din mașină și vine pe partea mea. Deschide portiera și mă ia în brațe. Îl simt și pe el cum tremură.

Mă sărută pe creștet, apoi îmi ridic fața spre el și îmi găsește gura. Buzele lui moi și umede pe ale mele au asupra mea acel efect de sedativ, la care o să râvnesc mereu. Mă eliberez de griji, iar forța lui mă întărește și pe mine. După ce ne sărutăm, suspină ușor la urechea mea, ceea ce îmi dă de înțeles că și el simte același lucru.

Se dă în spate și mă privește un moment lung și îndurerat.

– Am reușit.

Zâmbesc.

– Da, am reușit.

– O să-ți dovedești nevinovăția și nu va mai trebui să ajungi la închisoare.

– Chiar dacă ajung, nu mă deranjează atât timp cât Keegan e pedepsit.

Mă strânge mai tare în brațe, iar eu îmi apăs capul pe pieptul lui.

Aud cum îi bate inima prin bluză, iar ritmul ei mă liniștește. Nu vreau să-mi dea drumul niciodată, dar știu că nu putem rămâne aici.

– Hai să găsim un loc în care să dormim în seara asta. O să-l rog pe Dex să ne ajute din nou.

– Poate ar trebui să dormim în mașină.

– Avem nevoie de televizor și internet. Vreau să văd cum transmit interviul nostru.

– Dar dacă Keegan știa de tine, nu crezi că știa și de Dex?

– Nu cred. Dacă ar fi știut, ar fi încercat deja să îl elimine. Am stat la el noaptea trecută, iar Keegan nu m-a găsit. Cred că nu au apucat să-l ia în vizor. Comunic cu el pe un telefon cu cartelă.

Sper că are dreptate. Îmi place Dex și nu vreau să aibă aceeași soartă ca Brent doar fiindcă ne-a ajutat.

Mă întorc în mașină, iar Dylan se așază la volan. Îl sună pe Dex.

– Bună, prietene. Situația e pe cale să explodeze.

Ascult cum îi face lui Dex un rezumat al celor întâmplate peste zi.

– Se transmite în seara asta, sper. Cel târziu mâine dimineață. Auzi, poți să ne faci rost de o cameră pe undeva? Să ne întâlnim într-un loc să-mi dai cheia?

– Sigur, îl aud spunând pe Dex.

Dylan îi indică un loc de întâlnire care ar putea fi îndejuns de întunecos și îl avertizează să nu-și asume niciun risc. Stăm nemișcați în mașină și așteptăm să ne sune iar.

– O să fie și Dex implicat în toată treaba asta după ce mă predau?

– Nu cred. Cred că pot evita să-l implic, cel puțin până când ajunge Keegan în spatele gratiilor.

Mintea îmi zboară la Hannah și la mama mea și la modul în care vor fi afectate de furtuna mediatică ce se va stârni cu certitudine.

– Crezi că-mi vor lăsa familia să mă viziteze după ce mă bagă la închisoare? îl întreb.

– Sper că nu vei sta atât de mult acolo.

– Crezi că Billy mă poate scoate pe cauțiune?

– Billy? întreabă el râzând. Cine-i tipul ăsta?

Îi spun pe scurt în ce circumstanțe ne-am întâlnit.

Dylan mă prinde de bărbie și îmi întoarce fața spre el.

– Ai nevoie de un avocat mai bun. Barbero e depășit de situație. Ca să nu mai spun că e un escroc.

– Știu, îi spun. Doar că nu știam pe cine altcineva să sun. O să caut un avocat de drept penal după ce mă predau.

– Dacă nu mă arestează și pe mine, o să-i ajut pe ai tăi în privința asta.

Situația începe să devină cu adevărat alarmantă.

– Dar nu vor face asta, nu? Ai fost răpit! Ai fost ținut împotriva voinței tale, aproape omorât de două ori. Sigur că, atunci când jurații vor auzi lucrurile astea...

– Durează mult până ajungi în fața juraților, spune el.

– Bine, înțeleg de ce m-ar aresta pe mine. Dar pe tine...? Poliția și procuratura știu sigur că este vina lor aici și că nimic nu s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi condus mai bine departamentele. Tu chiar ai investigat situația.

– Vom vedea, spune el. Am nevoie să mă lase în libertate ca să te pot ajuta pe tine.

Mă duc mai aproape de el și îmi pun capul pe umărul lui.

– Să nu mai vorbim despre asta câteva minute, îi zic. Hai să ne prefacem că suntem un cuplu obișnuit și că noaptea ne adăpostește, în timp ce vântul suflă prin geam, că nu ne grăbește nimic, că nu ne presează nimic...

Glasul mi se frânge și mi se pune un nod în gât.

– Vreau doar să-mi amintesc cum e să fii normal pentru o scurtă vreme.

– Și eu, murmură el, sărutându-mă pe păr.

– Crezi că am putea vreodată să fim normali? îl întreb. Vreau să zic, tu cu mine? Oare chestia asta dintre noi... orice ar fi ea... se datorează doar faptului că ne găsim în acest vârtej amenințător? Oare ne-am mai înțelege bine dacă nu ar mai atârna deasupra capului nostru amenințarea morții și a închisorii?

– Da, spune el fără să stea pe gânduri. Da, ne-am înțelege. O să ne înțelegem.

Se uită în jos la mine și zâmbește.

– Eu am fost un adevărat coșmar în relații. Mă cuplam cu cineva, și ea se aștepta să fiu într-un anumit fel... iar eu mă pierdeam în lumea mea sau aveam o noapte proastă și nu o sunam zile întregi... sau eram prost dispus și nu voiam să-i transfer starea mea de spirit. Sau eram lipsit de motivație și morocănos. În cele din urmă, se îndepărta de mine... sau poate mă îndepărtam eu primul. De fiecare dată se întâmpla la fel. Nu credeam că pot avea o relație normală cu cineva.

– Exact ce spuneam, zic. Și eu am fost destul de distantă.

– Dar m-am gândit la chestia asta, spune el. Chiar am vizualizat-o. Să lenevim sâmbăta, să nu facem nimic... parcă văd. Tu nu aduci necazuri.

Dau din cap, nevenindu-mi să cred.

– Serios? Ele mă aleg *pe mine*.

– Așa e, dar, în ciuda haosului din jurul tău, tu mă liniștești. Îmi aduci echilibru. Cu tine sunt eu însumi mai mult decât am fost cu oricine altcineva vreodată.

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar nu le las să curgă. Nu vreau să plâng.

– Mai ții minte când mi-ai zis să-l caut pe Dumnezeu? Să văd unde pune el mâna?

– Da.

Îmi șterg o lacrimă de pe obraz.

– Așa am făcut. Și l-am văzut peste tot. Am început să fiu recunoscătoare la modul intenționat. Să caut binele peste tot. Să-l văd.

– Mă bucur tare mult.

– Chiar înainte să fiu arestată în Memphis, mi-am încredințat sufletul lui Hristos. Am înțeles de ce a murit el. Cum am fost implicată eu în asta. Cum mă afectează pe mine.

Mă privește în lumina lunii.

– Serios? I-ai spus?

– Da, îi zic, și nu știu de ce lucrul ăsta mă face să plâng și mai tare.

Îmi vede lacrimile rostogolindu-se pe obraji și mi le șterge.

– Îmi doream să simți asta. Au fost momente, de când m-am întors în țară, în care am simțit că trebuia să mă agăț de Dumnezeu și să nu-i dau drumul. Că altminteri mi-ar fi alunecat printre degete. Dar când am început să mă ocup de cazul tău, am regăsit un scop în viață, iar apoi mi-am dat seama că Dumnezeu era cel care se ținuse agățat *de mine* de la bun început.

- Nu l-aș fi găsit dacă nu erai tu, îi șoptesc.
- Eu nu mi-aș fi regăsit drumul spre el dacă nu erai *tu*.

Când mă sărută din nou, simt că s-a împlinit planul lui Dumnezeu, iar înaintea mea nu mai este nici urmă de frică. Dumnezeu mi-a trasat calea către Dylan.

Viața e grea și va deveni și mai grea. Dar, indiferent ce ar avea pregătit pentru mine, mă va echipa cu tot ce este necesar ca să-i fac față.

Sună telefonul lui Dylan. E Dex, care a găsit o cameră și e pregătit să ne întâlnim.

Îmi pun centura de siguranță și părăsim ascunzătoarea, uitându-ne încă la farurile din urma noastră, ca să vedem dacă suntem urmăriți de Keegan sau de altcineva. Ajungem la locul întâlnirii – o alee din spatele magazinului local Dollar General, dar nu coborâm din mașină nici noi, nici Dex. Oprim lângă mașina lui Dex, care îi dă cheia lui Dylan.

- Mulțumesc, prietene!
- Aveți grijă de voi. Situația a devenit periculoasă.
- Nici nu știi cât de periculoasă, spune Dylan. Uită-te la știri și păzește-ți spatele.
- Doar știi că așa fac.

Când plecăm, mă uit în urmă și sper să-l mai revăd pe Dex. Sper să ajung să-l cunosc într-o viață normală, dacă va mai exista așa ceva și pentru mine, și sper să ajung să o cunosc și pe soția lui. Dylan mi-a povestit lucruri minunate despre ea. Cred că aș îndrăgi-o.

Nu spunem nimic în drum spre motelul pe care l-a găsit pentru noi.

KEEGAN

Există o scăpare și din asta. Am mai fost în situații dificile până acum și mereu am reușit să găsesc o soluție. Îmi lipsește Rollins, totuși. Putea să-mi fie de folos într-un astfel de moment, dar putea să-mi fie și o povară agățată de gleznă.

De fapt, toți sunt niște poveri. Toți idioții cu care am de-a face, de la primul până la ultimul. Toți cei care se scaldă în grămezi de bani sau care se bucură de vreun secret pentru a cărui păstrare sunt dispuși să plătească bani frumoși. Totul a scăpat de sub control când am fost nevoiți să folosim casa de vacanță a lui Jim Pace. Nu mă așteptam să-și facă apariția. Un om isteț ar fi stat acasă și ne-ar fi lăsat pe noi să ne ocupăm de tot, dar iată că el vine acolo și încearcă să mă controleze îndeaproape. Am știut de cum l-am văzut în seara asta că va trebui să facem ceva drastic.

Iar eu urăsc situațiile drastice. O situație drastică este o situație în care nu vrei să te afli niciodată, o situație care înseamnă că ai dat greș, că trebuie să te apuci să spui un *Tatăl nostru*. O situație drastică înseamnă că nu mai deții

controlul, iar eu am nevoie să dețin controlul, altfel locomotiva o să deraieze.

Jim a vrut să știe pe cine țineam în camera din spate, după care a vrut să discute cu el. În momentul acela, deja se putea considera un mort în viață.

Când Dylan i-a aruncat în față moartea lui Brent, Jim a ieșit și a venit la mine, furios nevoie mare din cauza trădării, de parcă avea vreun drept să-mi ceară mie socoteală. Trebuia să punem capăt diatribei melodramatice a lui Jim, dar a ieșit un dezastru sângeros și îmi doresc să fi ales altă cale de a-l fi ucis. Și de unde să știu eu că Casey Cox era deja acolo, pândind ocazia să intre în casă? E ca și cum am fi invitat-o.

O greșeală prostească. Prostească rău de tot.

Dacă nu era și Phillips cu mine, ros de grija pantalonilor lui la dungă și a reputației lui nepătate și purtând negocieri în vederea unei sume mai mari de bani pentru următoarele alegeri, drept compensație pentru conștiința lui încărcată, m-aș fi mișcat mai repede și aș fi gândit mai limpede.

Conștiința omului. Întotdeauna este o piedică. Asta îi face pe toți tovarășii mei să pună la îndoială ceea ce facem, dar numai până când primesc mai mulți bani și se liniștesc. Dar nicio sumă nu ar fi putut să oprească nebunia care s-a petrecut astă seară.

Iar Dylan și Casey Cox au scăpat. Este ceva de neconceput pentru mine. De neiertat.

Îmi vine în minte glasul aspru al tatălui meu. *Ia să vedem, nu putem îmbunătăți puțin judecata asta a ta?*

Sportul preferat al tatălui meu era să mă ducă în podul hambarului și să mă lase atârnat acolo, legat cu frânghii de

brațe, până mi se întindeau la maxim cartilajele și bășicile îmi rodeau pielea. Durerea era atât de mare, că nici nu puteam să mai respir. Iar mama îl lăsa. Nu știu dacă l-a întrebat vreodată unde eram. Știa doar că *se ocupa de mine*. Asta era de ajuns pentru ea.

Apoi, la un moment dat, a făcut un calcul greșit și i-am venit de hac. Și așa s-a încheiat povestea.

Umblu cu mașina prin oraș și mă uit prin parcurile motelurilor, ca să descopăr unde au parcat Dylan și Cox pe timp de noapte. I-am pus și pe ceilalți să verifice minuțios celelalte sectoare ale orașului, dar nimeni nu a găsit nimic deocamdată.

De furie, izbesc cu podul palmei în volan. Cum poate cineva să se ascundă atât de bine? Casey Cox n-are cum să fie așa deșteaptă. Și nici Dylan Roberts.

Au avut noroc de vreo două ori, dar sunt pe cale să și-l piardă.

În timp ce trec discret pe lângă al zecelea motel, îmi dau seama că nu am cum să-i împiedic să discute cu presa. Probabil au sunat deja o duzină de reporteri.

O să fie urât tare.

Dacă Casey a discutat cu mass media, iar ei fac publică povestea, mi s-a îngustat calea. Nu voi mai putea ajunge la avionul meu, la Jaguar-ul meu din Dallas, la Candace sau la iahtul meu...

Trebuie să părăsesc orașul în momentul ăsta. Întorc mașina și pornesc luminile albastre. Conduc cât pot de repede prin traficul aglomerat, îndreptându-mă spre casă. Deschid garajul cu telecomanda, intru și închid ușa în urma mea. Las motorul pornit și fug înăuntru.

Gail iese din dormitor în capot.

– Gordon, în sfârșit! Am tot încercat să te sun.

Intru în dormitor, înșfac câteva haine și le vâr într-o valiză.

– Trebuie să plec într-o călătorie, îi spun.

– O călătorie? Gordon! Unde te duci? Are legătură cu uciderea lui Sy?

Văzând că nu o bag în seamă, mă apucă de braț.

– Gordon, răspunde-mi!

– Nu am timp de așa ceva! Mă scutur și o dau la o parte. Ea nu prea plânge de felul ei, dar acum se supără tare.

– Ce ai făcut? Parcă ai vrea să fugi. Îți faci bagajul și pleci așa tam-nesam în toiul nopții?

Nu pot să-i spun nimic mai mult, și, chiar dacă aș putea, nu vreau. Caut în dulap seiful ascuns pe după haine, tenez codul și îl deschid. Iau o geantă de pe raftul de sus și încep să îndes în ea banii din seif.

Stă în ușă, în spatele meu, și nu vede ce iau.

– Când te întorci? Cum rămâne cu nunta lui Kurt? Mai este puțin!

Nu îi răspund, ci îmi iau geanta cu obiecte pentru bărbierit și îndes în ea toate lucrurile de care voi avea nevoie, apoi o vâr în valiză. Când sunt aproape la ușa de la intrare, cu ea pe urmele mele, bolborosindu-și micile rugăminți enervante, mă întorc spre ea.

– Dacă întreabă cineva, nu m-ai văzut, ai înțeles?

Nu îi surâde ideea.

– Gordon, trebuie să-mi spui...

– Nu trebuie să-ți spun ție nimic! Și-acum mișcă-te din drum!

Când încearcă să mă apuce de braț iar, mă smucesc așa de tare încât o trântesc la pământ. Ies pe ușă, și mă întorc în garaj. Arunc geanta peste scaunul șoferului și ajunge pe locul celălalt. Mă îndrept spre aeroport unde se află avionul meu.

Dar apoi mă gândesc mai bine. Trebuie să mă întorc la casa de vacanță, ca să iau cadavrul lui Jim Pace. Nu l-am îngropat, și e clar că nu pot să-l las acolo. Sigur până dimineață Dylan va umple locul de polițiști. Asta dacă nu cumva sunt deja acolo.

Conduc precum Dale Earhardt*, cu luminile albastre pornite. Nu este niciun polițist când virez, în intersecție. Sting luminile și mă strecor pe drumul neasfaltat, cum a făcut probabil și Casey. Tot nu văd pe nimeni. Mă duc până în dreptul casei și deschid portbagajul.

Iau lanterna și intru în pădure, până la groapa pe care o săpam noi doi. Corpul lui Jim este tot acolo, prăvălit așa cum l-am lăsat. Îl apuc de subsuori și îl târăsc până la mașină, apoi îl ridic și îi dau drumul în portbagaj. După asta, mă întorc și umplu groapa cu pământ, apoi trag niște frunze pe deasupra, cu piciorul.

Mă întorc la mașină, arunc lopețile peste cadavru și închid portbagajul. O să găsesc un loc în care să-l arunc, înainte să ies din oraș. Nu, nu am timp. Nu pot să pierd și mai mult timp cu el.

O să-l las în portbagaj și o să plec cu avionul.

* Dale Earnhardt a fost un pilot din campionatul NASCAR, considerat de mulți cel mai bun pilot din istoria acestui campionat. (n. red.)

Dacă nu urmez o rută anume de zbor și nu mă înregistrez la turnul de control, pot să mă duc unde vreau, că nu au cum să mă găsească. Chiar pot s-o fac. Dacă zbor pe timp de noapte, pot să dispar.

Îmi frământ mintea. Încotro să mă duc?

Poate în Ecuador, unde n-o să mă caute nimeni și nici nu au semnat vreun tratat de extrădare. Las în urmă tot ce am, precum și majoritatea banilor gheață, dar ce am la mine ar trebui să-mi ajungă ca să mă descurc. Rollins spunea întruna că, la un moment dat, totul o să se sfârșească, și mă umplea de nervi, fiindcă nu voiam să aud așa ceva. Nu am crezut asta niciodată.

Îmi amintesc că și el avea o sumă frumușică pusă deoparte. Și știi unde o ținea. Mă îndrept spre locuința lui. Poliția a scos deja banda de la locul crimei și știi unde ținea el ascunsă o cheie. O găsesc la ușa din spate și intru. Ce idiot!

Văd că poliția i-a umblat deja prin lucruri, și încep să mă îngrijorez. Dar, când ajung la peretele fals din dormitorul din spate, îmi dau seama că nu l-au descoperit. Mut lucrurile puse special în fața lui ca să-l ascundă, și mă duc la seif.

Nu știu codul, dar, la cum îl cunosc pe Rollins, nu cred că s-ar fi bazat pe memoria lui. L-a notat pe undeva pe aici. Doar trebuie să-l găsesc.

Mă uit în jur, încercând să gândesc la fel ca el, și văd o serie de numere scrise cu creionul pe partea interioară a raftului din dulap.

Râd în gura mare, apoi tastez numerele și aud un clic. Iată-i, toți banii lui, în teancuri de bancnote de 100 de dolari. E prea frumos ca să fie adevărat.

Îndes teancurile cu bani într-o servietă veche și murdară sprijinită de perete. Apoi o car la mașină.

O să iasă bine. Când ajung în Ecuador, pot să-mi iau banii aflați în conturile bancare din străinătate. Pot să-mi cumpăr o căsuță pe malul apei și s-o iau de la capăt cu totul. Iar dacă se întâmplă cumva să-mi fie restricționate conturile, pot să trăiesc mult timp din banii ăștia.

Râd în hohote în drumul către aeroportul privat. Dylan Roberts nu e în stare să-l doboare pe moșul ăsta! Și nici Casey Cox!

CASEY

Parcăm la o stradă distanță și ne ducem pe jos la motel. Locul miroase a mușce, dar nu e cel mai rău din lume. Camera are un pat enorm și o zonă de zi, unde se află o canapea.

Dylan traversează camera și se uită pe geam, să se asigure că nu este nimeni de cealaltă parte a clădirii.

Când se întoarce, situația devine brusc ciudată.

– O să mă culc iar pe canapea, spune el. Oricum, nu cred că o să dorm prea mult.

– Trebuie să dormi, îi spun. După tot ce ți s-a întâmplat, ai nevoie de odihnă. Nici arsurile nu ți s-au vindecat...

– Crede-mă, mai multe ți s-au întâmplat ție. Rana de la glonț încă nu s-a vindecat. Nici încheieturile mâinilor. Mai ai vânătăi chiar și pe față.

Deodată mă pufnește râsul și mă las pradă unei ușoare isterii. Mă așez pe canapeaua mică, în timp ce chicotelile mele răsună în aer. Explozia asta este contagioasă, așa că începe și el să râdă.

Când în sfârșit îmi recapăt glasul, șoptesc:

– Suntem de pomină! Răni provocate de gloanțe, arsuri... Ce alt cuplu mai poate spune așa ceva?

Râsul este o dulce ușurare, așa că ne eliberăm de stres prin aceste chicoteli spontane. În cele din urmă, mă opresc din râs și rămân să-l ascult pe el cum râde. Nu l-am mai auzit niciodată râzând. Îmi place cum râde. Privirea lui înlăcrimată îmi spune că și lui îi place râsul meu.

După ce ne ștergem ochii și respirăm din nou normal, deschidem televizorul și dăm pe KTAL, postul la care lucrează Macy Weatherow. Rulează un serial de comedie pe care nu l-am mai văzut până acum.

– Nimic deocamdată, spune Dylan.

– De ce crezi că durează așa mult?

– Verifică informațiile, spune el. Ia declarații de la autorități. Îți garantez că domnul comisar Gates a aflat deja că totul e pe cale să sară în aer.

– Dar dacă e și el implicat și nu face decât să se acopere? îl întreb.

– Cred că o să ne dăm seama după reacția lui. Dacă cere să se facă o anchetă, îi caută pe Keegan și pe Phillips, îl suspendă pe Keegan din funcție și îl contactează pe procurorul general, cred că putem deduce că nu este corupt.

– Dar dacă e?

– Dacă e implicat, o să apere departamentul de poliție și o să spună că poveștile sunt evident neadevărate și că nu pot să-ți dea crezare ție, pentru că ești o criminală notorie.

Asta îmi dă fiori.

– Dacă face asta, nu înseamnă că nu o să te creadă nimeni. Ești foarte convingătoare, iar povestea ta e adevărată. Presa o poate confirma în mare parte. Crede-mă, restul presei o să fie înnebunită după povestea asta. O să fie ca o ciupercă atomică.

Încerc să-mi imaginez cum vor arăta mâine buletinele de știri.

– Du-te la culcare, șoptește el. Mâine va fi o zi grea. Vreau să dormi.

Aprob din cap și îi spun:

– Iar eu vreau să dormi și tu.

– Eu am timp să dorm mai târziu. Să fiu sincer, și așa nu dorm eu prea mult.

Mă uit la el.

– Vise?

– Da. Deliciile tulburării pe care o am. Dorm cu un plasture care îmi stimulează undele cerebrale sau ceva de genul ăsta. Mă ajută. Face parte dintr-un studiu clinic în care m-am înscris.

Devin serioasă și mă uit la ecranul televizorului.

– Cred că aveai dreptate când ai zis că sufăr de tulburare de stres post-traumatic. Și eu am coșmaruri. Iar câteodată, în situații periculoase, mintea îmi revine în trecut... la alte lucruri.

– Avem multe în comun. Dar eu simt că sunt mai bine.

– Poate o să fiu și eu mai bine acum, că înțeleg despre ce este vorba.

– Pot să-ți recomand un psihiatru nemaipomenit.

Îmi iau poșeta în baie și caut în ea periuța de dinți. Nu prea mai am mare lucru. Încă sunt îmbrăcată cu hainele pe care le-am cumpărat de la magazinul de cartier, după ce am fugit de Keegan. Nu am avut nicio clipă liberă la dispoziție în care să mă gândesc să îmi iau ceva nou.

Îmi scot tricoul și îmi verific copcile. S-a înroșit pielea în jurul lor. Probabil că am nevoie de antibiotice. Îmi doresc să mă fi putut întoarce la mașina mea și la geanta pentru situații de urgență din Memphis.

Fac un duș, îmi pun iar hainele pe mine și îmi usuc părul. Mi-aș dori să pot scăpa de culoarea neagră și să revin la blondul meu natural, înainte să apar peste tot în mass media.

Când ies, Dylan are cracul de la blugi ridicat și își verifică arsurile de pe pulpe. Apoi îl trage în jos, de parcă nu ar vrea să le vadă și eu.

Acum se uită la *Andy Griffith Show*, care e redifuzat.

– Tot nimic? îl întreb.

– Nu. Încep să mă neliniștesc.

– Ce le ia așa mult?

– Poate așteaptă până dimineată.

Oftez.

– Dacă nu vor difuza știrea? Încep să cred că, poate, a intervenit cineva.

– O vor difuza. Ai încredere în mine.

Se ridică, se duce la geam și se uită iar afară.

– Îți imaginezi prin ce trece Keegan în clipa asta?

– Trebuie să mai moară cineva, șoptesc. Și el vrea să fim noi ăia.

– Dar de data asta nu are de ales, spune Dylan. Și-a epuizat opțiunile. Dacă aș fi în locul lui, probabil mi-aș lua tălpășița. M-aș face dispărut. O să fie dat sub urmărire la fel ca tine.

– Ei bine, știm care sunt locurile lui preferate de refugiu.

Dylan se duce la baie, dar se întoarce la fel de îmbrăcat, din cap până în picioare, și se așază pe canapea, în timp ce eu mă bag sub așternutul de pe pat. El ațipește primul. Capul i-a căzut într-o parte, iar sunetul răsuflării lui ritmice, reconfortante, mă face să zâmbesc. Încerc să uit că viitorul meu depinde de noaptea asta și că amândoi ne-am putea pierde libertatea mâine.

Adorm cu sunetul respirației lui în somn, și am un vis cu noi doi împăturind rufe proaspăt spălate și râzând ca în seara asta. Mă țin de el cât pot de mult.

KEEGAN

Conduc către pista de decolare, unde îmi scot lucrurile din mașină și le încarc în avion, când Phillips se ivește din umbră.

Tresar.

– Ce faci? îl întreb. Era să fac infarct.

– Știam că o să vii aici. Trebuie să mă iei cu tine. Trebuie să părăsim orașul.

– Nu te iau. Ești pe cont propriu. Fiecare pentru el.

Încarc gețile cu bani în cală, apoi azvârl înăuntru și geanta cu haine.

– Sunt implicat în asta doar din cauza ta, spune el. Îmi ești dator.

Mă întorc brusc, îl apuc de gât și îl izbesc de un avion.

– Nu îți sunt dator cu nimic, suier printre dinți. Eu te-am ajutat să câștigi alegerile. Eu le-am făcut viața amară adversarilor tăi și ți-am finanțat campania electorală din banii mei.

Aș vrea să-l strâng de gât, dar nu fac decât să dau cu el de pământ.

Se ridică poticnindu-se și vrea să dea în mine, dar îl lovesc în picioare, și își pierde echilibrul. Când e la pământ, îi trag un șut în coaste. Geme și încearcă să riposteze, dar nu are aptitudini de genul ăsta. A lucrat toată viața într-un birou. Crede că se poate lupta cu mine?

Deodată se aprind luminile de pe pista de decolare și aterizare. Ori urmează să vină cineva fiindcă o să aibă loc o aterizare și s-au activat luminile, ori vreo persoană din turnul de control ne-a zărit bătându-ne lângă avionul meu.

Nu așa mă așteptam să decurgă lucrurile.

S-ar putea să nu mai pot să zbor acum. Nu mă aștept să primesc autorizația când Phillips zace pe jos și e posibil să fiu deja căutat la ora asta.

Îmi scot bagajele din cală și le azvârl înapoi în mașină. Urc la volan și mă gândesc ce să fac cu Phillips. Îmi țin în frâu impulsul de a-l călca cu mașina. Asta nu m-ar ajuta deloc.

Și nici să-l las aici nu m-ar ajuta, dacă încăierarea noastră a fost văzută din turn. Cobor din mașină și îl ridic pe Phillips. Se împotrivește, dar îl urc cu forța în mașină pe scaunul din dreapta și trântesc portiera. Apoi mă întorc la locul meu.

– Ce faci, Gordon? spune el, ținându-se cu mâinile de coaste. Unde mă duci?

– La mașina ta. Nu vreau să atragi atenția asupra noastră sângerând pe pista de decolare.

– Am nevoie de un plan, Gordon. Spune-mi ce să fac. Eu n-am de gând să merg la pușcărie.

- Tu ești marele procuror. Scoate-o și singur la capăt.
- Care-i planul tău? Întreabă el.
- Să scap de tine! urlu eu.
- Bine, spune el. Împușcă-mă atunci. Îngroapă-mă cum ai făcut și cu Sy.

Deși sună grozav, nu am timp de asta. Nu mai încap încă un cadavru în portbagaj. Ajung la Mercedesul lui și opresc. Mă aplec și îi deschid portiera.

- Ieși!
- Serios? spune el. Gordon, trebuie să mă ajuți!
- Afară! îi țip în ureche. Acum!

Iese din mașină împleticindu-se, cu brațul în jurul coastelor, și nici nu mă obosesc să închid portiera. Calc accelerația și o iau din loc. Viteza bruscă face portiera să se închidă singură. Mă îndrept spre aeroport, speriat că aș putea fi înconjurat în orice moment de o echipă SWAT. Trec prin diferite cartiere și merg pe drumuri laterale, oprindu-mă o singură dată, ca să fur o plăcuță de înmatriculare pe care o pun în locul celei pe care o aveam. Dacă sunt dat sub urmărire, vor fi în jur de o mie de mașini pe șosea la fel ca a mea.

Plăcuța îmi va oferi o oarecare acoperire ca să pot părăsi orașul.

Dar tot nu știu încotro să mă îndrept.

CASEY

Eu și Dylan dormim iepurește. Mă trezesc de mai multe ori în timpul nopții, mă ridic în capul oaselor și mă uit la el. Uneori, e treaz și umblă de colo colo, alteori, îl văd întins pe canapea învelit cu pătura. Televizorul merge în continuare, dar nimeni nu a difuzat știrea noastră, cel puțin nu cât am fost eu trează. În cele din urmă, văd că razele soarelui încep să se strecoare pe sub jaluzele și îmi dau seama că e aproape dimineață. Se aude melodia de la genericul știrilor matinale de pe Canal 6.

Mă ridic în pat și mă uit la Dylan. Doarme și nu vreau să-l deranjez. În loc de prezentatoarea obișnuită de dimineață, o văd pe Macy Weatherow. Mă ridic în picioare, ținându-mi răsuflarea.

Pare hotărâtă, concentrată. Știu că ăsta e momentul.

– Dylan! îl strig ușor.

Se uită în sus la mine cu o privire somnoroasă.

– Urmează să se difuzeze știrea.

Se ridică în capul oaselor și aruncă pătura de pe el.

Dau volumul mai tare când se încheie melodia. Camera de filmat este îndreptată asupra lui Macy.

– În această dimineață, avem o știre de ultimă oră cu privire la cazul Casey Cox.

Dylan sare în picioare și se duce iar la fereastră, să se uite afară. După o scurtă introducere spusă aproape papagalicește, Macy începe să prezinte știrea, apoi difuzează anumite părți din conversația pe care am avut-o la telefon, părți pe care le-au transcris pe ecran. Îmi ascult propria voce, o voce pe care presa nu a auzit-o până acum, și încerc să mă pun în locul fiecărui om care va vedea știrea asta azi și să-mi dau seama dacă sunt credibilă. Nu știu dacă sunt sau nu.

– E bine, spune Dylan când încep reclamele. Te-ai descurcat de minune.

Întinde mâna spre mine și mă ridic din pat, conștientă de hainele mele șifonate și de părul ciufulit. El nu pare să observe. Mă trage în jos lângă el pe canapea.

Când revin știrile, mă încolăcește cu brațele și își sprijină bărbia pe capul meu, cu ochii în televizor. Îi simt inima cum bate pe capul meu, în timp ce ascult mai departe interviul nostru.

Se întoarce prezentatorul buletinului de știri, precum și gazda obișnuită a emisiunii matinale, și o intervievează pe Macy cu privire la discuția noastră telefonică. Macy îi spune că rețeaua lor de televiziune va prezenta știrea în dimineața asta, că sunt așteptată să mă predau azi și că, potrivit spuselor comisarului Gates, se va organiza o conferință de presă mai târziu, în care el va vorbi despre dezvăluirile mele.

Mă uit la Dylan.

– Ce facem? Mai stăm aici sau plecăm în altă parte? Să-l sunăm pe Barbero să vină la noi? Să mă duc acum să mă predau?

– Nu încă, spune el. Spune-i să vină aici cu avionul și anunță-l că o să te predai de îndată ce auzi declarația comisarului Gates și știi cu ce ai de-a face.

– N-ai putea să-l suni acum pe comisarul Gates?

– Nu. Nu am încredere că o să fie sincer cu mine. Declarația făcută presei ne va spune tot ce trebuie să știm. Trebuie să așteptăm.

– Atunci hai să stăm aici, îi spun. Cred că, dacă ieșim, riscăm să fim văzuți. Acum, toți ne vor căuta. Știu că suntem în localitate.

– Da, hai să stăm exact cum stăm acum. Îmi place.

Zâmbesc și îmi sprijin capul pe pieptul lui, în timp ce se termină reclamele și se mai difuzează o parte din interviu. Când e din nou pauză, spune:

– Mă întreb ce face Keegan.

– Sunt sigură că e disperat în momentul ăsta.

Când începe *Today Show* pe NBC, dau aceeași știre de ultimă oră. Mi-a crescut tensiunea și am palpitații, de parcă tocmai am făcut un antrenament cardio.

Dar mă simt ușurată, iar faptul că stau aici, așa, cu Dylan este un miracol. Nu vreau să se sfârșească niciodată.

DYLAN

O țin pe Casey în brațe în timp ce ne uităm la conferința de presă de la prânz, ticsită de reporteri și cu un noian de microfoane îndreptate spre comisarul Gates. Toate posturile de știri prin cablu o transmit în direct. Abia acum ne putem face o idee cu privire la ce o așteaptă pe Casey și la posibilitatea ca și eu să fiu pus sub acuzare. Casey tremură de emoție, în timp ce ne uităm să vedem dacă Gates o să-și apere detectivii și o să dezmință ce s-a relatat în media – adică, dacă o să împroaște cu noroi în Casey mai mult decât s-a întâmplat până acum – sau dacă va face ceea ce ar face orice șef cinstit dintr-o secție de poliție, atunci când subordonații lui sunt acuzați de corupție și crimă.

Am auzit deja spunându-se că Keegan este încă în libertate, așa că îmi arunc privirea spre geam, așteptându-mă să vină înspre noi cu o ploaie de gloanțe. Însă nu se aude nimic din parcare.

Îmi îndrept iar atenția către televizor. Când Gates coboară treptele secției de poliție, camerele de filmat se îndreaptă asupra lui, iar eu îi analizez expresia feței. Pare

palid și obosit și își drege vocea când se îndreaptă spre microfoane.

– Vă mulțumesc tuturor că ați venit, spune el.

Își așază însemnările pe pupitru și își pune ochelarii. Omul are emoții. Îi tremură mâinile când îndreaptă un microfon.

– Aseară am primit un telefon de la Macy Weatherow, reporter de știri la KTAL, care plănuia să transmită în direct un interviu pe care tocmai i-l luase lui Casey Cox. În cadrul interviului, domnișoara Cox a declarat că are dovezi cum că doi dintre detectivii mei, precum și procurorul din Shreveport, au fost implicați în infracțiuni de extorsiune și șantaj, plus o mușamalizare de amploare care include multiple omucideri. Unul dintre detectivii mei se numără printre cei uciși.

Își pierde vocea, așa că se oprește să-și dreagă glasul.

– Casey Cox susține că este nevinovată în privința crimei de care a fost acuzată și pretinde că acești indivizi sunt adevărații criminali. Doamna reporter mi-a trimis copii ale fișierelor pe care domnișoara Cox i le-a trimis ca dovezi.

Se oprește și se uită la reporteri. Pauza asta aproape mă termină.

– O să nege tot, șoptește Casey.

Gates continuă.

– În urma verificării fișierelor și a declarațiilor lui Cox din cadrul interviului... și în urma consultării cu agenți speciali FBI, precum și cu procurorul general și cu guvernatorul statului Louisiana, l-am suspendat din funcție pe detectivul Gordon Keegan pe durata investigației și urmează și alte suspendări, pe măsură ce descoperim cine a mai fost

implicat în acest aranjament. Am emis un ordin de arestare pe numele detectivului Keegan. Nu știm unde este acum, însă credem că este înarmat și periculos.

Casey sare în sus, în timp ce Gates dă un număr de telefon la care poate suna oricine pentru a oferi informații.

– Ne crede!

O iau în brațe și o învârtesc în aer.

– Procurorul general evaluează punerea sub acuzare a lui Casey Cox, iar dacă va fi nevoie, vom alege un mare juriu care să evalueze rechizitoriul. Mă supun deciziei procurorului general privind acuzarea ei.

Încă o țin în brațe, așa că simt cum se încordează.

– Stai liniștită! îi spun. Asta este procedura. Nu poate să retragă pur și simplu acuzațiile, atunci când cineva a fost deja inculpat. Vor ajunge și acolo.

Gates face o pauză și își freacă buzele.

– Nu este ușor să recunosc că există corupție în propria mea secție de poliție și nu tratez lucrurile acestea cu superficialitate. Vă asigur că voi face tot ce îmi stă în putință pentru ca toate infracțiunile comise de agenții mei de poliție să fie judecate cu toată asprimea legii.

Exact asta speram să aud. Îmi dă de înțeles că ia atitudine, că face ceea ce este corect, că recunoaște delictele din secția pe care o conduce.

– Vă încurajez să nu transformați chestiunea aceasta într-o persecutare. Acum, și FBI este implicat în această anchetă – sau în aceste anchete mai bine zis – și ei vor descoperi adevărul, fie că acesta îi va îndrepta către și mai mulți agenți de poliție, fie înapoi către domnișoara Cox.

Între timp, domnișoara Cox a fost de acord să se predea acestei secții. Va fi acuzată de mai multe infracțiuni, printre care evadarea în condițiile existenței unui mandat de arestare, furtul de identitate și obstrucționarea justiției. Voi urma recomandările procurorului general cu privire la aceste acuzații. Vă rog să adresați întrebările privitoare la procurorul Phillips guvernatorului și procurorului general, care vor ține o conferință de presă în după-amiaza aceasta.

Când coboară de la pupitru fără să răspundă și la întrebări, mă uit la Casey.

– Nu cred că e implicat. Părea sincer îndurerat de întreaga situație.

– Nu a avut deloc o atitudine defensivă, spune ea. A înfruntat situația fără să ezite. Și faptul că este implicat și FBI-ul este un lucru bun.

– Corect! Totul a devenit public acum, iar cei care sunt implicați vor intra în panică și vor fugi. Dar nu-mi place ce a spus cu privire la acuzațiile care ți se aduc.

– Mă descurc eu. O să fie bine.

O iau în brațe și o strâng la piept, absorbindu-i căldura. Nu vreau să-i dau drumul. Parcă e făcută pentru brațele mele.

– O să ieși curând, îi spun cu buzele lipite de părul ei. Va trebui să anuleze punerea sub acuzare. Dacă vor alege alt mare juriu, sigur te va elibera.

– Eu îmi fac griji în privința ta, spune ea. Gates nici n-a pomenit de tine. Iar Keegan încă vrea să te omoare. Vrea să ne omoare pe amândoi.

– Ai dreptate. La cât de nebun e, poate încerca în continuare. Dar nici asta nu cred că l-ar mai putea scăpa. Nu mai are nicio șansă. E doar o chestiune de timp până când va primi ce merită.

CASEY

Barbero și soția lui, Marge, au ajuns cu avionul în Shreveport în dimineața asta și au închiriat o dubă cu rampă pentru scaunul cu roțile. Acum planul este să ne întâlnim cu ei în spatele mall-ului. Dylan parchează mașina închiriată pe care o folosim încă și intră în dubă după mine. Ne așezăm pe locurile din spate, iar Barbero lasă motorul pornit și își întoarce căruciorul spre noi. E într-o dispoziție triumfătoare.

– Deci tu ești celebra Casey Cox, spune el. Sincer să fiu, am văzut eu că era ceva diferit la tine.

– Ba nu, spune Marge. N-ai zis niciodată nimic.

Se uită la mine pe deasupra scaunului.

– Nu-l asculta! Habar n-avea.

– Îmi pare rău că v-am mințit, spun eu. Dar acum totul a ieșit la iveală.

– Nu vă supărați, spune Dylan, dar Casey are nevoie de un avocat în drept penal.

– Sigur că da, spune Barbero. Nu-s prost. Eu sunt doar un avocat de drept civil. Nu știu nimic despre dreptul penal. Dar a făcut bine că m-a sunat. Voi face tot ce pot pentru tine, Liana, și chiar apreciez atenția îndreptată asupra mea.

– Casey, îl corectez iar.

– Așa e, scuze. Râde împreună cu Marge și îmi dau seama că amândoi se bucură prea mult de situația asta.

Dylan nu pare deloc amuzat.

– Până la urmă, care-i treaba?

– Au emis un mandat de arestare pe numele lui Keegan, spune Barbero. Au încercat să-l prindă aseară la aeroportul privat și la el acasă, dar a reușit să fugă.

– Deci, crezi că e încă în localitate? Întreabă Dylan.

– Cred că probabil își dorește să se afle altundeva. Figura lui a apărut peste tot la știri. Probabil că e disperat.

– Nu-l subestima, spune Dylan. Avem nevoie de garanții cu privire la siguranța lui Casey.

– Și la a ta, îi spun, dar nu mă bagă în seamă.

– Keegan o vrea cu tot dinadinsul. Avem nevoie de lucruri precise. Ziduri de protecție și bariere. Trebuie să se predea într-o zonă închisă. Nu în public.

Barbero râde iar.

– O să am grijă să fie apărută la fel de bine cum e și președintele Statelor Unite.

Nici de data asta Dylan nu schițează vreun zâmbet.

– Asta-i o treabă serioasă. Dacă nu poți lua lucrurile în serios, vom găsi alt avocat.

Barbero se uită la mine.

– Tipul ăsta e numai bun de păstrat.

– E adevărat, adaugă Marge.

Barbero își șterge forțat zâmbetul de pe chip și adoptă o expresie serioasă.

– Înțeleg ce zici, Dylan. Nu o să fac treabă de mântuială. Nu am de gând să ies șifonat din chestia asta. Și îmi place de fata asta. Nu vreau să o rănească nimeni.

Dylan mă ia de mână și îi citesc îngrijorarea și frica din ochi, dar nu pentru el. Doar pentru mine.

– Dylan, cred că pe tine te va căuta prima dată, îi spun. Eu o să fiu păzită. Tu nu. Vreau să rămâi cu noi.

– N-are cum, spune Barbero, și se uită la Dylan. Comisarul Gates vrea să te duci imediat la el la birou. Înainte să se predea ea.

– Nu! spun eu. Asta speră Keegan. Și toți amicii lui.

– Chestia asta e mai presus de faptul că voi doi sunteți martori, spune Barbero. Ar putea să vă omoare, dar n-ar ajuta la nimic. Presa are toate dovezile, toate numele martorilor, cu piste care duc în zeci de direcții. Iar faptul că e și procurorul implicat e de o importanță covârșitoare. Nu, trebuie să-și dea seama că uciderea voastră nu va pune capăt situației.

– Dar Keegan e un psihopat, spune Dylan. Nu îi pasă dacă îi pune capăt sau nu. Nu vom fi niciunul din noi în siguranță până nu sunt prinși și el și acoliții lui. Trebuie să-l găesc.

– Nu, nu trebuie, îi spun eu. Dylan, nu te vreau sub nicio formă în preajma lui! Toată poliția și FBI-ul îl caută. Nu trebuie să te ocupi tu de asta.

Dylan stă o clipă pe gânduri, apoi îmi frânge inima.

– Mă duc să mă întâlnesc cu comisarul Gates, spune el. Apoi o să hotărâsc ce am de făcut în continuare.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

– Ești un tip tare încăpățânat.

Îmi strânge mâna într-a lui.

– Eu mă ocup cu investigarea infracțiunilor, Casey. Mă pricep la asta. Pot să-l găsesc.

Îmi apăs cu degetele mari colțurile înlăcrimate ale ochilor, simțindu-mă copleșită de zădărnicia întregii situații.

– Atunci o să încerci să-l convingi pe comisarul Gates să îmi protejeze familia? Hannah cu familia ei și mama mea trebuie mutați într-un loc sigur cât Keegan se află în libertate.

– Dacă mai cred că Gates este de partea noastră și după ce mă întâlnesc cu el, atunci o să mă folosesc de resursele lui, ca să le găsesc o locuință sigură. Dacă nu, le caut eu un loc pe cont propriu.

Îl îmbrățișez de rămas bun, știind că în următoarele câteva minute totul se va schimba. S-ar putea să nu-l mai ating niciodată. Mă sărută pe cap, pe frunte, pe buze și simt cum mă topesc sub sărutarea lui, rugându-mă să nu fie ultima. Ar fi atât de crud să îl smulgă cineva de lângă mine acum, după ce am descoperit bucuria de a-l cunoaște.

Dylan se trage în spate și îmi șterge lacrimile.

– O să fim din nou împreună, șoptește el. O să fie bine.

Nu pot să vorbesc, dar dau din cap în semn că da.

Își lasă degetele să alunece de-a lungul brațelor mele, până în palme și în buricele degetelor. Se oprește acolo un minut. Apoi, întinde mâna spre clanța ușii, rupând

conexiunea dintre noi și lăsându-mă cu senzația că am rămas cumva suspendată. *Doamne, ajută-mă!*

Îl urmăresc cu privirea până ajunge la mașina închiriată. Se urcă și se uită în urmă, făcând cu mâna. Apoi se îndepărtează.

Barbero s-a instalat din nou la volan.

– Pregătită? Întreabă el.

– Da.

Pe drum, scot o oglinjoară din geantă și mă privesc cu atenție. Mă gândesc să îmi dau cu niște fard pe pleoape și cu un ruj pe buze, dar apoi îmi dau seama că nu sunt nici Grace Newland, nici Miranda Henley și nici Liana Winters. Sunt Casey Cox.

A venit vremea să mă arăt așa cum sunt.

DYLAN

Îmi vine greu să mă apropii cât trebuie de secția de poliție ca să pot parca. Carele de televiziune au umplut ambele laturi ale secției, iar presa s-a îngrămădit în jur ca muștele pe un baton de ciocolată.

Toți o așteaptă pe Casey.

Parchez în parcare a unei companii de asigurări la două străzi distanță și merg pe jos până la secția de poliție. Îmi croiesc drum printre jurnaliști, când un polițist încearcă să mă oprească înainte să ajung la trepte.

– Sunt Dylan Roberts, spun eu în șoaptă. Comisarul șef Gates a cerut să mă vadă.

Sună rapid la secție prin stația radio, apoi mă lasă să trec. Urc grăbit treptele, nerăbdător să termin cât mai repede aici, ca să fiu apoi în locul în care se va preda Casey. Deschid ușa. Se simte un entuziasm în atmosferă, în timp ce polițiștii stau în sala din față și se uită prin ușile de sticlă la jurnaliști, bucurându-se de toată această dramă. Nici nu mă observă. Parcurg holul care duce la biroul comisarului

Gates. Secretara se ridică în picioare de cum mă vede și iese grăbită de după pupitrul ei și intră în biroul lui.

– Comisare, a venit!

Comisarul Gates nici nu așteaptă să intru. Apare la ușă într-o clipă.

– Treci înăuntru! spune el.

Mă grăbesc să intru în birou, în timp ce secretara iese, iar comisarul trânteste ușa.

– Stai jos!

Asta nu sună bine. Aproape îi spun că nu are motive să se comporte așa, că ar trebui să-mi mulțumească pentru că i-am demascat pe monștrii ăștia, dar nu zic nimic, fiindcă vreau să văd cum decurg lucrurile. Mă așez pe scaun, iar el se întoarce la birou și se trânteste în scaunul lui cu atâta forță, încât se duce în spate vreo 30 centimetri.

– Aș putea să te arestez pentru complicitatea cu o fugară notorie, obstrucționare, uneltire... Dar adevărul este că tu ești nenorocitul de erou în toată chestia asta!

O spune cu venin, de parcă ar fi vânat de furie.

– Așadar, vrei să-mi spui de ce mi-ai ascuns toate lucrurile astea?

Nu-l las să mă calce pe nervi.

– Pentru că nu știam dacă ești amestecat în treaba asta. E cam greu să-mi dau seama în cine pot avea încredere când așa de mulți polițiști de aici par implicați.

– *Par* este cuvântul cheie, spune Gates. Stai să mă lămuresc. Nu crezi că șeful secției de poliție ar trebui să știe că o parte din oamenii lui de seamă sunt niște criminali? Că sunt experți în extorsiune? Că au strâns milioane de

dolari șantajând oameni? Că o sumă de mușamalizări au ajuns la cel mai înalt nivel, inclusiv până la unul din căpitanii mei și la procuror? Tu îți bați joc de mine?

Stau cu brațele încrucișate trecându-mi un deget peste buze și așteptând să îi treacă mânia.

– Deci crezi acuzațiile lui Casey?

– Dacă le cred? Mai toată lumea le crede. Au ajuns în atenția unui reporter înainte să ajungă în atenția mea. Ăsta-i protocolul corect, Dylan?

– Ți-am spus de ce am procedat așa.

Comisarul Gates pare îndurerat.

– Nu am găsit corpul lui Jim încă. Sper că te-ai înșelat în privința morții lui.

– Nu m-am înșelat.

Se dă pe spate în scaun și se ține de cap de parcă ar avea o migrenă atât de dureroasă încât îi crapă capul.

– Nu-mi spune că Jim era amestecat în treaba asta.

– Era, îi spun. Nu știa despre investigațiile fiului lui și nici că ei l-au omorât, dar era implicat în multe alte lucruri. Îl șantajau. Nu știu de când timp se petrecea toată treaba asta sau în ce măsură era el implicat sau cu ce anume îl aveau la mână. Dar mi-a zis că era vorba de șantaj.

– Credeam că am făcut ordine când am preluat funcția asta, spune el. Nu știam că am căzut direct în capcana lui.

– A lui Keegan?

– Da, a lui Keegan. Gates scutură din cap și se ridică iar în picioare, se duce la geam și se uită la mulțimea jurnaliștilor adunați în fața clădirii.

– E foarte bun în ceea ce face. A venit la mine de cum am fost numit în funcție. M-a lingusit, mi-a oferit ajutorul lui ca să facă ordine aici, spunea că mulți polițiști trebuiau concediați. Făcea insinuări cu privire la faptele pe care le săvârșiseră ei. L-am lăsat să-mi bage ideile astea în cap, lucru care m-a făcut să mă uit în altă parte. M-a împiedicat astfel să mă interesez vreodată în privința lui.

Mă simt mai puțin ostil acum că știu că într-adevăr mă crede.

– Chiar nu ai primit nicio plângere de-a lungul anilor? Niciun om de afaceri nu s-a plâns că a fost tocat de bani? Nu a venit nicio rudă a victimelor să discute cu tine?

– Sincer să fiu, nu. Soția proprietarului spălătoriei m-a sunat, dar până am sunat-o eu înapoi probabil că și-a pierdut curajul, fiindcă nu a mai răspuns la telefon. Nu am putut să iau legătura cu ea. Și Rollins... știam că bea. Dar părea treaz de fiecare dată când lucra la un caz, așa că l-am lăsat în plata Domnului. Am concediat vreo patru sau cinci tipi la început, când am preluat funcția, dar acum, dacă stau mă gândesc, îmi dau seama că erau unii din cei pe care Keegan mi-a sugerat să îi dau afară. M-a făcut să cred că urmărea interesele noastre, că voia să mențină lucrurile curate. Părea în cea mai bună formă și m-a convins că el era unul dintre cei mai buni agenți ai mei. Nu sunt mândru că am fost păcălit așa.

– Și ce ai de gând să faci acum?

– Am mandate de arestare pentru Keegan, Phillips și Swayze și îi mai interogăm și pe alții, în privința cărora sunt destul de sigur că sunt implicați, după investigațiile făcute în ultimele 10 ore.

– Și ce înseamnă asta pentru Casey?

– Va fi acuzată de câteva lucruri, dar cred că vor revoca acuzația pentru crimă.

– Nu merită să petreacă nici măcar o singură zi în închisoare, îi spun. Doar încerca să supraviețuiască.

– S-a sustras de la urmărirea penală. Și-a falsificat identitatea de câteva ori, Dylan.

– Nu putea să-l lase s-o găsească. Sigur îți dai și tu seama de lucrul ăsta.

– Avocații ei pot prezenta lucrurile astea în instanță. Judecătorul sau jurații s-ar putea să o absolve de orice vină, având în vedere circumstanțele în care s-a aflat. Uite ce e, eu doar îmi fac datoria. Din cauza atenției deosebite și a suspiciunii îndreptate asupra tuturor celor care poartă o insignă pe aici, trebuie să fac totul ca la carte. Poate nu mă crezi, dar unii din noi chiar vrem să fim corecți. Unii care încă mai credem că aplicarea legii este unul dintre cele mai importante lucruri care oferă stabilitate țării.

– Da, unii dintre noi așa credem.

– Mi-e rău când mă gândesc că toate astea s-au întâmplat sub ochii mei, Dylan și, ca să fiu perfect sincer, probabil că ar trebui să-mi dau demisia. Dar n-o să las secția de poliție în balamucul în care se află acum. O să rămân aici cel puțin până curățăm mizeria asta, iar apoi mă mai gândesc. Dar am nevoie ca și tu să fii perfect sincer de acum încolo cu privire la toată situația asta. Nu vreau să îmi culeg informațiile de la știri.

– Am înțeles, îi spun. Dar înainte să trecem la treabă, vreau câteva garanții. Vreau să știi că e Casey în siguranță. Vreau ca numărul persoanelor care au acces la ea cât se

află în arest să fie limitat. Numai oamenii în care ai încredere absolută.

– O izolăm, spune el. Avocatul ei este încăpățânat. Negociază fiecare detaliu al predării, ca să se asigure că nu o transformăm într-o țintă pentru Keegan.

– Poliția a mai dat-o o dată pe mâna lui.

Gates îmi aruncă o privire usturătoare.

– Dacă mi-ai fi spus adevărul, Dylan. Nu doar o parte de adevăr...

– Nu m-ai fi crezut. Ai spus-o chiar tu. Ai mai căzut pradă și altădată intrigilor lui.

Îmi spune cu o voce frântă:

– Sunt destule motive de învinovățire. Dar hai să nu ne abatem din drum. Casey va fi în siguranță. Și să sperăm că va fi eliberată pe cauțiune în curând și că va ieși de aici. Crede-mă, cu cât scăpăm mai repede de presă, cu atât mai bine.

– Nici familia ei nu e în siguranță. Trebuie să-i ducem într-o locuință securizată.

Oftează.

– Bine. Poliția de stat tocmai a achiziționat o nouă casă. Keegan n-are de unde să știe de ea, fiindcă nu am folosit-o încă. O să-i sun ca să ne permită accesul. Anunță familia să-și facă bagajele, că mergem la ei.

– Vreau să-i duc eu, îi spun. Vreau să mă asigur că sunt în siguranță. I-am promis lui Casey.

Comisarul Gates își împreunează mâinile.

– Mai e și treaba asta, Dylan. Relația ta cu Casey mă îngrijorează foarte tare.

Simt că stau ca pe arcuri.

– Relația mea cu ea nu e treaba ta.

– De fapt, cam e. Te-am angajat aici.

– M-am gândit că ai rupt actele când mi-ai anulat misiunea.

– Nu le-am rupt. Încă ești pe statul nostru de plată. Relația voastră tulbură apele.

– Atunci o să-mi dau demisia. Nu mai ascund nimic de acum încolo. Joc cu toate cărțile pe masă. Putem rupe actele. Nu trebuie să-mi dai nici măcar un cent.

Gates scoate un oftat în timp ce îi sună telefonul. Răspunde, ascultă, apoi spune.

– Vin imediat.

Se uită la mine.

– E la câteva minute distanță.

Simt un nod în stomac.

– Doar n-o s-o lași să treacă prin toată mulțimea aia de oameni, nu?

– Nu. Barbero a avut grijă de asta. Trebuie să plec. Tu poți să te duci cu ofițerii de patrulă să muți familia lui Casey. E în regulă. Dar trebuie să mai discutăm despre ceva.

– Despre ce? Întreb.

– În mod evident va trebui să înlocuiesc o parte dintre detectivi, spune el. Cred că ai dovedit că ai toate calitățile necesare. În plus, poți trece examenul pentru postul de detectiv fără probleme. Trebuie să te pun să dai testul; e doar o formalitate, fiindcă te promovez în funcția de detectiv. Am nevoie să te apuci imediat de lucru și să mă ajuți să punem la punct o strategie, ca să facem curat și să-i prindem

pe toți cei implicați în mușamalizarea lucrurilor și în toate aceste infracțiuni.

Sunt uluit. Aș vrea s-o pot suna pe Casey să îmi spun. Ar fi la fel de uimită ca mine.

– Credeam că n-ai încredere în mine.

– Greșit, Dylan. Ești cam singurul om din echipă în care am încredere. Am nevoie de tine.

– Bine, atunci. Ar fi o onoare pentru mine să lucrez la secția de poliție, cât timp nu încerci să îmi dictezi viața amoroasă.

Mă cercetează cu privirea.

– Deci tu și Casey aveți o legătură serioasă? În tot balamucul ăsta v-ați găsit timp să construiți o astfel de relație?

– Nu vreau să discut despre asta cu tine. Dacă e o problemă, atunci nu vreau postul.

Mai oftează o dată.

– Trebuie să înțelegi că nu vom schimba modul în care o tratăm doar în baza sentimentelor pe care le ai față de ea. Trebuie să facem totul ca la carte.

– Mi se pare corect, zic. Până la urmă e nevinovată.

– Du-te atunci să ai grijă de familia ei. Apoi întoarce-te și ajută-ne cu toată treaba asta.

Îi strâng mâna pe care mi-o întinde.

– Am înțeles, șefu'.

Mă simt mai binedispus când străbat iar holul la plecare.

CASEY

N-am cum să nu-i recunosc meritele lui Billy. A făcut o treabă bună cu organizarea predării mele. A aranjat să fim escortați de poliție în drumul spre secție. Când suntem înconjurați de șase mașini de poliție cu sirenele trâmbițând și girofarele aprinse, mi-e un pic rău.

Mă uit pe marginea drumului, să văd dacă nu există vre-un aruncător de grenade și cercetez geamurile, să nu aibă țevi de puști îndreptate asupra noastră. Keegan ar putea să intre cu mașina în noi și să facă să explodeze o bombă. Ar putea să aibă un polițist corupt într-una dintre mașinile care ne păzesc sau un gardian la închisoare, care să-l lase să ajungă la mine.

Chiar dacă sunt apărută împotriva lui Keegan, mi-e teamă. În tot acest timp în care am fugit mi-am zis că îmi era frică să nu fiu omorâtă dacă eram prinsă de Keegan, dar acum, că nu mai există decât pericolul închisorii, tot mi-e teamă.

– Ești bine, Casey? întreabă Barbero, urmând mașinile de poliție către secție.

– Cred că da.

– Ești palidă, spune Marge, aruncând o privire în spate. Ai mâncat ceva în dimineața asta?

– Nu. Simțeam că aș fi vărsat instantaneu.

– Arăți de parcă mai ai un pic și leșini.

– O să-mi revin, îi spun.

Cotim la o stradă distanță de secția de poliție. Văd carele de televiziune și mulțimea de jurnaliști și îmi dau seama că nu este vorba doar de mass media locală. Sunt jurnaliști de peste tot. Cum au ajuns aici așa repede?

Mașinile de poliție ne escortează în timp ce intrăm pe o alee privată care duce către închisoare. Este blocată, așa că presa nu poate pătrunde aici.

– Unde ne duc? întreb eu.

– La o intrare securizată. Când ieși din mașină, ușile vor fi închise. Nu vor avea cum să te filmeze.

– Mulțumesc! zic eu.

– Ascultă, Casey, spune Billy. Nu vreau să discuți cu ei decât dacă sunt și eu cu tine. Ai înțeles? În secunda în care vorbești fără mine, e ca și cum ai renunța la dreptul de a avea un avocat de față. Dacă le spui că nu poți vorbi fără mine, nu au cum să te interogheze, decât dacă iei tu cuvântul. E clar?

– Da, dar nu am nimic de ascuns. Vreau să le spun ce știu.

– Și poți s-o faci. Dar vreau să dirijez eu discuția, ca să mă asigur că nu intri și mai tare în bucluc. Până faci rost de un avocat de drept penal, o să am eu grijă de tine.

– Deci crezi că încă aș putea fi acuzată de crimă?

– Nu și dacă evităm lucrul ăsta. Deocamdată hai să te înregistreze și nu spune nimic până nu îți zic eu că poți vorbi. Trebuie să ținem situația sub control.

În ciuda asigurărilor lui, când ajungem la garajul de sub clădire, niște cameramani aleargă spre noi, încercând să se apropie cât mai mult. Se deschide o ușă de garaj galbenă și plină de scrijelituri. Barbero trage mașina în spatele vehiculelor de poliție, ale căror girofaruri continuă să se învâртеască. Se face întuneric când ușa se închide în spatele nostru. Barbero scoate siguranța scaunului cu roțile și se întoarce, iar portierele laterale se deschid. Mișcă roțițele pe platforma hidraulică care îl coboară la sol. Mă ridic și eu și cobor.

Imediat coboară și agenții de poliție din mașina aflată în fața noastră. Când se apropie de mine, ridic mâinile ca să-mi pună cătușele. Dar nu fac asta.

Mă conduc înăuntru. Situația devine mai dură cât sunt supusă procedurii de înregistrare a deținuților, de parcă aș fi o delincventă de teapa unui răufăcător dintr-o bandă care a omorât vreo 20 de oameni. Mă rog la Dumnezeu în tăcere și cu lacrimi în ochi să mă ajute să nu-mi pese de asta. N-am nimic de pierdut dacă sunt smerită. Mă gândesc la Iisus, care, aflat în arestul autorităților, a trebuit să defileze prin fața liderilor religioși. Dar pentru el a fost mai rău. A fost bătut și scuipat până ce chipul i-a devenit de nerecunoscut. În comparație cu asta, ce mi se întâmplă mie e o nimica toată.

Mă duc către camera de fotografiat și mă uit drept în față, știind că asta va fi poza care mă va reprezenta în următorii ani de viață, dacă voi rămâne aici. Mi se iau amprente, trecându-mi cu un gest dur degetele peste tușieră.

În loc să mă închidă într-o celulă, mă duc într-o cameră pentru interogatorii, cu lacăt pe ușă.

Mă așază la o masă împreună cu Billy, și mă lasă acolo singură cu el. După câteva minute, intră patru detectivi. Arată de parcă n-ar fi închis un ochi toată noaptea.

Se prezintă, apoi doi dintre ei ies și știu că toți ceilalți ne vor urmări prin geam. Cei doi rămași își trag scaunele aproape de masă.

Mă întrebă ce aş vrea să beau și le spun că o cola dietetică. În câteva secunde, cineva îmi aduce băutura.

Pot s-o fac, îmi zic. Nu par ostili. Cred că tind să mă creadă după tot ce s-a întâmplat. Dar eu vorbesc aici despre prietenul, despre colegul lor, iar unii dintre ei s-ar putea să se numere printre acoliții lui Keegan. Mă întreb cum i-a filtrat comisarul Gates ca să se asigure că nu sunt complici la delictele lui Keegan.

Mă uit după camera de filmat aflată inevitabil într-un astfel de loc, și o zăresc vizavi de mine într-un colț, înregistrând tot ce facem. S-ar putea ca asta să fie plasa mea de siguranță.

DYLAN

După ce mă asigur că este în siguranță Casey și că își petrece după-amiaza în camera de interogatorii – și după ce i-am instalat familia în casa securizată – mă alătur poliției aflate la cabana elegantă a lui Jim Pace și îi conduc în pădure, unde a văzut Casey că duseseră cadavrul lui Jim. Dar nu e acolo.

Câinii sunt scoși din dubă și li se dă să adulmece o haină de-a lui Jim, adusă din casă. Apoi, cutreieră întreaga zonă, urmărindu-i mirosul, dar nu îl găsesc.

– Keegan s-a întors să-l ia, le spun.

Detectivii intră în casă și verifică spusele mele: locul în care am fost ținut, sângele de pe ușă, șipca de la covor pe care am scos-o, priza pe care am desprins-o înainte să vină Casey.

Echipa CSI preia cercetarea locului, în timp ce noi ceilalți ne întoarcem la secție. Mă uit prin geam cum o interoghează pe Casey, de parcă m-aș uita la un film. Îmi doresc atât de tare să intru acolo și să o ajut să povestească, dar se pricepe de minune să prezinte toate cele întâmplate.

Au toate informațiile pe care le-am înmănat presei pe stick și pe care le-au analizat toată dimineața.

Casa lui Keegan este obiectul anchetei.

Soția lui se află în altă cameră de interogatorii, iar fiul lui, Kurt, a fost suspendat până va fi și el interogat.

Dar Keegan nu e de găsit.

DYLAN

Se simte o anumită presiune în timp ce punem la cale strategii pentru găsirea lui Keegan. În urma identificării celor implicați în aranjamentele lui, au mai fost suspendați din poliție încă doi detectivi – Robinson și Parker – plus un detectiv criminalist. Se pare că Keegan nu are așa mulți prieteni în secție. Cei rămași se bucură că a plecat sau încearcă să păstreze aparențele. Adevărul e că toți sunt sub observație, iar dacă manifestă o atitudine ostilă pot fi anchetați.

Probabil că nu le convine că am apărut aici într-o poziție superioară, dar nu am timp să îmi fac griji în privința asta. Am o treabă de făcut, și de ea depinde viața unor oameni.

Stau în fața planșelor din sala diviziei de Infracțiuni Majore, unde am copiat ce aveam inițial pe coala mea de hârtie. Am adăugat ce s-a întâmplat în ultimele zile și ore. Toți ochii sunt ațintiți asupra lor. Deși nu sunt încă detectiv, toți mă tratează ca atare.

– Am dat în urmărire generală automobilul lui Keegan, îmi spune Stamps. Mă gândesc că o să se debaraseze de el cu proxima ocazie. Am pus câțiva ofițeri de patrulă să verifice fiecare firmă de închiriere de autovehicule, ca să vadă dacă a trecut pe acolo. Are o înfățișare specială, deci cred că poza lui va alerta lumea.

Deși presa îl caută cu înfrigurare, afișându-i figura pretutindeni, nu mă îndoiesc că poate să fugă.

– Aeroportul este în continuare sub supraveghere?

– Da, mi se răspunde. E supravegheat de azi dimineață. A fost pusă în alertă și Administrația pentru Securitatea Transporturilor, ca să verifice și zborurile comerciale.

Încerc să gândesc la fel ca Keegan. Când și-a dat seama că nu ne poate da de urmă și că totul avea să se ducă de râpă, a încercat să se urce în avion și să plece din țară. Dar dacă s-ar fi temut să nu fie prins acolo...

Ar fi putut doar să plece din localitate, dar, dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că numele lui avea să împânzească știrile până dimineață, ar fi încercat să găsească o modalitate de a ieși din țară. Este singura lui speranță.

Apoi îmi pică fisa.

– Vreau să văd anunțurile de mică publicitate din toate revistele de aviație de pe o rază de 500 de km.

– Pentru ce?

– Poate s-a dus în altă localitate și a cumpărat un avion.

– Dar știrea s-a difuzat la prima oră a dimineții. Nu cred că ar fi putut cumpăra un avion în toiul nopții. Dacă l-ar fi cumpărat azi dimineață, vânzătorul sigur ar fi anunțat, fiindcă ar fi aflat totul de la știri.

Intru totuși pe calculator și accesez site-ul Trade-A-Plane, care prezintă aeronave de vânzare din toată America de Nord. Keegan are o Cessna 180. Ar fi căutat ceva cu care să fie familiarizat. Tastesz „Cessna 180 cu un singur motor” și îmi apar cinci avioane. Unul este în Canada, altul în Las Vegas, așa că le scot din calcul pe acestea două. Celelalte trei sunt aici, în sud: unul în Mississippi, unul în Arkansas și unul în Texas. Scot la imprimantă numerele de telefon ale dealerilor și îl sun pe cel aflat cel mai aproape. Dealerul din Texas îmi spune că nu l-a sunat nimeni să întrebe de avion.

Încerc și cu cel din Arkansas. Nici el nu a fost contactat.

Îl sun pe cel din Raymond, Mississippi. Nu răspunde, așa că mă uit pe anunț și văd că mai este trecut un număr de telefon. Formez numărul și îmi răspunde o femeie.

– Sunt Dylan Roberts, de la secția de poliție din Shreveport, Louisiana. Vă sun în legătură cu avionul din anunț.

– Da. În realitate, ar trebui să discutați cu soțul meu, Jake Gibbons, dar nu este aici. Ați putea să-l sunați pe mobil.

Îmi dă numărul pe care l-am apelat prima dată și îi zic că nu a răspuns.

– Puteți să-mi spuneți dacă a arătat cuiva avionul astăzi?

– Da, azi dimineată devreme. A rămas să se întâlnească cu un tip la ora șapte. Tipul l-a sunat la șase și a zis că plătește cu bani gheață, dar că are nevoie ca Jake să îi arate avionul chiar atunci. Jake nu s-a întors încă.

Mă uit la ceas. E ora trei.

– Îl așteptați să vină acasă imediat după?

– Da. Știam că e posibil să-l fi luat pe tip la un zbor de probă, dar m-ar fi sunat după aceea să-mi spună cum a fost. Încerca să-l vândă de foarte mult timp și eram nerăbdătoare să aflu. Dumneavoastră de ce m-ați sunat?

– Căutăm pe cineva despre care credem că ar fi interesat de piața aeronavelor din zona aceea. Nu vreți să vă dau numărul meu de telefon și să-l rugați pe soțul dumneavoastră să mă sune când ajunge acasă? E foarte important.

Stă puțin pe gânduri.

– Persoana asta... credeți că este periculoasă?

Nu vreau să o alarmez, așa că nu îi spun că este vorba de individul pe care l-a văzut probabil toată ziua azi la știri.

– Aveți cumva numărul de pe care l-a sunat cumpărătorul?

– Nu, a sunat pe mobilul lui Jake.

De asta mă temeam.

– Rugați-l să mă sune, doamnă. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Închid și strig:

– Sunt aproape sigur că a fost în Raymond, Mississippi!

Pe când ceilalți se adună la biroul meu să afle mai multe, sun la secția de poliție din Raymond, și îi rog să verifice dacă avionul se mai află pe aeroportul micuț de acolo.

Îi pun la curent pe ceilalți detectivi și notez noile informații pe tablă, când îmi sună telefonul. Este poliția din Raymond.

– Ne-am gândit că ar trebui să știți și voi ce am găsit.

– Avionul mai e acolo?

– Nu. Dar l-am găsit pe Jake Gibbons.

– Da? Unde?

– Mort în mașina lui. Strangulat.

Sar din scaun.

– Aveți filmări de pe camerele de supraveghere?

– Acum facem rost de ele.

– Vă trimit un e-mail cu fotografia individului pe care îl căutăm. Trebuie să aflu dacă el e. Și dacă tot suntem la telefon, aș vrea să aflu numărul persoanei care l-a sunat pe Gibbons la șase dimineața.

Aștept cât se duce el să verifice. Găsește telefonul mobil al bărbatului decedat și verifică apelurile lui recente. Îmi dictează numărul. Îi dau adresa mea de e-mail și îl rog să îmi trimită filmarea, ca să o văd și eu.

După ce închid, mă întorc la tabla mea și scriu numărul de pe care a sunat cumpărătorul. Poate că lucrul ăsta ne va duce la Keegan.

KEEGAN

Avionul ăsta nu este pregătit pentru zbor. Consumă combustibilul de două ori mai repede decât avionul meu, ceea ce îmi înjumătățește distanța pe care o pot parcurge.

Dacă plec din Mississippi, nu știu sigur dacă pot să ajung în sud de-a lungul Golfului către peninsula Yucatan, ca să alimentez. Chiar și cu avionul meu ar fi fost îndoielnic. Așa că a trebuit să zbor spre vest, în speranța că pot face o oprire pentru alimentare chiar la intrarea în Mexic. Acum mă gândesc că cea mai bună opțiune ar fi să aterizez undeva pe lângă Corpus Christi.

Dar nu eram pregătit pentru asta. Îmi întind harta pe genunchi și încerc să găsesc un aeroport privat mic, în care să-mi anunț sosirea. Nu am contactat Houston Center și mi-am oprit și emițătorul de emisie-recepție, fiindcă încerc din răsuputeri să trec neobservat. Trebuie să găsesc un aeroport mic fără turn de control, unul în care să poți face singur alimentarea cu combustibil, ca să nu fiu nevoit să intru în contact cu nicio persoană care m-ar putea recunoaște, cum s-a întâmplat azi-dimineață.

Tipul ăla, Jake Gibbons, și-a căutat-o cu lumânarea. Îl așteptam în parcare la aeroportul, totalmente dispus să îi plătesc avionul cu bani gheață. Dar, în timp ce mă îndreptam spre el în parcare, am văzut pe fața lui că mă văzuse deja la știri. S-a schimbat la față și a mormăit o scuză, ca să intre iar în mașină. Exact în momentul în care puneam mâna pe telefon, am deschis portiera și i l-am smuls din mână. Înainte să poată reacționa în vreun fel, l-am și apucat de gât cu ambele mâini. După ce a încetat să se zbată și i-am dat drumul, i-am verificat pulsul. Era mort. I-am dat scaunul pe spate ca să pară că trăgea un pui de somn și să nu atragă imediat atenția oamenilor care ar fi trecut pe acolo. Am câștigat astfel câteva ore.

Și am economist și un teanc de bani, ceea ce e de bine, fiindcă avionul ăsta nu face cât cerea el pe el.

Văd pe hartă un aeroport micuț chiar la vest de Corpus Christi și o iau pe lângă coasta Louisianei, înspre Texas. După ce mă voi opri să alimentez, nu va mai trebui să fac nicio oprire până departe în Mexic.

În timpul zborului, mă uit pe cer după alte avioane și ascult la radio să văd dacă mai sunt și alte zboruri în zona mea. Nu-mi place să zbor fără îndrumarea turnului de control, dar n-am ce face.

Setez GPS-ul cu coordonatele micului aeroport, apoi deschid geanta de voiaj aflată pe scaunul de lângă mine și scotocesc prin ea după o șapcă. Mi-o pun pe cap și mă uit în oglindă. Dacă îmi pun și ochelarii de soare, poate că lumea nu se va gândi imediat că sunt tipul a cărui figură apare la știri.

Nu trebuia să se întâmple așa ceva niciodată. Nu trebuia să fiu dat în vileag. Am fost atent, mi-am acoperit urmele,

am măsluit probele, am plătit oameni care să mă ajute. Tipa aia șireată și nebunul ăla nu ar fi trebuit să mă descopere în veci.

Dau vina pe Rollins, pe Phillips și pe toți ceilalți care nu au fost la fel de atenți ca mine. Sau poate Candy e de vină. Poate că și-a dat drumul la gură prin Dallas, lăudându-se cu relația noastră și cumva informația a ajuns la urechile lui Dylan Roberts.

În timp ce zbor, mă gândesc la dovezile pe care le au momentan împotriva mea. Pe lângă ceea ce au dat deja la televizor, îl vor mai găsi și pe Jake Gibbons în mașină. Oare își vor da seama că eu am luat avionul? O să-l aresteze pe procurorul Phillips? Are el tăria de a nu deconspira toate celelalte lucruri pe care le-am făcut? Oare vor găsi și cadavrul lui Jim Pace în portbagajul mașinii mele aflate în aeroportul din Raymond?

Nu pot sub nicio formă să mă las văzut înainte să ies din țară, și chiar și atunci va trebui să mă feresc să nu fiu recunoscut, până ajung în America Centrală, mai exact în Ecuador.

Acum, că văd cât combustibil consum, mă întreb dacă n-ar fi trebuit oare să planific altfel lucrurile. Poate ar fi fost mai înțelept să mă duc în Cuba.

Însă nu mai am timp acum de îndoieli. O să fie bine. De obicei, toate îmi ies cum trebuie până la urmă.

Găsesc cutia cu trabucuri pe care am vârat-o în geantă, scot unul și mi-l pun între dinți. Iau chibriturile și îl aprind.

Chestia asta mă calmează și îmi amintește că am motive să sărbătoresc. Am luat toți banii de la Rollins, până la ultimul bănuț câștigat pe sub mână, și pot să duc o viață

bună în altă parte. Aproape că am scăpat. Dylan Roberts și Casey Cox nu au învins. Eu am izbândit. Eu întotdeauna ies învingător.

Îmi scot trabucul din gură și râd în hohote. Pentru ce îmi fac eu griji? Ajung în Corpus Christi într-o oră. Îmi alimentez singur avionul și nimeni n-o să bage de seamă câtuși de puțin. O să zbor în Mexic, o să-mi fac plinul la aeroporturile mexicane pe timp de noapte și până dimineață o să fiu deja în Ecuador.

Chiar dacă e limitată distanța pe care pot să o parcurg cu avionul ăsta cu un plin, planul meu o să funcționeze.

Aproape că am scăpat.

DYLAN

Studiez harta și încerc să-mi dau seama dacă Keegan se îndreaptă spre Cuba sau în jos către Mexic, când primesc un telefon de la un polițist din Raymond.

– Mă gândeam că v-ar putea interesa un lucru, spune el. Soția lui Jake Gibbons a menționat că avionul Cessna pe care l-a furat Keegan are niște probleme. Arde combustibilul mai repede decât ar trebui, motiv pentru care s-au și chinuit atât de mult să îl vândă.

– Deci, va trebui să se oprească mai curând decât credeam ca să facă plinul.

– Așa se pare.

După ce închid telefonul, mă uit pe harta mea. Dacă Keegan se îndreaptă spre Cuba, va trebui să se oprească în Florida pentru alimentare. Dacă se duce în Mexic, va trebui s-o ia prin Texas. Asta înseamnă că va opri probabil pe undeva prin partea de sud a Texasului ca să facă plinul.

Avem câțiva agenți speciali ai FBI care lucrează cu noi, ca să ne punem la punct. Agentul special Griffin vorbește la telefon. Închide și vine spre mine.

– Am contactat toate Centrele de Control al Traficului Aerian pentru Spațiul Aerian din Clasa B și i-am anunțat să fie atenți la un avion care este posibil să nu fi contactat turnul și ar putea avea oprită stația radio pentru emisie-recepție.

– Asta nu îngustează prea mult câmpul de căutare, îi spun eu. Unele avioane nici nu au o asemenea stație radio. Dacă aș fi în locul lui Keegan, aș căuta un aeroport mic care să nu aibă turn și care să permită alimentarea pe cont propriu. În felul acesta nu riscă să discute cu vreo persoană care l-ar putea recunoaște.

Agentul Griffin dă din nou telefon și emite o alertă către aeroporturile private existente în statele din jurul Golfului. Le telefonează și altor agenți care lucrează la acest caz și le dă ordin să anunțe prin telefon aeroporturile private, în caz că nu observă alertele, începând cu Texas și Florida.

Celălalt agent, pe nume Bilao, strigă de se aude în toată încăperea:

– Tocmai am interceptat un semnal sonor de la telefonul lui Keegan! E numărul de pe care l-a sunat pe Gibbons azi dimineață.

– Unde e? întreb.

– Puțin mai la vest de New Orleans.

– Probabil că se îndreaptă spre Texas.

Mă întorc la biroul meu și deschid harta traseului aviatic pentru sudul Texasului pe care mi-am imprimat-o de pe calculator. Încerc să-mi dau seama unde ar putea ateriza ca să facă plinul.

Există aeroporturi mici prin tot sudul Texasului. Dillinger, unul dintre detectivii din secție, se uită peste umărul meu, și îi arăt cum să identifice aeroporturile mici.

- Sunt o grămadă, spune el. Cum să restrângem numărul?
- Ar alege unul cu anunțare proprie.
- Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că nu va fi nimeni acolo care să-l vadă că aterizează. Niciun turn de control căruia să-i dea raportul. Piloții trebuie să își anunțe aterizarea prin stația radio, în caz că mai sunt și alte aeronave în zonă care ar putea ateriza pe aceeași pistă. Iar un aeroport așa de mic are de obicei pompe de combustibil pentru alimentare fără asistență. Asta ca să nu fie nevoit să interacționeze deloc cu nimeni.

Dau print hărții de pe monitor, o scot repede din imprimantă și încercuiesc cu un pix roșu toate aeroporturile mici care îndeplinesc aceste criterii.

– ăsta! îi spun. L-aș alege pe ăsta, de la marginea orașului Corpus Christi. Dacă arde combustibilul așa repede cum sperăm noi, n-ar încerca să ajungă până în Mexic. Ar trebui să oprească pe lângă Corpus. Aeroportul ăsta e perfect. Pe ăsta l-aș alege.

Agenții FBI sună la Houston Center, turnul care urmărește avioanele din regiunea aceea. Cu radarul pe care îl au, localizează un avion care nu i-a contactat și care nu are stația de emisie-recepție pornită în apropierea locului în care s-a interceptat semnalul telefonului de la releu.

- Cred că l-am găsit, spune Bilao.

KEEGAN

Până ajung să localizez mica pistă la vest de Corpus Christi, simt că îmi explodează vezica. Abia aștept să cobor din avion să mă ușurez, dar nu pot intra nicăieri ca să merg la baie, fiindcă m-ar putea recunoaște cineva.

Va trebui să găsesc un loc afară.

Îmi anunț aterizarea prin stația radio, dar știu că mesajul nu va fi interceptat de majoritatea oamenilor care ascultă. Apoi încep coborârea.

Aterizarea este un pic anevoioasă, fiindcă avionul este cam gata de aruncat la gunoi, dar reușesc să duc treaba la bun sfârșit. Rulez către pista de aterizare. Există un mic hangar în care se află câteva avioane, în timp ce încă vreo cinci sunt afară. Văd pompele de benzină și mă îndrept către ele.

Ies din avion cu trabucul între dinți. Deschid capacul rezervorului și apuc pompa. Am nevoie de un card de credit, iar asta mă face să ezit un minut. Cele pe care le am în portofel sunt pe numele meu. Mă întorc la carlingă și scotocesc prin geantă după pașaportul și cardul cu nume fals.

Ies din nou și bag cardul. Este aprobat, așa că pun pompa și încep să umplu rezervorul.

– Mâinile sus și culcă-te la pământ!

Mă întorc brusc. Sunt încercuit. Mai mulți tipi din echipele SWAT, pe ale căror veste și căști scrie „FBI”, mă înconjoară din toate unghiurile, pregătiți să-mi zboare creierii.

Nu! Nu se va termina așa!

– Mâinile sus! Keegan, repetă cineva. La pământ!

Știu că mă vor împușca dacă încerc să-mi scot arma, dar ceva din mine iese clocotind la suprafață. Cu un ultim act sfidător, scot pompa și îi stropesc cu benzină pe trei dintre indivizii aflați cel mai aproape de mine. Apoi las să-mi cadă trabucul. Flăcările izbucnesc în timp ce un glonț trece prin mine, răsucindu-se undeva pe o parte a corpului. Pic și mă lovesc cu capul de ciment.

Hainele îmi iau foc, așa că încep să mă rostogolesc, încercând să sting flăcările. Durerea mistuitoare din carne se amestecă cu urletul nervilor atinși de glonțul care a trecut prin mușchi și os.

Înainte să mă dezmeticesc, au stins deja focul și au năvălit pe mine, lipindu-mi fața de caldarâm. Mirosul de benzină și de praf de pușcă mă face să vomit.

Unul dintre ei îmi ia arma și cuțitul din buzunar... îmi prinde mâinile la spate cu cătușele... lovindu-mă cu fruntea de pământ. Sângerez și mă prăjesc...

Simt cum îmi pierd cunoștința... și totul devine tulbure, la fel ca vaporii cețoși ai benzinei.

DYLAN

Întreaga Divizie de Infracțiuni Majore ovaționează când FBI-ul ne trimite filmulețul cu arestarea lui Keegan. Avem totul acolo: împotrivirea până în ultima clipă, cardul lui fals, care ar putea să ne trimită către conturile bancare pe care le are în străinătate, șirul de cadavre lăsate în urmă în încercarea de a ieși din țară pentru a se sustrage urmăririi penale.

E și comisarul Gates în camera în care sărbătorim și observ că este mai posomorât în comparație cu noi. Stă prăbușit într-un scaun din spatele biroului lui Keegan, care a fost depozitat de toate obiectele lui și preluate ca probe.

– Ești bine, șefu’?

– Da. Doar că nu am chef de sărbătorit. Toate acuzațiile emise de Casey Cox și de tine sunt adevărate. Sunt în văzul tuturor. Am un șir de polițiști corupți în subordine. Situația o să fie urâtă de tot.

– Cel puțin nu mai are cum să omoare pe nimeni.

Mă întorc către agentul special Griffin, aflat încă cu noi.

– Ce leziuni are?

– Plagă prin împuşcare pe partea dreaptă, glonţul a trecut pe lângă plămân, i-a atins ușor niște coaste. Arsuri pe brațe și picioare. Poate fi peticit și trimis aici cu un avion de-al FBI-ului.

În plus, avem și înregistrarea de pe camera de supraveghere cu uciderea lui Gibbons. Arată cum el și Keegan s-au întâlnit în parcare, după care cel din urmă l-a urmat până la mașină, în care a intrat după el. Nu are cum să se sustragă de la aceste acuzații. Avem atâtea dovezi împotriva lui, încât nu are cum să se sucească și să scape din situația asta.

Comisarul Gates primește un telefon și iese din cameră. Mă întreb dacă mi s-ar putea acorda permisiunea să mă duc la închisoare și să-i dau lui Casey vestea cea bună.

Ies în hol și mă duc după comisar. Îl ajung din urmă pe scări. Tocmai închide telefonul.

– Hei, șefu'! Putem vorbi o clipă?

Se întoarce spre mine.

– Am o veste bună pentru tine, Dylan.

– Încă una? întreb.

– E vorba de Casey. Tocmai am vorbit cu procurorul general. A văzut înregistrarea de pe camera de supraveghere și a evaluat toate probele împotriva lui Keegan. Se gândește să anuleze punerea oficială sub acuzare a lui Casey pentru uciderea lui Brent Pace.

– Se gândește? Dar asta ar trebui să fie la mintea cocoșului.

– Ai răbdare. Casey se va prezenta mâine dimineață în instanță. Tot va fi acuzată de niște infracțiuni minore, chiar

dacă vor renunța la acuzația de omucidere, dar părerea mea este că judecătorul o va elibera pe o cauțiune mică.

– Vreau să fiu și eu prezent.

– Te rog. Și după ce va fi eliberată, poți s-o duci în locuința securizată unde se află și familia ei. Probabil că ar trebui să rămână acolo până îi găsim pe toți cei implicați în treaba asta.

Îmi vine să dansez, să râd, s-o iau în brațe pe Casey. Însă mă străduiesc să nu dau frâu liber acestor emoții și să mă port ca un profesionist.

– Vă mulțumesc, domnule.

Îmi strânge mâna.

– Nu, eu îți mulțumesc, Dylan. Nu puteam face toate astea fără tine. Chiar și cei de la FBI mi-au zis că i-ai ajutat. Sper să nu mi te ia la ei.

– Sunt aici pentru oricât timp mă vrei.

– Avem nevoie de tine. Avem de remediat multe lucruri. E nevoie de o armată de genii ca să facă lumină în toată harababura asta. Măcar am unul cu care să încep.

Mă gândesc la mama, la tata, la unchiul meu... la toți cei care mi-au zis că nu sunt bun de nimic. Nu-mi pasă dacă ei nu vor ști niciodată care e adevărul. Îl știu eu, îl știe Dumnezeu și îl știe Casey.

Nu mai am nevoie de alte validări.

CASEY

Mă așteptam să fiu interogată azi toată ziua, dar nu a venit nimeni să mă ia din celulă. Timpul care se scurge fără să se întâmple nimic îmi amplifică neliniștea. Dacă aş avea ceva care să-mi distragă atenția, ar fi mai ușor.

Dar în izolare nu ai nici televizor, nici radio, nici cărți.

Mă rog foarte mult și îmi forțez mintea să se concentreze pe recunoștință. Așa am auzit de la Dylan pentru prima dată în viața mea: dacă îl caut pe Dumnezeu, am să îi simt și mâna.

Sunt recunoscătoare pentru salteaua de 15 centimetri de pe bancheta de metal prinsă în cuie de podea și pentru pătura pe care mi-au dat-o. Sunt recunoscătoare pentru șosetele care nu îmi vin bine și pentru că pot să-mi îndes mâinile în salopetă, ca să le încălzesc. Sunt recunoscătoare că m-au lăsat să-mi fac un duș azi-dimineață și că infirmiera s-a uitat la rana de la umăr aflată în curs de vindecare, a scos copcile pe care mi le-a pus Dex când m-a pansat și mi-a dat niște antibiotice. Sunt recunoscătoare că Dylan e liber și ajută la găsirea lui Keegan.

Sunt recunoscătoare că gardiencele au fost de treabă, că una din ele a păzit ușa când îmi făceam duș, că nu i s-a permis nimănui să se apropie de mine. Sunt recunoscătoare că una din ele a spus că își amintește de tatăl meu și că merita o soartă mai bună. Sunt recunoscătoare că m-au lăsat să le sun pe mama mea și pe Hannah. Sunt recunoscătoare că ele se află într-o locuință securizată unde Keegan nu poate pătrunde.

Și, în timp ce ațipesc, îi mulțumesc cel mai mult lui Dumnezeu pentru Dylan. Știu că lucrează de undeva „din culise” ca să mă ajute. Mă simt în siguranță în acest loc și eliberată de povara mea.

Da, timpul se scurge încet, dar am încredere că lucrurile se vor rezolva cât de curând.

DYLAN

Vreau să mă duc să văd ce face Casey, dar nu reușesc să obțin permisiunea și nici nu e interogată în clipa asta, ca să o pot urmări prin geam. În schimb, mă duc să văd ce fac ai ei. În drum spre casa securizată, îmi sună telefonul. Este agentul special Griffin.

– Dylan, voiam să te anunț că am găsit corpul lui Jim Pace. Era în portbagajul mașinii lui Keegan, aflată în parcare de la aeroportul din Raymond.

Deși moartea lui nu mă surprinde, nu pot să nu mă gândesc la ce va simți biata lui soție când va afla vestea.

– Presa a fost deja informată?

– Nu, nu încă. Am vrut să anunțăm mai întâi familia.

– Aș vrea să-l însoțesc pe cel care o va anunța. Sunt un prieten de familie.

– Mă pregăteam să mă duc chiar eu să-i spun. Ne putem întâlni acolo.

Sunt tare mâhnit în drum spre casa familiei Pace și mă gândesc cât de mult îmi plăcea să merg acolo pe vremea

când eu și Brent eram mici, cum mirosea mereu a prăjituri în casă, cum pentru mine casa aceasta era sinonimă cu fericirea.

Ajung înaintea lui Griffin și rămân un timp în fața casei, un timp în care îmi amintesc cât de sus ne cățaram noi în stejarul din curte. De el atârna un scrânciob din cauciuc, pe care tatăl lui îl legase cu o sfoară groasă cât brațul meu, și ne dădeam în el ore întregi, până amețeam așa de tare încât ne clătinam când mergeam. Scrânciobul a fost înlăturat cu mulți ani în urmă.

Mă încearcă un dor cumplit de vechiul meu prieten. Nu am apucat să-mi iau rămas bun de la el.

Griffin ajunge și el; clilesc de mai multe ori din ochi, ca să-mi opresc lacrimile, apoi, după ce mi-am șters semnele tulburării de pe chip, ies din mașină. Încerc să-mi dau seama ce ar fi putut afla Elise de la știri. Numele lui Jim nu a fost făcut public încă și nici nu s-a dezvăluit că s-a întâlnit ceva pe proprietatea familiei Pace.

Când sun la ușă, răspunde Elise.

– Dylan, nu mă așteptam să te văd. M-am uitat la știri. Nici nu știu ce să spun. Nimic nu e așa cum credeam. De ce nu m-ai sunat?

– Îmi pare rău. Am fost ocupat cu toate astea. M-am gândit că poate te ținea la curent comisarul Gates.

– Nu. Parcă toată lumea îmi ignoră apelurile.

Îi fac cunoștință cu agentul Griffin. Are două femei în vizită, cu care ne face cunoștință: sora și nepoata ei. După aceea, ne conduce în bucătărie și ne așezăm la masa la care am mâncat de atâtea ori.

După ce se așază pe scaun, ne spune:

– Știu că aveți multe să ne spuneți despre anchetă, dar mă tem că Jim nu este acasă. A plecat din localitate alaltăseară și nu am reușit să dau de el, ca să-i povestesc ce s-a întâmplat. Bănuiesc că e ocupat. Nu mi-a răspuns nici la mesajele vocale, nici la cele scrise.

Înghit nodul care mi s-a pus în gât și o apuc de mână.

– Elise, de asta suntem aici. E vorba despre Jim.

Scutură din cap, iar ochii ei capătă o expresie defensivă și își trage mâna înapoi.

– Te rog, nu-mi face asta din nou.

Nu pot să vorbesc și mă uit la Griffin. Deschide gura să-i spună chiar el, dar reușesc să-mi regăsesc glasul.

– Elise, îmi pare nespus de rău, dar Jim a murit. A fost împușcat noaptea trecută.

Se prăbușește în scaun, și cele două femei sar să o ajute.

– Nu! spune ea. Nu-i adevărat. E o greșeală.

– Regret nespus, murmur eu.

Își pune mâna la gură și începe să plângă înfundat, apoi încearcă să se ridice, dar cade iar în scaun.

– Nu... Ce... Spune-mi cum s-a întâmplat așa ceva... Cine a făcut asta?

Îl las pe Griffin să continue discuția.

– Doamnă Pace, soțul dumneavoastră era șantajat de Gordon Keegan. Ca urmare, era complice la unele dintre infracțiunile lui Keegan.

– Nu! îl întrerupe ea urlând. Se ridică în picioare, se împiedică. Sora ei încearcă să o sprijine, dar Elise se întoarce spre mine.

– Fata aia e de vină. Ea te-a îmbrobodit. Ți-a spălat creierul cumva. Nu-i adevărat. Nimic nu-i adevărat!

– Elise...

Sora ei o strânge în brațe.

– Draga mea, știai și tu că era ceva în neregulă. Avea atâtea secrete.

– Dar nu ăsta! țipă ea. Nu a fost implicat în moartea fiului nostru. Îl iubea.

Intervin din nou:

– Elise, el nu știa de Brent. Nu s-ar fi implicat niciodată în așa ceva. Chiar eu i-am povestit despre amestecul lui Keegan în uciderea lui Brent, și sunt absolut sigur că abia atunci a aflat. I-a cerut socoteală lui Keegan. Și atunci l-au împușcat.

Se uită la mine o clipă cu fața schimonosită, de parcă nimic nu se leagă în mintea ei.

– Deci, tu îmi spui că Jim nu a avut nimic de-a face cu omorârea băiatului nostru, dar că era implicat în toate celelalte crime, în extorsiuni, în spălarea de bani? Pentru ce era șantajat?

– Nu știm încă, îi spun, încercând să atenuez efectul loviturii.

Aș da orice să o scutesc de suferința asta, dar pare-se că mânuiesc arma care are să-i pună capăt zilelor.

Văd cum toată viața i se scurge din trup. Se îngălbenește la față, buzele i se albesc. I se îndoaie picioarele și se prăbușește din scaun. Dintr-o săritură, sunt lângă ea, în timp ce nepoata ei îngenunchează plângând de cealaltă parte. Îi verific pulsul și văd că inima îi bate de trei ori mai tare decât ar trebui. Griffin cheamă salvarea în timp ce eu încerc

să o readuc în simțiri. Pleoapele i se deschid ușor, dar pare dezorientată, confuză. Nu are putere să se ridice.

Oare i-am provocat un atac cerebral?

Stau cu ea până vine salvarea. Semnele vitale îi revin treptat la normal, în timp ce o instalează în ambulanță. Are tensiunea arterială foarte mare. Se pare că a leșinat și aud ceva de niște sedative.

Mă uit cum se îndepărtează salvarea și mă rog la Dumnezeu să o ajute să depășească perioada asta întunecată.

Deși e o victorie că l-am dat în vileag pe Keegan, știu că mai sunt oameni care vor avea de suferit.

Poate că unul dintre ei sunt chiar eu.

DYLAN

Cum tot nu am o locuință, îmi petrec noaptea la un motel de lângă casa securizată în care se află familia lui Casey, dar nu dorm bine. Mă chinuie gândul că ea se află în celula unei închisori.

În dimineața următoare, când ajung la secția de poliție, Keegan tocmai este înregistrat ca deținut, după ce a fost adus cu un avion al FBI-ului. A fost tratat pentru rana cauzată de glonț și pentru arsuri, iar acum așteaptă să se mute în noul lui domiciliu.

Are bandaje pe braț, precum cele pe care le-am avut eu pe picioare, așa că îl țin cu mare grijă din cauza copcilor cu care i-a fost cusută rana prin împușcare. Dar nu a devenit deloc mai umil. Are o expresie acră pe chip și i s-au îngroșat venele de la tâmples. Vorbește cu gardienii care se ocupă de el de parcă ar fi vechii lui prieteni. Dar nimeni nu-i dă apă la moară.

Când mă zărește, țipă la mine din partea cealaltă a încăperii:

– Am auzit că te-ai ales cu o slujbă din toată treaba asta, Dylan. Nu-i niciun conflict de interese pe aici, nu-i așa? Ai născocit toată povestea asta – ai băgat pe toată lumea în belea – ca să faci tu rost de un loc de muncă. Când vor scotoci prin tot dezastrul ăsta, vor afla tot ce ai făcut tu. Tu și cu iubita aia a ta. Păziți-vă, băieți!

Toți cei aflați prin preajmă întorc capul înspre mine, așteptând să reacționez, dar eu nu zic nimic. Gordon Keegan nu are nicio putere asupra mea. În curând, va ajunge într-o celulă, iar viața pe care și-a ales-o și-o va sfârși asemenea tuturor celorlalți. Va fi înconjurat de alți oameni ca el, care au ucis și au atacat și au furat pentru a-și satisface poftele. Va muri închis, așa cum trebuia să pier și eu la casa de lângă lac.

Îi întorc spatele și urc spre departamentul detectivilor. Kurt Keegan coboară pe scări. Pare palid și obosit, de parcă n-ar fi închis un ochi de când a apărut știrea. Îmi încetinesc pașii când mă apropiu de el, neștiind sigur ce să îi spun.

– Ești bine, frate?

Se oprește și se uită peste balustradă la biroul de înregistrare a deținuților, unde știe că se află tatăl lui.

– Încerc doar s-o ajut pe mama să treacă prin chestia asta. Nu e ușor pentru ea.

– Nici pentru tine.

– Primește ce merită.

Își freacă buzele cu degetele și văd că are ochii înroșiți de lacrimi.

– Tocmai mi-am dat demisia.

– De ce?

Îi tremură vocea și știu că e cu nervii la pământ.

– Toată lumea o să mă bănuiască pentru tot restul vieții. Sunt fiul lui.

– Dacă erai implicat și tu, ai fi fost arestat împreună cu el. O să pun o vorbă bună pentru tine. Nu pleca. Avem nevoie de tine.

– Nu, am terminat-o cu asta, spune el. Momentan, o să lucrez la firma viitorului meu socru. E un tip cumsecade. Are încredere în mine. Are nevoie de ajutor pe partea de securitate. Asta pot să fac.

Îmi dau seama că s-a hotărât deja.

– O să mă rog pentru tine, frate. Îmi pare tare rău.

– A omorât toți oamenii ăia, șoptește el. Știam deja că n-are inimă. Acum știu că n-are nici suflet.

– Are suflet, spun eu. Înraît cum o fi, e răspunzător pentru el.

Kurt nu pare capabil să vorbească. Îmi strânge mâna, apoi mă bate pe umăr și coboară scările. Mă rog în tăcere ca tragedia asta să nu-i amărase tot restul zilelor. Mai e puțin până la nunta lui, iar situația aceasta o s-o umbrească. Mă rog ca Dumnezeu să păzească bucuria lui și a lui Grayson când vor deveni soț și soție.

Mai târziu în aceeași zi aflu că Keegan este pe cale să fie dus în fața instanței de judecată, chiar înaintea lui Casey. Întrucât jurnaliștii dau târcoale ca vulturii, iar procurorul este acuzat de corupție, au grăbit procesul ca să arate că sunt puși pe treabă. Mă strecor în sala de judecată și mă așez pe rândul din spate, încercând să nu atrag atenția. Locurile destinate publicului sunt pline de jurnaliști.

Judecătorul citește acuzațiile aduse lui Keegan: extorziune, șantaj, obstrucționarea justiției, răpire, omucidere...

Mi se usucă gura în timp ce se citesc acuzațiile, iar inima îmi bate să-mi sară din piept. Keegan stă țeapăn în fața judecătorului, cu capul dat arogant pe spate, de parcă situația asta nu l-ar afecta.

– Înțelegi acuzațiile care ți se aduc? Întreabă judecătorul.

– Da, domnule judecător.

Acum intervine avocatul:

– Onorată instanță, solicităm o audiere preliminară, moment în care se va face o pledoarie. Natura acuzațiilor și atenția publică acordată cazului justifică acest lucru.

– În regulă. Vom stabili o dată pentru audierea preliminară.

– Și, domnule judecător, dorim să solicităm să stabiliți o cauțiune pentru clientul meu. Avem toate motivele să credem că putem avea încredere că se va prezenta în fața instanței.

Îmi stă inima în loc și îmi țin răsuflarea. Dacă îl lasă liber, atunci totul va continua la fel. Ar putea să vină după noi. Casey nu va fi în siguranță niciunde.

– Cauțiunea este respinsă, spune judecătorul, iar eu respir ușurat. Inculpatul va fi reținut până la audierea preliminară.

Îmi vine să aplaud în timp ce Keegan este scos din sala de judecată. Nu se uită spre public. Iese din sală cu privirea în pământ.

Nu mă încântă ideea că va fi încarcerat în aceeași clădire în care se află și Casey, chiar dacă el e la alt etaj și în altă parte a închisorii.

Trebuie să o scot de aici. Dar timpul se scurge prea încet.

CASEY

Sistemul de telefonie din închisoare e o escrocherie. Încerc să sun pe numărul ultimei cartele pe care o avea Dylan în telefon, dar nu mă aștept să reușesc.

Pentru ca apelul către un telefon mobil să se poată realiza, cel apelat trebuie să cumpere o grămadă de minute în valoare de vreo patru sute de dolari și să le plătească cu cardul. Nu se taxează în funcție de numărul de minute vorbite.

Chiar și sora mea a trebuit să introducă numărul cardului în acest sistem automatizat, ca să le pot suna pe ea și pe mama pe numărul lui Hannah de mobil. Le-am promis că le dau banii înapoi de îndată ce ies de aici.

Nu știu cum își permit cei mai mulți dintre deținuți să discute cu familiile lor.

Acum aștept în timp ce sună telefonul și, în mod miraculos, Dylan răspunde.

– Alo?

Și iarăși aștept cât timp robotul îi spune că are un apel de la închisoarea Caddo Parish și că trebuie să introducă un cod dacă a achiziționat minute sau să apese tasta 1, pentru a introduce numărul cardului de credit. De cele mai multe ori, oamenii devin agitați și frustrați în timp ce se dau peste cap să introducă informațiile corespunzătoare în telefon. A trebuit să o las pe sora mea să încerce de patru ori până a reușit.

Dar Dylan tastează o serie de numere, apoi vocea robotică spune: „Conectare reușită”.

- Casey, spune el cu ușurare în glas.
- Cum ai reușit să te conectezi? Întreb.
- M-am înregistrat pentru minute. Mă bucur așa de tare că ai sunat.

- Să știi că sunt impresionată.
- Cum ești? Se poartă frumos cu tine?
- Sunt bine, îi zic. Sunt în izolare și e cam plictisitor. Dar cu plictiseala mă descurc eu.

- Încearcă să te izoleze de restul lumii. Vrem să fii în siguranță.

- Da, e în regulă. Știi cumva ce se mai întâmplă?

Îmi povestește despre Keegan, cum a fost arestat și transportat aici, cum i s-a refuzat eliberarea pe cauțiune și cum au găsit cadavrul lui Jim Pace și pe al proprietarului avionului. Mi se rupe sufletul de mama lui Brent. A pierdut atât de mult. Pe fiul și pe soțul ei. Cum o să treacă peste asta?

Deși mă simt ușurată că Keegan se află în locul în care trebuie să fie, mă cuprinde o tristețe disperată când mă gândesc la suferința ei.

– Trag speranța că te vor aduce în fața unui judecător chiar azi, mai târziu, sau mâine. Se așteaptă întocmirea actelor și o conferință de presă susținută de procurorul general.

– Sunt încă în roșu, îi zic. Adică, înregistrată ca un deținut violent.

– Toată lumea de acolo știe că nu ești așa.

– Ai vorbit cu Billy Barbero?

– Da. L-a contactat un avocat faimos care vrea să te reprezinte: Sid Jameson.

Numele îmi sună cunoscut.

– Cine e?

– Un avocat care reprezintă celebrități. A câștigat cazul cu femeia care a intrat în lac cu mașina în care se afla și copilul ei, și care a sărit din mașină lăsându-și bebelușul să moară. Îți amintești?

Mă trec fiorii.

– Nu vreau să fiu reprezentată de un asemenea om.

– Așa m-am gândit și eu la început, spune el. Dar, Casey, dacă ăștia nu fac ce trebuie, ai nevoie de cineva ca el. De un om care ar lupta pentru tine și din mândrie personală. Atenția publică o să-l împingă să-ți facă dreptate.

– Dar nu am nevoie de așa ceva, nu? Eu chiar sunt nevinovată. În plus, nici nu-mi permit să-l plătesc.

– S-a oferit să o facă gratis. Barbero e în drum spre aeroport să îl ia chiar în clipa asta. Jameson este flămând după publicitate. Asta s-ar putea să acționeze în beneficiul tău. Merită să discuți cu el.

– Dar, dacă mă duc mâine în instanță, nu pot să apelez tot la Barbero?

– Ba da. Nu trebuie să pledezi nimic mâine. Barbero poate solicita eliberarea pe cauțiune.

Îmi tremură glasul, dar încerc să mă stăpânesc.

– Vreau să știi că, dacă nu sunt eliberată, sunt bine aici. Mă descurc.

– Te descurci în orice ai face, îmi spune. Îți mai amintești că, acum câteva luni, ți-am zis că ești cea mai curajoasă persoană din câte am cunoscut? Încă mai cred asta.

Fata mea curajoasă. Afecțiunea tatălui meu îmi încălzește inima.

– Îți mulțumesc, Dylan. Tu ești cel mai curajos bărbat pe care îl cunosc.

– Nu credeam că e posibil să îți fie atât de dor de cineva, zice el.

Și de data asta abia pot să îngân ceva. Nici el nu mai spune nimic. În cele din urmă, îl întreb:

– Deci, cum e să faci parte din Poliție?

– E grozav, spune el. A fost grozav mai ales să ajut la găsirea lui Keegan. Vreau să ajut la reabilitarea imaginii poliției. Keegan a produs daune cumplite.

– Multor oameni, spun eu.

– O să plătească. S-au dus vremurile în care scăpa basma curată din toate.

Mă gândesc la tatăl meu și la potențialul lui Brent care a fost înăbușit atât de devreme.

Pentru unul ca Keegan nicio pedeapsă nu ar fi îndeajuns.

Mă trezesc devreme a doua zi de dimineață și întreb dacă aş putea să fac un duș. Sunt condusă la baie unde mă spăl pe cap cu șamponul lor dur cu multiple întrebunițări. Îmi las apoi părul să se usuce, în vreme ce sunt dusă înapoi la celula mea. Trecem prin fața liftului, când deodată se deschid ușile și doi gardieni ies grăbiți. Se duc către secția gardienilor și îi aud cum le spun entuziasmați colegilor lor:

– Procurorul tocmai s-a sinucis!

– Poftim? Întreabă femeia gardian care mă însoțește. Vorbești serios?

– Da. Era în Corpul C. A reușit să-și taie artera carotidă și a sângerat până la moarte înainte să descopere cineva ce s-a întâmplat.

– Era singur în celulă?

– Da, dar nu era sub supraveghere pentru suicid. Nu știi sigur ce anume a folosit, dar...

Glasurile se diminuează treptat în timp ce sunt condusă de-a lungul coridorului spre celula mea. Mă uit în spate când mi se deschide ușa. Gardienii par așa de încântați, de parcă tocmai ar fi câștigat la loto.

Pășesc în celulă, și ușa este încuiată în urma mea.

Deci procurorul a murit. Nu mai poate face rău nimănui.

Dar nu pot să nu mă gândesc la suferința familiei lui. La rușinea legată de moartea lui, precum și la oroarea de a ști în ce era implicat. Cum vor trece peste asta?

Mă urc în pat și îmi cuprind genunchii cu brațele. Mă rog pentru toți oamenii a căror viață va avea de suferit de pe urma alegerilor făcute de acest bărbat.

Mai târziu în această dimineață, sunt băgată în duba în care sunt transportați toți cei care se vor prezenta în

instanță. Mă simt ușurată când aud zumzetul glasurilor de femei în timp ce mă așez pe scaun.

– Tu ești Casey Cox? mă întreabă una din ele.

Mă întorc spre ea și aprob din cap. Are o jumătate de cap ras și un tatuaj cu un mustang pe scalp.

– Cum te-ai ascuns în tot timpul ăsta? mă întreabă ea veselă, de parcă aș fi vreo vedetă în lumea infractorilor.

Întorc capul fără să răspund.

– Nu poți să vorbești? îmi trăneste ea.

– Nu despre asta, îi spun.

– Las-o în pace, îi spune altcineva. N-a făcut nimic.

Apărătoarea mea îi distrage brusc atenția femeii din spatele meu și, cât ele se ciondănesc, îmi las mintea să ră-tăcească în voie pe scurta distanță către tribunal. Presa ro-iește pe treptele din față. Duba se îndreaptă către un mic garaj și ne lasă la o altă intrare securizată, unde suntem scoase afară.

Suntem conduse în șir indian într-o sală de așteptare și ni se spune că vom intra în sala de judecată când ne va veni rândul.

La ușă stă o gardiancă, care citește ceva pe telefon. După o clipă iese din încăpere.

Ceva mă izbește din spate și sunt trântită cu fața la pământ. Mă întorc, încercând să-mi dau seama ce anume m-a lovit. Una dintre deținute sare pe mine și mă apucă de gât cu ambele mâini, sugrumându-mă.

Dau din brațe și ripostez, încercând să o dau de pe mine. Reușesc să îi slăbesc strânsoarea. Își ia avânt și îmi

dă un pumn în ochi, apoi își trage mâna și mă lovește peste gură. Mă strânge din nou de gât.

O parte dintre femei strigă după ajutor, iar gardienii dau buzna în încăpere și o iau cu forța de pe mine. Mă ridic în picioare, gâfâi și îmi șterg sângele de pe pleoapă și de pe buze.

Aud că cineva o mustră pe femeia gardian că a ieșit din sală, iar lucrurile par să se miște cu încetinitorul când mă scot din cameră și mă duc la baie să mă spăl pe față. Simt cum mi se umflă ochiul și buza de jos și mă rog să nu fie camere de filmat în sala de judecată.

După acest incident, sunt flancată de două gardience, iar după câteva minute mi se spune că a venit momentul să intru.

Nu vreau ca familia mea, Dylan sau presa să mă vadă în halul ăsta, cu fața umflată și plină de sânge, dar nu am de ales. Intru și țin capul în jos până sunt așezată în fața judecătorului.

Aprodul îi șoptește ceva, iar el se încruntă și își aranjează microfonul.

– Domnișoară Cox, tocmai mi s-a spus ce s-a întâmplat în sala de așteptare.

Billy vine cu căruciorul lângă mine.

– Domnule judecător, tocmai de asta am cerut să o Țineți departe de restul deținuților. E ridicol.

– Sunt de acord, spune judecătorul. Domnișoară Cox, îmi pare nespus de rău.

Billy continuă.

– Domnule judecător, având în vedere această situație, sigur vă dați seama că clienta mea ar trebui eliberată pe

cauțiune. Acuzația de crimă a fost retrasă de procurorul general în după-amiaza asta...

Îmi trag răsuflarea. Mă simt ușurată.

– Celelalte acuzații vizează doar infracțiuni minore, și a suferit atât de mult, încât probabil vă dați seama că ar fi o imprudență să fie ținută la un loc cu asupritorii ei.

Țin ochii în pământ, resemnată la gândul că va trebui să mă întorc în dubă cu femeile acelea și că aş putea păți același lucru. Probabil Keegan a plătit pe cineva să-mi facă rău. Nu are de gând să se lase bătut așa ușor.

Când judecătorul aprobă eliberarea pe o cauțiune de 10 mii de dolari, îmi ridic uimită privirea spre el. Billy șoptește:

– Nu trebuie să depui decât o mie de dolari. O să aducem un garant într-o oră.

– Asta înseamnă că...

– Urmează să fii eliberată.

Izbucnesc în lacrimi, apoi întorc capul și îmi văd familia și pe Dylan în sală, în spatele meu. Se bucură și se îmbrățișează, dar, când îmi văd fața, le dispar zâmbetele instantaneu. Mama începe să plângă. Urăsc chestia asta. Nu voiam ca ai mei să treacă prin așa ceva.

Vreau să mă duc la ei, dar încă nu am fost eliberată.

– După ce te lasă să pleci, îmi spune Billy împingându-și scaunul cu roțile ca să mă însoțească către locul în care mă duc gardienii, o să te ducem în fața tuturor camerelor de filmat și o să arătăm lumii ce ți-au făcut.

Nu vreau să fac asta. Vreau doar să mă întind în pat. Simt cum îmi apar vânătăi pe gât.

– O să așteptăm aici până se încheie formalitățile pentru eliberarea ta, spune el. Nu trebuie să te întorci acolo.

– Nici în dubă? întreb cu glasul răgușit. Nici lângă femeile alea?

– Nu. Îți vor da drumul de aici.

Închid ochii și-mi las lacrimile să curgă, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru ce a făcut.

Ceva mai târziu, după ce mi-a fost plătită cauțiunea, mi se îngăduie să mă îmbrac cu hainele mele și mi se returnează obiectele personale. Părăsesc încăperea din spate și îi văd pe ai așteptându-mă. Aleargă să mă ia în brațe și trec de la Hannah la mama și apoi la Jeff, iar Jeff mi-o dă s-o țin pe micuța Emma.

Plâng în timp ce o pup, șocată de cât a crescut de când nu am mai văzut-o, iar ea se uită în sus la mine și îmi examinează uimită fața. Acopăr partea cu ochiul umflat și mă joc de-a bau-bau. De data asta, pare să mă recunoască și zâmbește, făcând gropițe în obraji.

Uitasem de gropițele ei!

Dylan își face loc printre ei și pășesc în brațele lui, ținând-o în continuare pe Emma. Mă sărută pe cap și mă îmbrățișează, dar nu zâmbește.

– Ce ți-a făcut?

– A încercat să mă stranguleze, îi spun, ținând-o pe Emma în așa fel încât să nu-mi vadă ochiul vânăt. Îi zâmbesc, în timp ce mă mângâie pe față.

– Unul din lacheii lui Keegan, îmi spune. Îmi vine să iau pe cineva la bătaie. Dar tocmai am verificat și, dacă te încălzește cu ceva, s-a filmat totul. Femeia care te-a atacat e

acuzată de ucidere din culpă. Azi, s-au depus 100 dolari în contul ei. Credem că este plata pentru ce a făcut.

– Viața mea pentru 100 de dolari?

– Sunt ca aurul în pușcărie. Probabil i s-au promis și alte sume de bani.

Nu știu de ce dar sunt extrem de sensibilă, și nu mă pot opri din plâns. O strâng în brațe pe Emma, ascunzându-mi lacrimile de ea.

– O să fim în siguranță? Nu vreau să-mi pun familia în pericol.

– O să vă ținem în locuința securizată deocamdată. Pe toți. Vă duc eu acolo.

Îl îmbrățișez din nou și îi șoptesc la ureche:

– O să poți veni în vizită la noi?

– Încearcă tu să scapi de mine, îmi spune zâmbind.

DYLAN

Abia ce i-am dus pe Casey și pe ai ei la casa securizată când mă sună Elise Pace. Nu mă așteptam să mă caute, dar mă întreabă dacă poate să îmi facă o vizită acasă și să discutăm. Îi spun că încă nu am o locuință, dar stabilim să ne întâlnim la un restaurant.

Sunt curios ce are să-mi spună.

Apare exact la patru fix, oră ideală pentru o întâlnire, fiindcă restaurantul e aproape gol. Nu știu dacă să o îmbrățișez sau nu, dar vine ea spre mine să mă ia în brațe și mă sărută pe obraz.

Ne așezăm, și Elise îmi strânge mâna.

– Îmi pare tare rău că ți-a ars apartamentul, Dylan. Chiar nu cred că Jim știa de asta. Nu ar fi îngăduit așa ceva.

– Nu, nici eu nu cred.

Are ochii împăienjeniți de lacrimi.

– Ce s-a întâmplat este greșit din foarte multe puncte de vedere. Aș vrea să fie încă printre noi ca să-l întreb ce a

fost în capul lui, cum de a cedat șantajului. Cum de ne-a provocat necazurile astea.

Nu știi ce să zic, așa că tac.

Se șterge la ochi și își îndreaptă spatele.

– Nu-ți face griji. N-o să mă pierd iar cu firea.

Inspiră adânc.

– Voiam să te anunț că am căutat prin evidențele contabile din trecut, încercând să-mi dau seama ce câștiguri au fost obținute ilegal și care dintre ele au fost venituri legitime. Acum vreo 15 ani, Jim a avut niște probleme în afaceri. Făcuse niște investiții riscante și a pierdut mulți bani. Cred că în perioada aia a vândut secretele firmei unei companii rivale. Keegan îl avea probabil în vizor pentru a-l șantaja cu ceva, orice, fiindcă Jim era bogat. Când a descoperit ce făcuse Jim, soțul meu era deja directorul general executiv al companiei pe care o trădase și avea investitori și acționari cărora le dădea socoteală. Nu putea lăsa acest secret să iasă la iveală. Măcar de mi-ar fi spus Jim că avea necazuri... Nu era musai să locuiesc în căsoaia aia. Mereu m-am întrebat dacă era cea mai bună hotărâre să îl creștem pe Brent așa. Eu aș fi fost mulțumită să locuim într-un cartier oarecare și nu în condiții de lux. Dar nu am avut niciodată ocazia să-mi spun părerea în privința asta, pentru că el nu mi-a zis niciodată că aveam probleme.

– Știu că întotdeauna l-ai pus pe Brent mai presus de tot și toate, îi spun. Ai fost o mamă extraordinară. Așa te-am considerat mereu.

Izbucnește iar în plâns și îmi strânge mâna.

– Nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă asta pentru mine, Dylan.

Ridică privirea în tavan.

– Mi-e atât de dor de Brent. Toate astea... dacă aş putea să dau timpul înapoi şi să ştiu ce se petrecea. Dacă aş fi putut să intervin cumva.

– Ce-ai fi putut să faci?

– Nu ştiu, şopteşte ea.

Se forţează din nou să îşi corecteze postura.

– Chiar n-am venit aici pentru asta. Am venit să-ţi spun altceva. Ceva de bine. Cel puţin, aşa sper.

– Ce?

– Am venit să-ţi spun cât de rău îmi pare că am crezut că fata asta – Casey Cox – l-a omorât pe Brent. Sunt mândră de tine că ai descoperit adevărul şi că l-ai scos la iveală, chiar dacă asta a însemnat să te opui voinţei mele şi a lui Jim. Brent şi-ar fi dorit să procedezi aşa. Ştii sigur.

– Sigur nu şi-ar fi dorit să fie cineva acuzat pe nedrept pentru moartea sa.

– Da, aşa e. Simt că sunt parţial de vină pentru pericolul la care a fost supusă Casey.

– Păi, în baza aceluiaşi raţionament, ţi se cuvine parţial şi meritul pentru că a scăpat din situaţia asta. Dacă nu m-ai fi angajat, dacă Dumnezeu nu mi-ar fi dat o judecată limpede ca să văd dovezile, s-ar ascunde şi în clipa asta sau poate ar fi moartă deja.

– Vreau să fac ceva pentru ea. Pentru tine.

Scutur din cap.

– Nu, Elise. Nu avem nevoie de nimic. Ai tu destule pe cap.

– Nu, m-am gândit ce aş putea face. Am luat toţi banii care par să fi fost obţinuţi prin mijloace ilegale şi am găsit

un administrator aflat în căutarea unor grupuri care apără drepturile victimelor, cu scopul de a-i dona. Dar voiam să vă dau în dar o parte din banii aflați în contul de economii al lui Brent.

Zâmbesc.

– Nu ai cum, îi spun. Sunt polițist acum. Nu pot să accept cadouri din partea ta.

– Atunci să fie un dar pentru Casey. Cred că a fost o prietenă bună pentru Brent și a ajutat la găsirea individului care l-a ucis.

Bagă mâna în poșetă și scoate un cec. Scrie numele lui Casey în dreptul rubricii „De încasat de către”, apoi îl împinge spre mine pe masă.

– M-am gândit că i-ar putea fi de ajutor să plătească un avans pentru o casă sau ceva de genul acesta. Știu că ești îndrăgostit de ea. Și din câte am observat eu, îmi dau seama de ce. E puternică, Dylan. E o persoană integră. Și vreau ca voi doi să aveți parte de tot ce vi se cuvine.

Mă uit la suma de bani și rămân perplex. Țsta nu e doar un avans. E de ajuns pentru plata completă a unei prime locuințe.

– Elise, e prea mult.

– Nu, nu e. Toți banii ăștia ai lui Brent stăteau acolo degeaba. O să-i vând apartamentul, mașina. Nu vreau să-i cheltuiesc eu. E ceva prea... știi tu. Vreau să fie investiți în ceva care chiar l-ar fi bucurat. Tu ești cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată. Poate Casey era la fel. Cred că ar fi încântat să vă vadă împreună.

Mă uit la cec și nu sunt sigur dacă l-ar accepta Casey.

– Va trebui să vorbesc la secție, să mă asigur că nu e împotriva regulamentului, chiar dacă banii sunt pentru Casey. De exemplu, dacă ne-am căsători, mi-ar reveni și mie și nu vreau să creez probleme. Secția încearcă să ia măsuri cât se poate de ferme împotriva corupției oamenilor ei, așa că trebuie să fac totul ca la carte.

– Căsătorie? întreabă ea zâmbind. Era doar o ipoteză sau chiar *ai* de gând să te însori cu ea?

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

– Nu am cerut-o încă, dar nu-mi pot imagina viitorul fără ea.

– Atunci ar trebui să treci la treabă.

– Da. Poate că ar trebui.

Chicotesc ușor și pare să îi facă plăcere. Ochii i se luminează.

– Doar că... eu nu am fost împreună cu ea când totul era normal și monoton, când viața decurgea firesc, când nu te urmărea nimeni ca să te omoare. Și nici ea nu a fost împreună cu mine astfel. Cred că avem nevoie de un timp pe care să-l petrecem așa, în condiții normale de viață, ca să vedem dacă ne mai îndrăgim și când situația nu mai e periculoasă.

– Te cunosc destul de bine, Dylan. Nu ești dependent de adrenalină. Cred că veți fi bine împreună. Nu pierde prea mult timp. Viața e foarte scurtă.

După ce pleacă, îmi ațintesc privirea pe cec și mă întreb cum ar fi să căutăm împreună o locuință. Cum ar fi să ne mutăm împreună, să cumpărăm mobilă, să ne uităm la televizor, să gătim, să spălăm rufe... Activitățile banale, de

zi cu zi, par așa de plăcute când mă gândesc la cum le-am face împreună.

Poate că Elise are dreptate. Poate că nu ar trebui să mai pierd vremea.

CASEY

Dylan insistă să stea cu familia mea în locuința securizată, ceea ce îmi îndulcește și mai tare libertatea. Casa cu trei dormitoare este păzită de poliție, dar Dylan nu are încredere în nimeni, așa că și-a pus în gând să doarmă pe canapea.

Sora mea a cumpărat produse pentru a-mi elimina vopseaua neagră din păr, procedeu care necesită mai mulți pași, și de a-l aduce la nuanța lui naturală de blond. Abia după ce terminăm, simt că sunt eu însămi.

Dylan se joacă cu Emma și cu mine pe podea și mă bucur când văd că micuța vine singură spre mine. E ca și cum nu aș fi fost plecată deloc. Ea tot mă iubește și vine la mine de bunăvoie. Când mie și lui Dylan ni se încrucișează privilegiile, trebuie să mă uit în altă parte, fiindcă lacrimile dau să-mi țâșnească din ochi.

- Ești bine? întreabă el.
- Da. Doar mă gândeam... Dumnezeu e bun cu noi.
- Da, e bun.

Se dă mai aproape de mine și mă sărută pe obraz, ținându-și privirea ațintită asupra mea.

– Râsul tău e vindecător.

– Și al tău, îi spun.

Hannah se învârte prin bucătărie, pălăvrăgind nonstop și punându-mă la curent cu tot ce s-a întâmplat în ultimele luni. După ce Jeff o duce pe Emma la culcare, Dylan rămâne să se uite cu noi la *Monty Python and the Holy Grail*, și sunt uimită să văd că și el știe pe de rost aceleași replici ca mine.

După ce toată lumea se duce la culcare, încerc și eu să fac același lucru, dar rămân trează în pat, neputând să adorm. Până la urmă mă ridic și mă duc în sufragerie. Îl găsesc pe Dylan pe canapea cu laptopul în brațe.

– Ce faci?

Ridică privirea, și îi văd fața luminată de monitor. Bate cu palma perna aflată lângă el, făcând-mi semn să mă așez.

– Nu poți să dormi?

– Nu. E ciudat. Ai zice că ar fi trebuit să dorm buștean în noaptea asta. Poate nu pot fiindcă ești tu aici.

– Prezența mea ar fi trebuit să îți aducă liniște.

– Îmi aduce, dar nu e genul de liniște care să mă facă să dorm.

Zâmbim unul la altul, și zâmbetul acesta mă relaxează.

– În plus, mă gândeam că ar trebui să spăl niște haine.

Iau un braț de haine la spălătorie și le bag în mașina de spălat, iar el vine și-mi aduce niște floricele de porumb înainte să aflu pe unde-i detergentul. Se saltă și se așază pe blat, iar eu setez programul și pornesc mașina de spălat. Surâd.

– Ador sunetul ăsta.

– Serios? E ușor să te faci omul fericită.

– Parcă e sunetul păcii. Cum să zic.. nu speli rufe când crezi că ar putea veni cineva să te omoare. Faci asta doar când totul e normal, nu? Când te simți în siguranță.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Îmi plac spălătoriile. Căldura din ele. Zgomotul mașinilor de spălat. Mirosul. Oamenii care nu se grăbesc nicăieri, doar așteaptă să li se usuce hainele.

– Și mie, spune el. Întotdeauna mi-au plăcut.

Iau o mână de floricele și mă întreb când a fost ultima oară când am mâncat așa ceva. E o adevărată desfătare.

– Ce făceai la calculator? Lucrai?

Privirea pare să i se îndulcească și mai tare.

– Nu, îmi căutam o locuință. Vrei să mă ajuți?

– Sigur, spun eu. Și eu va trebui să fac același lucru la un moment dat.

Ne întoarcem la canapea, ne așezăm unul lângă altul și studiem împreună opțiunile.

– Oh! Se pare că îți permiți mai multe decât mine acum că ai un serviciu stabil.

Zâmbește.

– Așteptam să fim singuri ca să-ți spun. Plus că a trebuit să obțin aprobarea comisarului Gates, care mi-a și dat-o în după-amiaza asta.

– Aprobare pentru ce?

– Să-ți dau ăsta.

Scoate un cec împăturit din buzunar și mi-l întinde. Îl desfac și mi se taie răsuflarea când văd suma.

– Ce e asta?

– E un cec de la Elise Pace. Sunt o parte din banii aflați în contul lui Brent de economii. Vrea să ți-i dea ție ca să-ți iei o locuință.

Nu pot să-mi iau ochii de la sumă.

– Nu vreau să profit de pe urma morții lui Brent.

– Știu, spune el. Dar, din punctul ei de vedere, e un cadou chiar din partea lui Brent. Erau banii lui. Lui i-ar părea rău de ce ți s-a întâmplat. Ai cheltuit banii lăsați de tatăl tău. Ești rănită, ți-ai pierdut venitul...

– Chiar și așa...

– Folosește-i! Ea s-a simțit mai bine fiindcă ți i-a dat.

– Păi, chiar vreau să se simtă mai bine.

Zâmbim amândoi.

Ne uităm la casele pe care le-a găsit Dylan și inspectăm camerele. Se pare că avem aceleași gusturi. Preferăm ceva simplu, primitiv. Stilul shabby chic*, deși el nu l-ar numi în veci așa. Ne îndrăgostim amândoi de aceeași casă, dar îi zic că ar trebui să o ia el. E perfectă pentru el. Dă clic pe curtea

* A evoluat ca un răspuns practic al provocărilor zilnice dintr-o gospodărie și a devenit popular în anii '90, după ce Rachel Ashwell a pus bazele unui magazin de mobilier pe care l-a numit Shabby Chic. Stilul shabby chic (*shabby* – uzat și *chic* – elegant) împrumută câte puțin din alte stiluri de amenajări interioare: motivele florale și texturile lemnoase din stilul rustic, piesele de mobilier reconșionate specifice trendului eco-friendly, țesăturile cu detalii elaborate din stilul vintage, culorile pastelate din stilul romantic și obiectele decorative originale din stilul eclectic. (n. red.)

din spate împrejmuată de gard. Are și un loc de joacă pentru copii.

Tăcem amândoi, gândindu-ne la el.

În cele din urmă închide clapeta laptopului.

– Ce e? Îl întreb. Nu vrei să te mai uiți?

Se răsuțește pe canapea spre mine.

– Vreau să mă uit la tine.

Surâd, bucurându-mă de aceste vorbe.

– Casey, chestia e că eu nu prea îmi doresc să-mi iau o casă... fără tine. Nu vreau nici ca tu să-ți iei una fără mine. Vreau să facem asta împreună.

– Să locuim împreună? Întreb. Mie asta nu mi se pare...

– Nu, intervine el. Știu că nu este o modalitate prea romantică de a face asta. Ar trebui să fac ceva grandios, să fie ca o poveste pe care s-o spui prietenilor și familiei dacă vrei. Trebuia să am pregătită o cutiuță și un discurs și toate cele.

Se lasă să lunece de pe canapea și îngenunchează pe podea, iar eu nu-mi dau seama ce face, așa că mă așez și eu lângă el, crezând că strânge jucării sau ceva de felul ăsta.

Dar el are altă idee.

– Casey, știu că e devreme și poate tu nu simți același lucru, iar dacă e așa, nu-i nicio problemă. Putem să luăm lucrurile cât de încet vrei. Dar dacă simți și tu ce simt și eu...

Încep să înțeleg și eu ce face.

– Simt, reușesc să îngân.

– Simt că deja faci parte din viitorul meu și vreau să începem acest viitor chiar acum. Azi dacă se poate. Măine sau poimăine dacă mai trebuie să așteptăm.

Încep să râd încet de tot.

– Ce vrei să mă întrebi, Dylan?

Râde de parcă i se pare că a dat-o în bară rău de tot.

– Te întreb dacă vrei să te măriți cu mine, Casey. Te întreb dacă vrei să fii soția mea.

Mă ridic pe genunchi și îi mângâi fața, iar lacrimile mi se preling pe obraji când îi șoptesc:

– Da! Vreau să fiu soția ta!

Mă sărută și îi simt inima bătând, iar dragostea pe care o simt în atingerea lui este mai grandioasă decât orice inel pe care mi l-ar fi putut da. Nu mă pot opri din plâns, așa că el se desprinde din îmbrățișare și se uită la mine.

– O să-ți iau un inel, îmi șoptește.

– Nu, nu vreau niciun inel. Te vreau doar pe tine. Vreau să ne căsătorim de îndată ce ne permite legea. Fără tam-tam. Nu vreau ca lumea să se holbeze la mine și ca presa să ia razna. Vreau să fie prezenți doar Hannah, Jeff și mama. Vreau să mergem să ne căutăm o casă, să cumpărăm mobilă și să ne construim un cămin al nostru. Vreau să fiu în siguranță lângă tine și să am o viață normală și monotonă.

– O viață normală și monotonă, șoptește el, de parcă nu ar fi auzit în viața lui ceva mai frumos.

Se pare că în Louisiana există o perioadă de așteptare de 72 de ore după depunerea actelor pentru căsătorie, iar noi le depunem chiar în dimineața următoare. Apoi Hannah se duce însoțită de o gardă de corp să-mi cumpere o rochie.

Se întoarce cu o rochie albă și un voal pe care le-a găsit la raft într-un magazin cu articole pentru mirese. Spre surprinderea mea, Dylan vine acasă cu un frac închiriat.

Cu o zi înainte de nuntă, pastorul lui vine să ne viziteze în locuința securizată. Ne povățuiește timp de trei ore înainte să ne dea binecuvântarea și să ne spună că ne vedem la mica ceremonie pentru cununie. Îl rugăm să ne promită că va păstra secretul, deoarece nu vrem să afle nimeni.

La ora la care se încheie perioada de așteptare, preotul este deja prezent și ține cea mai minunată slujbă de cununie pe care am auzit-o în viața mea. Parcă aş auzi derulându-se peste viața mea coloana sonoră a unui film, în timp ce ne spunem jurămintele, le pecetluim cu un sărut și suntem declarați soț și soție.

În noaptea asta Dylan nu mai trebuie să doarmă pe canapea. Cuibăriți unul în brațele celuilalt ca soț și soție, ne sărbătorim dragostea și dormim mai bine decât am dormit vreodată în toată viața noastră.

CASEY

Gordon Keegan a avut și zile mai bune. Se târâie în sala de judecată pentru pronunțarea sentinței cu lanțuri la picioare și cu mâinile prinse în față în cătușe. Are ambii ochi învinețiți, nasul umflat și tăiat și o creștătură adâncă pe obraz. Rana îi supurează pe sub sângele uscat.

Timp de șase săptămâni a stat închis alături de restul deținuților, dintre care unii pe care i-a băgat chiar el acolo, pe drept sau pe nedrept. Având în vedere că au fost arestați de un mincinos și un criminal notoriu, probabil că toți ar putea prezenta dovezi în apărarea lor, dacă ar avea noroc de avocați buni care să descâlcească firele încurcate ale condamnării lor. Nu îmi place partea asta a capturării lui Keegan, dar bănuiesc că e ceva ce nu poate fi evitat.

Mă așez între celelalte victime, printre care și Elise Pace, care arată mai slabă cu cel puțin 15 kg și mai bătrână cu vreo 20 de ani de când și-a pierdut fiul și soțul. De cealaltă parte stă sora lui Sy Rollins, iar lângă ea se află cumnatul și vecina și cea mai bună prietenă a Sarei Meadows.

Când judecătorul îi spune lui Keegan să ia loc, el se uită spre noi. Ni se încrucișează privirile, iar eu am grijă să nu mă uit în altă parte. Îi înfrunt privirea.

Judecătorul perorează ceva despre natura infracțiunilor lui.

– Acum le voi acorda câteva minute familiilor victimelor pentru a depune mărturie, începând cu domnișoara Cox. Sunteți pregătită, domnișoară Cox?

Mă ridic în picioare și îmi arunc privirea către public, unde se află și soțul meu. Dă din cap, încurajându-mă să continuu.

Pășesc pe podium cu foaia pe care mi-am imprimat notițele. A trebuit să le tipăresc pentru că nu voiam să omit nimic.

Îmi dreg vocea și înghit în sec.

– Tatăl meu, Andy Cox, a fost un agent de poliție cinstit, muncitor, de încredere. A fost și un familist convins și cel mai bun tată pe care l-ar putea avea o fiică.

Îmi întorc privirea spre Keegan și observ că nici nu se uită la mine. Își studiază unghiile de parcă ar avea pe ele ceva mai important decât ce am eu de zis.

– M-am împăcat cu pierderea lui acum 13 ani. Însă nu am reușit să mă împac cu felul în care l-am găsit. Mi-ai ucis tatăl cu sânge rece. El a ripostat, și s-au găsit dovezi în acest sens la locul crimei. Tu ai mușamalizat dovezile alea, apoi ai declarat că a fost vorba de o sinucidere și ne-ai lăsat familia să trăiască apoi cu acest stigmat. Dar și mai rău de atât este că ai aranjat lucrurile în așa fel încât să îi găsec eu corpul neînsuflețit. Aveam 12 ani și cel mai rău lucru care mi se întâmplase până atunci fusese moartea pisicii

mele, când aveam șase ani. Tatăl meu a insistat să o îngroape în curte și a ținut o slujbă de înmormântare foarte solemnă, în care i-a spus cât de mult a însemnat pentru noi. A făcut toată treaba asta pentru mine, fiindcă voia să trec cu bine peste prima moarte de care am avut parte în viața mea.

Îmi tremură buzele, dar mă forțez să merg mai departe.

– Să mergem mai departe cu șase ani. Luasem un 10 la un test la matematică pe care nu mă așteptam să-l trec, dar, cu o seară înainte, tata stătuse treaz cu mine până la orele dimineții, cât am învățat. Abia așteptam să cobor din autobuz. Venise acasă mai devreme ca să mă vadă și să afle cum m-am descurcat. Mașina lui era pe aleea din fața casei, așa că am sărit practic din autobuzul școlii și m-am dus iute la ușă. Am dat buzna înăuntru strigând: „Tati!”

Mi se pune un nod în gât și mă opresc din vorbit. Nu vreau să continui, dar trebuie s-o fac.

– Mi-am găsit tatăl spânzurat în mijlocul sufrageriei. Mort!

Mă uit la Keegan și el își ridică privirea spre mine. Are pleoapele grele, lipsite de viață și arată de parcă m-ar lua peste picior, de parcă mi-ar spune: „Și ce ai de gând să faci în privința asta?”

Ei bine, pot să fac multe. Îmi vine să sar pe el, să îl strâng de gât cu mâinile goale. Aș putea s-o fac.

Apoi îmi îndrept spatele, respir adânc și mă rog la Dumnezeu să mă ierte, pentru că nu am niciun drept să îl urăsc pe Keegan așa cum m-a urât el pe mine. Mă rog ca

Iisus să coboare asupra mea și să mă umple de milostenie pentru a continua.

Mă întorc la hârtia mea.

– Cu toții știm că ești un criminal, dar aș vrea ca lumea să știe că e ceva defect în creierul tău. Ești definiția clară a unui psihopat. Nu te poți vindeca sau reabilita. Numai printr-o transformare totală în Hristos te mai poți schimba. Dar Biblia zice că la un moment dat Dumnezeu te lasă în voia minții tale blestемate și cred că asta ți s-a întâmplat și ție.

Oare râde? Se uită la picioarele lui, ascunzându-și rânjetul în spatele mâinilor încătușate, dar umerii îl dau de gol. Strâng din buze, dar citesc mai departe.

– Vreau să știi că, în timp ce mă vânai, ai subestimat un singur lucru. L-ai subestimat pe Dumnezeu. Iar dreptatea chiar învinge.

Mă întorc la locul meu și văd că Dylan are privirea în pământ și își șterge lacrimile de pe față. Stau și mă uit la el și simt cum mă învăluie un sentiment de ușurare și liniște, în vreme ce Elise se ridică și își ține cuvântarea ei, urmată de ceilalți care vorbesc pe rând, unul câte unul.

La final judecătorul pronunță sentința.

– Gordon Keegan, ești condamnat la șase sentințe consecutive de închisoare pe viață fără posibilitatea eliberării condiționate.

O exclamație de uimire se aude din public, dar Keegan nu tresare și nu se mișcă deloc. Se aștepta deja. Probabil că avocatul lui l-a convins să pledeze vinovat și să accepte închisoarea pe viață în locul morții prin injecție letală.

Mă uit cum îl ridică în picioare și îl târăsc afară din sală. Încă ține capul sus și e mândru, de parcă ar provoca lumea să îndrăznească să se ia de el. Sunt sigură că sunt deținuți la Angola care ar accepta provocarea asta.

După ce curtea se retrage, ies din sală și mă duc în spate unde știu că va fi băgat în duba de transport a deținuților către penitenciar. Văd cum îi strâng lanțurile și cătușele și îl târăsc către dubă. Sunt jurnaliști peste tot, care fac poze și pun întrebări în timp ce el defilează încătușat. Mă uit pe geam cum urcă în dubă și cum se îndepărtează. Nu îmi iau privirea de la ea decât atunci când nu se mai vede. Când mă întorc, văd că Dylan mă așteaptă la capătul holului. Are mâinile bătute în buzunarele de la blugi și ochii roșii. Mă privește de parcă și-ar face griji pentru mine, și mă duc spre el. Chiar înainte să ajung, își desface brațele și mă trage la piept. Rămânem îmbrățișați o lungă bucată de vreme.

Apoi mă ia de mână și mă duce la ușa din față, pe unde am căzut de acord că voi ieși, ca să vorbesc la pupitrul cu microfoane. Sunt pregătită să vorbesc cu presa.

Vreau să știe și ei că Keegan nu m-a înfrânt. Sunt mai puternică decât am fost vreodată. Am mai mult. Sunt mai iubită.

Am învins.

NOTA AUTOAREI

Voi alegeți să fiți nefericiți? În ultima vreme, am observat că mulți facem asta. Cultura noastră ne desparte unii de alții, iar ura a ajuns la cote maxime. În fiecare zi ne hrănim furia în numeroase feluri. Căutăm ocazii să ne simțim jigniți și desconsiderați. Anticipăm că vom fi tratați urât. Îi facem pe alții să le fie rușine și ne simțim și noi rușinați, judecăm și ne simțim judecați, învinuim și ne simțim vinovați. Facem acuzații și presupunem că toți oamenii din jurul nostru au ceva de ascuns. Suntem pesimiști și îi luăm în râs pe cei care speră. Totul pare o iluzie, doar fiindcă negăm realitatea. Ne îndoim de adevăr când este evident și acceptăm minciunile cu toată inima.

În ultimii doi ani, am petrecut mult timp cu nepotul meu, Liam, care are patru ani la momentul în care scriu aceste rânduri. Zilele trecute eram în parc, la locul de joacă, și un alt copil a refuzat să-i răspundă când a încercat să se împrietenească cu el. S-a simțit prost din cauza asta și, în drum spre casă, mi-a spus: „Probabil el nu știe că Iisus ne-a zis să fim buni unii cu alții”.

Mi-am dat seama atunci că multe dintre suferințele produse de cultura noastră s-ar rezolva prin adoptarea celor mai simple principii biblice – lucruri pe care le înțelege

chiar și nepotul meu de patru ani. *Fiți buni unii cu alții, tratați-i pe ceilalți așa cum vreți să fiți tratați și voi, bucurați-vă cu cei ce se bucură, plângeți cu cei ce plâng, împărțiți cu cei care nu au, nu judecați oamenii pentru lucruri pe care le faceți chiar voi, iubiți-vă unii pe alții, puneți-i pe ceilalți pe primul loc, iertați oamenii greșelile lor, rugați-vă pentru vrăjmașii voștri.*

Dacă am aplica aceste principii față de persoanele care ne deranjează, societatea ar fi foarte diferită. În loc să ne răfuim unii cu alții pentru îndrăzneala de a avea o părere diferită, ne-am respecta reciproc și am fi dispuși să ne ascultăm. Nu am presupune că oamenii sunt răi doar pentru că nu îi înțelegem. Nu le-am îngădui altor persoane să ne spună ce să simțim. Am cerceta singuri lucrurile și am căuta adevărul.

Nu ne-ar convinge nimeni să insultăm lumea pe rețelele de socializare, fiindcă încercăm să dovedim ceva sau fiindcă susținem o cauză. Nu ne-am impune iar și iar punctele de vedere sub pretextul că le luminăm mintea celor mai puțin inteligenți, întrucât ne-am da seama că relațiile cu cei din jur sunt mai importante decât opiniile noastre. Am ține cont de ceilalți, nu i-am transforma în țintele noastre.

Biblia ne învață multe modalități de a combate nefericirea. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu (Matei 6:33); Să vă iubiți unul pe altul (Ioan 13:34); Să prisosească nădejdea voastră prin puterea Duhului Sfânt (Romani 15:13). În Filipeni 4:8 ni se spune: Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul. Cele

ce ați învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți, și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.

Nefericirea este o alegere. Uneori este alegerea mea. Este și a voastră? Dar dacă am alege să nu fim nefericiți? Dacă am face un efort conștient de a petrece mai puțin timp cu lucruri și oameni care ne fac nefericiți? Dacă am alege în schimb să avem încredere în Dumnezeu? La urma urmei, El ne-a iubit îndeajuns cât să-și trimită propriul fiu să moară pentru noi, ca să nu rămânem afundați în mlaștina păcatelor noastre, ci să ne bucurăm de o viață îmbelșugată.

Putem să ne încredem în El. El știe ce ne așteaptă. El este singurul care cunoaște imaginea de ansamblu. El ne iubește și nu vrea să ne vadă nefericiți. El ne-a oferit modalități de a găsi bucurie.

Să alegem bucuria.

MULȚUMIRI

A cum câțiva ani, visam să scriu o serie de cărți despre o femeie fugară. Voiam să iau ca model serialul *The Fugitive (Evadatul)*, cu David Janssen din anii '50. În acele episoade, Janssen joacă rolul doctorului Richard Kimball, care este acuzat de uciderea soției lui. În timp ce îl caută pe celebrul bărbat cu un singur braț care i-a ucis soția, se ascunde și de anchetatorii care îi calcă pe urme. În fiecare episod cineva află cine este el și este nevoit să fugă din nou. Am vrut să aduc un omagiu acelui serial prin crearea unei eroine fugare care se confruntă cu probleme asemănătoare și care este nevoită să se desprindă mereu de comunitățile în care ajunge să se integreze. Plecând de la acest concept, mintea mea a dat naștere unuia dintre personajele mele preferate: Casey Cox.

M-am bucurat de la bun început de sprijinul echipei de la HarperCollins Christian Publishing, pentru care le aduc deosebite mulțumiri. Daisy Hutton, care era editor de ficțiune la vremea respectivă, a primit povestea cu brațele deschise chiar de la început, la fel ca Amanda Bostic, editorul meu comercial. În timp ce scriam ultima carte din serie, Amanda a devenit editor de ficțiune și a continuat să sprijine

seria aceasta. Tot ea mi-a îngăduit să lucrez cu Dave Lambert, care mi-a editat în jur de 50 de cărți în ultimii 23 de ani. Natasha Kern, agenta mea, m-a încurajat nespun pe parcursul scrierii acestor cărți.

De la grafica copertelor (ați observat că cele trei coperte formează un puzzle?) până la conținut și strategiile de marketing și publicitate care au adus cărțile în mâinile cititorilor, fiecare membru al echipei de ficțiune de la HarperCollins – precum și cei din afara familiei HCCP care au contribuit la succesul acestor cărți – a făcut o treabă fantastică. Să scrii o serie de cărți e remarcabil, dar este nevoie de foarte mulți oameni care să-i dea o formă la care cititorii să aibă acces și să se bucure de o experiență minunată la lectură. Vă mulțumesc tuturor celor care m-ați ajutat cu aceste cărți.

Și cititorilor mei fantastici care au propulsat seria aceasta direct în topul *USA Today* al celor mai bine vândute cărți, vouă vă port cea mai profundă recunoștință. Voi faceți ca munca mea să fie plină de satisfacții. Dumnezeu este bun, iar voi vă numărați printre cele mai mari binecuvântări din viața mea.

TEME PENTRU DISCUȚII

1. Cum privești viitorul lui Casey și al lui Dylan? Crezi că vor fi potriviți unul pentru celălalt când lucrurile vor reveni la normal?
2. Cum reacționează personajele la lucruri care pe alții i-ar face să se simtă groaznic? Tu ai reacționa la fel?
3. Ce l-a motivat pe Sy Rollins să comită infracțiuni? Ce l-a motivat pe Gordon Keegan?
4. Discutați rolul lui Dumnezeu în seria aceasta și modul în care personajele au evoluat în plan spiritual.
5. Deși Casey și Dylan încă suferă de sindrom de stres post-traumatic la sfârșitul seriei, cum s-au ajutat unul pe celălalt să-și gestioneze traumele?
6. Discutați despre prinderea lui Keegan și dacă a plătit pentru ce a făcut așa cum merita.
7. Te-ai aflat vreodată într-o situație în care să nu te poți încrede în nimeni?
8. Imaginează-ți viitorul pentru Dylan și Casey. Cum crezi că va arăta?
9. Cu ce teme centrale din seria *Dacă fug* ai rezonat?

Fotografie de Deryll Stegall

Terri Blackstock adoră să ia legătura cu cititorii ei! Contactează-o prin intermediul rețelelor de socializare sau prin poștă și nu uita să te înscrii la newsletterul ei!

www.TerriBlackstock.com

<https://www.facebook.com/tblackstock>.

Terri Blackstock a vândut peste șapte milioane de cărți în întreaga lume și este în topul *New York Times* al celor mai bine vânduți autori. Este autoarea premiată a cărților *Intervention*, *Vicious Cycle* și *Downfall*, dar și a seriilor *Moonlighters*, *Cape Refuge*, *Newpointe 911*, *Sun Coast Chronicles* și altele.

Facebook: [tblackstock](https://www.facebook.com/tblackstock)

Twitter: [@terriblackstock](https://twitter.com/terriblackstock)